

திமியம்
கணபதி தலை

ஆபுத்திரனும் அழதசுரபியும்

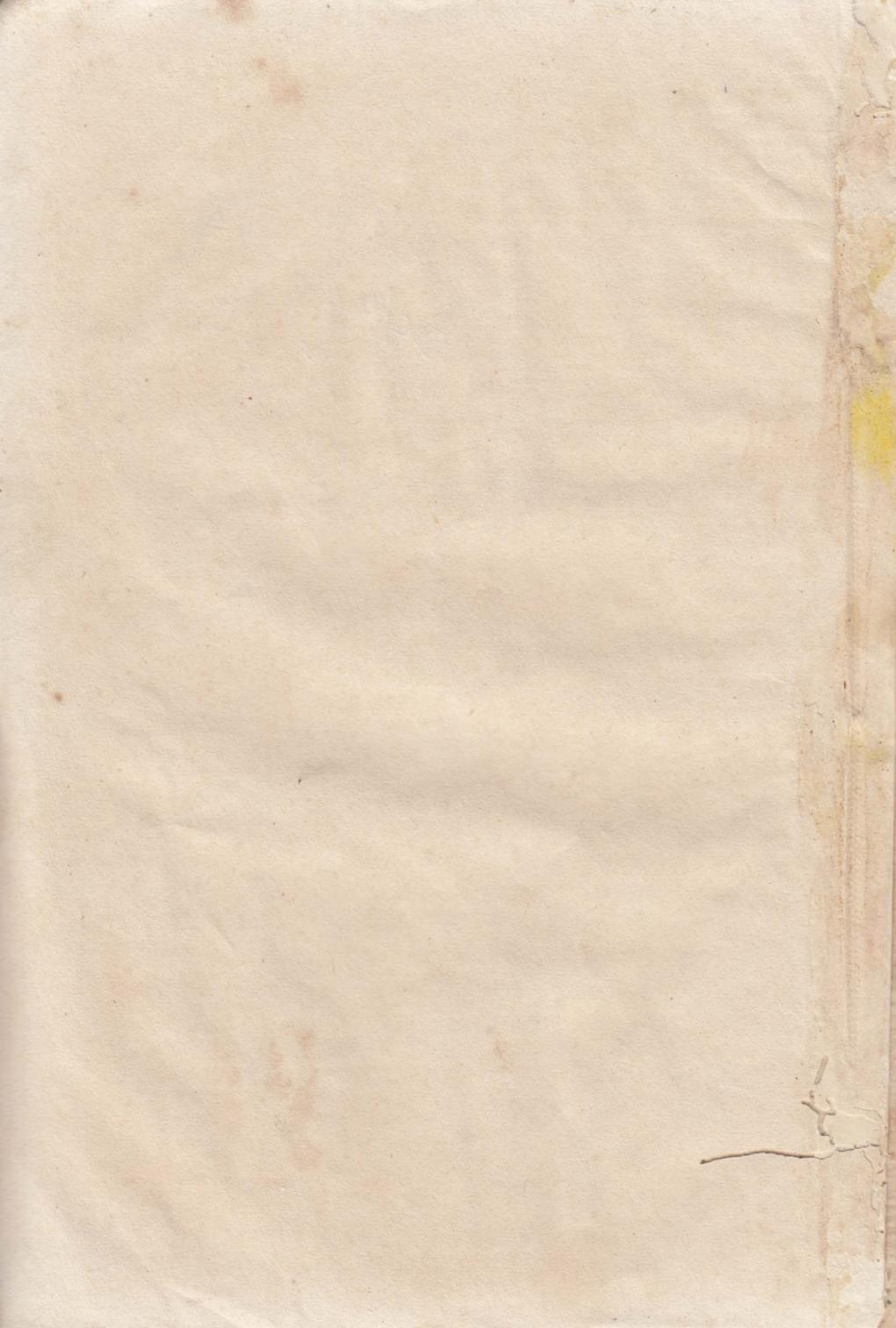

ஏவ்வோக்:

நயினை திரு. சி. ஆ கந்திரதாஸ் அவர்கள்

6
விவமயம்
கணபதி துணை

ஆடுத்திரங்கும் அழுதசுரபியும்

[நயினா ஸ்ரீ நாகபூஷணி அப்பிளையின் பீரதிஷ்டாட வரலாறும் மனீசீமகலை வரலாறும் பின்திய வரலாறுகளும் அடங்கிப்பது]

ஆக்கியேரன்:

திரு. சி. ஆ. கதிரித்தம்பி அவர்கள்

‘கணைச்சாதி’

நயினார்தீவு - 6

— ଶିଳ୍ପିନାଥ
ମେଲ୍ କଣ୍ଠ

ଶିଳ୍ପିନାଥ ମେଲ୍ କଣ୍ଠ

ଏ ଅଧିକାରୀ କହିଲା କହିଲା କହିଲା ।
ଏହା ଏହା ଏହା ଏହା ଏହା ଏହା ।

ଶିଳ୍ପିନାଥ,

ଶିଳ୍ପିନାଥ ଶିଳ୍ପିନାଥ ଶିଳ୍ପିନାଥ

ଶିଳ୍ପିନାଥ,

ଶିଳ୍ପିନାଥ

நூலாசிரியர் உரை

சமுநாட்டின் சிகரமாய் விளங்கும் எழில்மிகு யாழ்ப் பாணக் குடாநாட்டில் அருளி ஒவீவீசிப் பிரகாசிப்பது நயினு தீவாகும். இத்தீவு முற்காலத்தில் மணிப்பல்லவம், மணிப்பரி, மணித்தீவு, பனிநாகத்தீவு, நாகத்தீவு, நாகேஸ்வரம், நாகேச் சரம், நாகநயினர்த்தீவு, பிராமணத்தீவு, தண்ணித்தீவு எனப் பல பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டது. சிங்கள ஏரசரிக் கால் நாகத்தீவு என்றும், ஒல்லாந்தரால் ஹாரிசம் என்றும், ஆங்கிலேயரால் நயினத்தீவு என்றும் அழைக்கப்பட்டது. இன்றும் சிங்கள மக்கள் நாகத்தீவேன், நாகதீப என்றே அழைக்கின்றனர்.

இத்தமை சறுபத்துநாள்கு கெதிபீடங்களுக்கு ஒன்றாகப் போற்றப்படுகின்றது. இங்கு கோயில் கொண்டிடமுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்ரீநாகபூஷணி அம்பிகையின் அருளை வேண்டிய பச்தரிகள் சமுத்தின் எல்லாப் பாங்களிலிருந்தும் நாடோடா நும் வந்தவண்ணமிருக்கின்றார்கள். இப்புண்ணியதலம்பற்றி மணிமேகலைக்கொலியம் கீரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது, மணி மேகலையின் காலியத்தலை மணிமேகலையும், புண்ணியராச னும் ஒரு பிடிக்கையை வலம் வந்து வணங்கித் தந்தம் பழும் பிறப்பை அறிகின்றார்கள். அப்பிடிக்கை புந்தபிடிக்கை என மயங்குகின்றார் கல்விவல்லார் பலர். பதிப்பாசிரியர்களும் உரையாசிரியர்களும்கூட இத்தவத்தை இழந்துகொள்ள போற்றுகின்றது.

“பெரியவன் தோன்று முன்னர் இப்பீடிகை
கரியவன் இட்டகாரணந் தானும்”

மணி-ஈரதை १५ வரி १६-१८

என்னுமிட்டே என்ன இதுபற்றிச் சிந்திக வயத்தை:
அதனுடை மணிமேகம், அப்பிடிரைப்பற்றிய காலியப்பகுதியை
கூராய்ச்சி நேர்க்கூடி ஏற்கூட நொடக்கினேன்,

பாண்டிநாட்டின் தலைநகரமாகிய மதுசூரமாநகரில் ஆபத்திரன் என்னும் அடியாருட்கு எடுக்க எடுக்க குறையாது அமுதசூரத்து கொண்டேயிருக்கும் “அமுதசூரபி” என்னுக் கெய்வெப்பாத்திரத்தை அருளுகின்றார் சிந்தாதேவியா கிய கலைவாணி. ஆனாலும் உய்யும்பொருட்டு முப்பத் திரண்டு தருமங்களையும் உண்டு அருளியவரும் சுக்கலா வல்லி, புவனேஸ்வரி, மகேந்பணி, பார்வதி, கௌரி, இராசராஜீஸ்வரி போன்ற பல நாமங்களால் துதிக்கெப்படு பலருமாகிய அம்பிகையின் அம்சமாகிய தேவியே அதனை ஆபத்திரனுக்கு அருளின் எண்பதில் ஐயமிக்கி.

உலக அறவியில் ஆபுத்திரன் அமுதசூரபிகளாண்டு அற்றிய அறம் இந்திரனுடைய பாண்டு அம்பளத்தை அசைத் தது. அதனால் தனது பதவி பறிவீபாய்விடும் என இந்திரன் அஞ்சினாகி. ஆபுத்திரனையடைந்து வாழ்த்துக்கூறி, வேண்டிய வரம் கேள்ள என்றார். அம்பிகையருளிய அமுதசூரபியை போதுமானது. உனது அரம் வேண்டியதிலிரு என ஆபுத்திரன் கூறியதால் இந்திரன் சிற்றமடைந்தான். அவன் பசிப் பிணி நீக்கும்தொண்டு புரிந்த யாண்டிநாடு செழிக்க மழை பெய்வித்தான். நாடு செழித்தது. வறமையக்கண்டது. இரப் பேசர் இலர் ஆயினர். ஆபுத்திரனை யாரும் அனுவடிவிலிரு அறம்புரிந்தோன் உளம் சோர்ந்தான். சாவகநாடு பஞ்சமுற்றிகுப்பதற்கந்து ஆங்கு செலிலும் வணிகர்களுடும் மரக்கலம் ஏற்றன. அஃதறித்து அதனையும் தடைசெய்ய என்னிய இந்திரன் புயலை ஏவினாகி. புவனீஸ் தத்தளித்த மரக்கலம் மனிபலவைத்தீவையடைந்தது அங்கு இறங்கியவர்கள் புயல் ஓட்டந்த இரவில் மரக்கலமேறிப்போது ஆபுத்திரன் தவறுதலாகத் தீவிழேயே விடப்படுகின்றார். மனிதசஞ்சாரமந்தற தீவிழீப்பன்படாத அமுதசூரபியைக் கோழுகிப் பொய்க்கையிலிட்டு அறவேர் கூப்புக் கேண்டி ஆபுத்திரன் டயிர் துறக்கின்றார். ஆபுத்திரனீக் கூறனதைக்கூக்காரன் மாக இருந்த இந்திரன் பிரமஹநதி தோலுக்கிற்கு ஆளாகின்றார். ஆபுத்திரனுக்கு அமுதசூரபி அளித்த அம்பிகையை சிற்றத்துக்கும் அஞ்சிகின்றார். அறுபத்துநான்கு சக்தி பீடங்கள்

ஞளி ஒன்றுக் கூடுதிரன் உயிர் நீத்த மணிபலவத்தில் அவ்வம்பிளவைக்குச் சுக்கிப்பீடுமைத்து வழிபாடாற்றித் தன்னைப் பிடித்த பிரச்சமஹத்தி தோஷத்தின் நின்றும் நீங்குகின்றான். அவ்வாபுத்திரனே பின்னர் சாக்க நாட்டில் புண்ணியராசானுகத் தோற்றுகின்றான். முதலில் பணி மேட்கியும், பின்னர் புண்ணியராசானும் மணிபலவத்தில் வலம்வந்து வணங்கி மதுபிறப்பு உணர்ச் சாரணமாகிறுந்தது இந்திரன் அமைத்த சுக்கிப்பீடுமேயன்றிப் புத்த பீடமன்ற.

பெரியவன் தோன்றுமுன்னர் என்பது புத்தர் தோன்றுவதற்குமுன் என்பதையே காட்டுகின்றது. புத்தருடைய காலம் கி. மு. கிழம் நூற்றிரண்டாண்டும், வரியவன் - இந்திரன் என்பது தேற்றம். ஆதலின் அப்பிடிக்கையைப் புத்தபிடிக்கை எனல் எவ்வாற்றினும் பொருந்தாததாலும்.

ஆபுத்திரன் கை அமுதசுரபி அளித்ததுபோன்ற இன்று நபினதீவு ஸ்ரீநாகபூஷணி யாத்திரீஸர் அன்னதான சபையார் நிறுவிய அமுதசுரபி நிலையமும் பலையிரக்கணக்கான அடியார்களுக்கு அம்பிகையின் திருவிமாக்களத்திலும் மற்றும் விசேட காலங்களிலும் அமுதளிக்கும் பெருந்தொண்டை ஆற்றிவருகின்றது. அத்தொண்டின் பெருமையைச் சீர்தூக்கியே தமிழ்ப்பெரியார் கி. வா. ஜகந்தாதன் அவர்கள் “அமுதசுரபி” எனப் பெயர் குட்டி ஏகமகிழ்ந்து ஆசி வழங்கினார்கள். அப்பெயருடன் தொடர்புடைய வரலாற்றைச் சொல்லலூம், தமிழ்டலதும் நன்கற்றிது கொள்ளவேண்டும் என்னும் பேரவாளினுலோயே இந்நாலை எழுதத் தனிந்தேன்.

மணிமேகலைக்காவியத்திற் கூறப்படும் மணிபலவமுகிநயினர்தீவும் ஒன்றே என்பதை நிறுவுவதற்குப் பல ஏக்கான்றுகளும், தோம்புப்பெயர்களும், கர்ணபரம்பரை செய்திகளும் துணைபுரிகின்றன. விரிவங்கு அவற்றை வேண்டிய இடங்களில்கூட்டும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளேன்.

இந்நாலைத் தமது வெளியிடாகப் பிரசரிக்க ஆரவந் துடை முனியந்த நயினுதீவு ஸ்ரீநாஸபூஷணியம்மன் யாத்தி ரீசர் அன்னதான சபையினருக்கு எனது அன்றும் நன்றியும் உரியதாகும். எனது மருதாம் கொடைச்செல்வருமாகிய திரு. வே. க. த: தமபியுத்து அவர்கள் இதனை வெளியிட முன் வந்தமைக்கும், ஏற்றுக்கொண்ட சிரமங்களுக்கும் என்றால் நன்றிக்கடப்பாடுடையேன். அணிந்துரை அளித்தும், ஆச்சப் பிரதிகளை ஒப்பு நேர்க்கியும் துணைபுரிந்த வித்துவான் சி. குமாரசாமி அவர்களுக்கும், தறுகிய காலத்துள் சிறப்புற அச்சிட்டுதலிய செட்டியார் அச்சகத்தினருக்கும் எனது நன்றிகள்.

இராமபிரான் கட்டியசேது அணையில் அணிலும் பங்கு கொண்டதுபோல அம்பிகையின் ஆலயவரலாற்றை எழுதும் பணியில் என்னைத் தூண்டிய அம்பாளின் திருவடிகளுக்கு வணக்கம்.

"கணேசபதி",
நயினுதீவு. 6,
ஆணி, 1980.

சிவகுரு ஆறுமுகம் கதிரித்தார்பி

அனிந்துரை

தமிழில் எழுந்த செவியமிகளுள் காலத்தால் மிக முறபட்டவை சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையுமாகும். இவ்விரண்டு காலியங்களும் ஒன்றை ஒன்றை இணைத்த ஏதைந் தொடரிட பூட்டவை, சமணமும் பெளத்தமும் தமிழ் நாட்டிற் பரவி அதிக செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த சமீக்ஷமருஷிட காலத்திலேயே அவை எழுந்தன என ஏறினார்கள் தனிகின்றனர். பல்வேறு வரலாற்று ஆதாரங்களால் தம் மகந்தே கொண்ட ஏராலுலங்களாகவும் அவை மினிர்கின்றன. அவற்றுள், சிலப்பதிகாரம் சமண காலியமாகவும், மணிமேகலை பெளத்த செவியமாகவும் பகட்டகப்பட்டிக்குப்பினும், சைவ கவனை மதக் கடவுளரும் அந்நாலிகளில் ஆங்காங்கு போற்றப்பட்டிக்குப்பதைச் காணலாம்.

இவ்வரிய காலியங்களைக் கற்போகும், சுவை நுகரி வோகும் இன்று அருகினிட்டனர். பண்டிதர், வித்துவாளி, புலவர் போன்ற தேர்வுகளுக்கும், பட்டதாரித் தேர்வுகளுக்கும்கூட இந்நாலைகளிலுள்ள சில காலதகள் மாத்திரமே குறிக்கப்படுவதால் அவர்களும் அவ்வங்களில் பெறுவேர்களும் அமைந்து உடுகின்றனர்; இவ்வாறு உயர்களில் பெறுவேர்களும் முழுவதாகக் கற்க இடர்ப்படுங்காலியங்களுள் ஒன்றுக்கிய மணிமேகலையை நுளித்தாரச் சந்து கற்க அவாக் கொண்டார் இந்நாலாலியராம் திரு. சி. ஆ. எதிரித்தமிழ் அவர்கள், தயினுத்தினி பண்டைய வரலாற்றுச் செய்திகள் பல அந்நாலை இடம் பெற்றிருந்தமையே அவர்களின் கடுபாட்டுக்கு முக்கிய காரணமாகும். பண்டித ந. மு. வெங்கடசாமி நாட்டார் உரை இன்று கற்போருக்குப் பதவுகளையுடைன் வேண்டிய விளக்கங்களையும் அளிக்கின்றது. அதனால் துணைக் கொண்டு நாலைக் கற்பதும் ஓரளவு இடைவொகும்; அதற்கும் காலத்தாற் சிறித ஞாப்பட்டதாக்டரி உ. வே. சாமிநாததயர் அவர்கள் பதிப்பில் ஒடு சில ஏராலும்பதங்களுக்கு மாத்திரமே உரை கறப்பட்டுள்ளது. அதன் தலைபோடு நாலைக்கற்பது

மிகமிக்க எடுத்துப்பறியாரும். நமது கைவசமிருந்த டாக்டர் க. வெ. சா. அவர்கள் பதிப்புப்படியே ஆசிரியர் அவர்கள் தமது ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பதை அறிந்து பெரு வியப்பகட்டந்தேன். எவ்வித இடரிப்பாடுமிக்கி அந்நாலைக் கற்று வேண்டிய குறிப்புகளைத் திரட்டியுள்ளுக்கும் ஆசிரியரின் நமிழ் ஆற்றலையும், நுண்மானை நுழைப்புகளையும் ஒருங்கிட, புலப்படுத்தும்.

இலக்ஷ்ணபின் வடபாகம் முழுவதும் நாசதிபம் எனக் குறிக்கப்பட்டது என்கின்றனர் வரலாற்றறிஞர்கள். எனினும் இப்பொழுத நயினுதிவே நாசதிபம் என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டு வருகின்றது. மணிமேலைக் காய்பி யம் குறிக்கும் மணிபல்லவம் நயினுதிவே என்பதற்காகயமின்று. இன்றும் தோழபுள்ளில் புத்தபள்ளம், புத்தகோயில் வளவு படகுத்துறை போன்ற பெயர்கள் இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். இவற்றை மணிமேலை அகச்சான்றுகளுடன் தொடர்புறுத்தி நோக்கின் இல்லங்களை புலன்றும். மணி பல்லவம் என்றும் நாவலை எழுதிய திரு. ந. பாரித்தசாசதி அவர்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இத்தீவகந்ததுக்கு வந்து பல செய்திகளைத் திரட்டிந் நமது நூலில் இடம் பெற்ற செய்தமையும் யாவதும் அறிந்த செய்தியே.

மணிபல்லவத்தில் மணிமேலை தெய்வத்தாலும் மணி மேலையாலும், பின்னர் புள்ளியராசனாலும் வணங்கப் பட்ட பிடிகை புத்தபிடிகை என்கிற யாவகும் கருதிவந்தனர் உரையாசிரியர்களும் அவ்வாறே எழுதினர்.

“பெரியவன் தோன்று முன்னர் இப்பீடிகை
கரியவன் இட்ட காரணம் தானும்”

(மணி - காதை டி-வரி 54 - 55)

எனவரும் அடிகளும், பெரியவன் - புத்தன்: அரியவன் இந்திரன் என்ற அடிக்குறிப்புகளும் ஆசிரியரின் சிந்தனை கைத் தாண்டின. ஆபுத்திரவன் மரணத்துக்குக் காரண

மாக இருந்தமையால் தன்னைப்பீடித்த பிரமஹத்தி சோஷ்ட
த ந்தை இந்திரன் அமைத்து வழிபாடாற்றிப் படிப்படை
அது எனவும் அது ஏதியெட்டிதை கண்ண எனவும் நிறுவியுள்ள
ஆசிரியரின் மதிநுட்பம் வியந்து போற்றுத்தூரியது.

காகைதனில் இருந்த ஜேண்டிய பாடல் அடிகளை மாற
திரும் எடுத்தும், ஜேவேந்திடங்களிற் கூறப்பட்ட பகுதி
கௌக் கநைத்தொடரிபுகிரேப் ஒருங்கிணைத்தும் கநைப்
பகுதியைக் கூறி அதன் கீழ்ப் பாடல் அடிகளையும் கண்டின்
புற வைத்தும், பாடலின் பொருளாறியத் தேவையான
அகும்பதங்களுக்குரிய பொருளினப் பாடல்களின் கீழ்
கொடுத்தும் நூலையாக்கியிருக்குஞ் திறன் அவர்களுக்கே
கணந்த ஒரு தனித்துவம் என்னாம்.

கணக்காளராகச் சட்டமையாற்றும் பெரியார் அவர்கள்
இழந்த கமயப்பற்றும், தமிழ்ப்பற்றும், நாட்டுப்பற்றும்
கொண்டவர்கள். கவிதையாற்றிறும் நிரமிபியவர்கள் என்
பகை அவர்கள் கதிர்காமக் கந்தன்மீது பாடி முன்னர் ஜேளி
யிட்ட நூல் வாயிலாகவும் நாம் உணர்ணாம். இந்நாளீல்
இடம்பெறும் காவடிக் கிந்தில் கந்தத்திற்கையைச் சொற்றகு
அமைந்து தொடரும் நளிக்கும் அதனை வனியுறுத்தும்.

எமது தீவக வரலாற்றின் எழுதும் கணியில் மேலும்
பலரைத் தூண்டிக்கும் வண்ணம் ஆசிரியர் அவர்கள் யாத்த
“அபுத்திரனும் அமுதசரபியுக்” என்னும் இந்நால் ‘அமுத
சரபி’ எனப் பெயர் பூண்ட நயினைச் சூரீ நால்பூஷ்ணியம்
மன் யாத்திரிகள் அன்னதான கபை ஜேளியிடாக இவளி
வருவது மிகமிகப் பொருத்தமரணதே.

ஆசிரியர் அவர்கள் என்னில் என்னிபாங்கு எப்திப்
பூரண உடல் நலத்துடன் மேலும் கமய இலக்கியப்பணி
களில் போட எல்லாம் வள்ள அம்பிகை நல்லருள் ஘ரிவாளரா.

“அருள்ளிரி”
நயினுத்திவு.

வித்துவான் சி, குமாராமி B, A,

பதிப்புரை

ஏழாடு என்னும் தீறப்பட்டபெயர் பெற்ற இலக்கை
யின் சிகிரமாய் விளக்கும் ஏழிக்கிமிகு யாழ்ப்பாணக் கூடா
நட்டிட அருளி ஒனி வீசிப் பிரகாசிப்பது தபிஞ்சிவாழும்.
இத்தமம் முற்றவற்றில் மணிபல்லவம், மணித்திவு, மணி
நாசிவு முதலிய பல பேயர்களால் அழைக்கப்பட்டு
அந்தது. சொல்லப்பட்ட தருமங்கள், முப்பத்திரண்ணடியும்
ஆன்மாகிகள் உய்யும் பொருட்டு உலகுக்கு அருளியில்லோம்
இந்தியாவிலுள்ள பாண்டியநாட்டின் நலைநாரமாகிய
மதுஞரமாநாளில் கூடுத்திரன் என்னும் அடியாருக்கு, எடுக்க,
எடுக்க குறையாகல் அமுது சுந்து கோண்டேயிருக்கும்
அமுதகரபி என்னும் தெய்வப்பாத்திரத்தைக் கொடுத்துப்
பழிப்பீவி தீர்க்கும் பணியைச் செய்துவரப் பணித்தவருக்கு,
சங்கவரவள்ளி, புலனேஸ்வரி, மனோன்மணி, பார்ப்பதி,
கௌரி, இராசராத்ரேசுவரி என்றும் இன்னும் பல நாமங்க
ாலும் துதித்து வழிபடப்படுவங்குமாகிய உலோகநா
இங்கு கோயில் கொண்டெடுந்தகுளியுள்ளான்.

உள்ளன்போடு நெக்கு நெக்குகுகி வழிபடும் அடியாசி
க்குக்கு அவர்கள் வேண்டுவதைபெல்லாம் கொடுத்தாரும்
முப்பத்திரண்டு நகுமங்கள்யும் ஆன்மாக்கங்களுக்காக உணகுக்கு
அருளிய நகும் முதல்வியாகிய புவனேஸ்வரி என்னும் ஸ்தாப
பூஷணி அம்பாள் கோவில் கோண்டிருக்கும் மணிபல்லவம்
என்னும் நமிஞர்த்திசிக் அம்பாளின் தீருஷ்மாக்காலத்தில்
நெடுந்தொலை தூரத்திலிருந்து அம்பாளைத் தரிசிக்க டடி
டட்டு வரும் யாத்திரீகர்களுக்குப் பசிதீர்த்துக்கோவின
உணவுக்காலைகளோ, சிற்றுள்ளடிக்காலைகளோ போதிப் புது
இல்லாது இருந்தது. சில உணவுக்காலைகள் இருந்தாலும் மா
ன் விரும்பிப் புதிக்கூடியதாகப் பாகம் செய்யாமல் படிப்படி
பாவது, இலை போட்டு, இருக்க விலத்துப் பணம் வாங்கினார்

பொதுமென்ற எண்ணமுடியவர்களுடைய உணவுச்சாலை எயிடுறைத்துப் பகுதி பகுதி மாது அதோபதி பண்டிகை செடுத்துக்கூட்டு வழந்திக்கொண்டு போவதே ஏதும் எட்டு தயினார்த்திலுள்ள அச்சுள்ளமிழ்வட்டத் தான் மாங்கிலர் ஒன்று கூடி, அம்பளிக் கிருவிமாக்காவதைத் தீவிரமாக்கி அம்பளிக்கும் தான் தயினார்த்திலிருந்து பகுதிக்கொண்டு பகுதிப்பினி தோட்டும் தொண்டை ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று திட்டங்கற்பம் கொட்டவர்களாக நயினர்த்திவு ஸ்ரீநாயகபுரவு அம்மன் யாது திரிவரவிக் குன்னதானசபை என்ற பெயருடன் 1960 ஆம் ஆண்டில் ஒரு கபையை நிறுவினார்.

திரு. சி. க. தம்பபயா அவர்கள் தலைவராகவும், திரு. வே. எந்தையா ஆசிரியர் அவர்கள் உபதலைவராகவும், திரு. R. R. பொலலிங்கம், திரு. க. வே. பரமலிங்கம் ஆகிய இருவரும் இணைச் செயலாளராகவும், திரு. நா. கணபதிப் பிள்ளை, திரு. சி. இ. சின்னத்துவர் ஆகிய இருவரும் இணைப் பொகுவாளராகவும், திரு. வே. க. த தமிழ்முத்து, திரு. இ. குலசேகரம்பிள்ளை, திரு. க. கந்தேச, திரு. நா. காராளபிள்ளை, திரு. வே. க. கு. கோபாலபிள்ளை, திரு. க. ஜாவேஸ்வரன், திரு. கா. க. சிவகிரும்பரம், திரு. சி. நா. மதியாபரணம், வே. க. இராத்தியம், திரு. க. குமார்யா, திரு. வே. எந்தசாமி, திரு. வே. சிவப்பிரகாசம், திரு. வே. க. த; கிரு. ஜனகாமி, திரு. ஜ. இ. பரமலிங்கம், திரு. மு. சண்முகராசா, திரு. ந. கப்பிரமணியம், ஆ. சி. பரமாநமி, திரு. வே. பரமாநமி, திரு. இ. முத்தையா ஆகிய பதி தொன்பதினிமர் செயல் உறுப்பினர்களாகவும் அச்சுபையில் விளங்கினார். இவர்களே நயினர்த்திவு ஸ்ரீ நாயகபுரவு மீண்டும் யாத்திரிக்கர்களின் அக்கணதானசபை ஆரம்ப கூற தாக்கன் ஆவர். அவர்களின் அங்காமுயற்சியோடு அக்குணம் பகடத்த தருமதிகளைக் கூட்டுத் தாங்கு எளிக்கப்பட்ட பொகுவுடத்திக்கைக்கிளாஷ்டி ஒரு கிள ஆண்டுகள் அமிரவளிக் கிருவிமாக்காவத்தில் தற்காலிகமாகச் செய்துகொடு நிறுவி யாத்திரிக்கர்களுக்குப் பகித்ர அழுத கொடுத்த வந்தனர். கலைத்துக்குக்காலம் கொட்டுகொடு நிறுவுவதற்குக் காணிக்கூ

ராகவின் விருப்பு வெறுப்புக்களை எதிர்பார்க்க வேண்டியும் இருக்கது. ஒரு திருச்சிமாக்காலத்தில் நிறுவிய கொட்டகைக்கு வேழ்வும் அவசியப்பட்டுக் கொட்டகை முழுதும் எங்கு சாலையாகியது. அம்பகவிழ விருப்பயால் உணவுப்பொருப்பு கூட அவசியமாகிறது பகுப்பில் பெருவாமல், அம்பிகையின் அழியாக்களைப் பாதுகாக்கப்பட்டது. அன்றே குதியகொட்டகை அமைத்து அன்றையனமும் தொடர்ந்து செய்யப்பட்டது. இக்காரணமிக்காலம் இத்தழுமதிதான்கைத் தொடர்ந்து செய்துவருவதற்கு நிரந்தரமான உட்டிடம் உள்ளது எட்டுவதற்கு அன்றையைப்படி ஒரு காலையை விளைப்பு ஏர்யிக் கெட்டிடாற்றிக் கட்டிமுடிக்க வேண்டுமென்ற நிலை ஏற்பட்டது. முத்திய வருடமிக்கில் அன்றையை செய்துகொண்டு பண்ணத்தில் சென்றுகொண்டுபோக மிகு தீவிரமாக பண்ணத்துடன், கருப்பே குறித்தேர்வுள்ள அம்பக்கை உதவிய பண்ணத்தினையும் கொண்டு நயினர் தீவு கீ-ஏ வட்டாரர்த்தில் உண்ண திடு. க. இராமசுரமி, திருமதி விஜயகாந்தி, மும்பதிகன்டுக் "இறக்கிறோம்" என்றும் கொள்கியிக் கூட பத்தியை அமைத்துவதைப் பண்டிக்க வேண்டியது. ஏதோ கொள்கியில் நிரந்தரமான மலை மூலம் ஒரு உட்டைப்பட்டது. அம்பக்கைப்பதற்குக் "பயிர்க்கு தெய்வாக்கி அம்மலை ஏற்றிரீர்க்கவில் அன்றையை மேற்கொண்டுபோக" எனப் பெயர்த்தான். அம்பக்கை கீ-ஏ முருக்காலத்தில், வருடா வருடம் அன்றையை செய்யிவசை மூற்றுமுடிக் கல பாகந்திலுமூலின் தரும சிந்தநபாளக் காலத்தும் மனமுலந்து அனிக்கும் பொருள் உதவியைக் கொண்டு அழுத கைமைத்து, யாத்திரீக்காக்கி, வாருங்கள், வாடுகள் என்று இன்முகங்களை வரவேற்ற அழுதுகிடைக்க செய்து அவசியிக் கடித்திற்குமல்லத்தும் முறையாக அடையாக்கும்படியாய்ப் பண்ணிச்சுத வகையாக மூடு மூடுவதற்காக்க அம்மாது வெளிநடைகளைக்கும் முடு காற்று வெடியாக்கி அமியியர் என்றிடு. க. ஏ. கோவை அவர்கள் அம்பக்கை தமிழ்நாட்டு நயினர்க்கும் வருந்துபோது அம்பக்கையும் தமிழ்தா, அவர் அங்கு வரும்

ஓலம் திருவிழாக்காலமானதையால், நயினை ஸ்ரீ நாசபூஷணி அம்மன் பாற்றிர்க்களின் அன்னதான மண்டபத்துக்கும் சென்று, அங்கு பாற்றிர்க்களுக்கு எழுப்படத்து உப சரிப்பநெறப்பாரித்து மகிழ்ச்சியடைந்த அன்னதானதை மண்டபத்துக்கு “அமுதசூபி” என்ற பெயர் குட்டிப்பது மிகவும் போருத்தமானதே என்றாலும் நல்லவினாயும் வழங்கியிருக்கின்றார்கள். அத்துடன் அமுதசூபி மண்டபத்தையும் அன்னதான சபைத் தொண்டையும் வாழ்த்திச் சில பாடங்களையும் பாடி அளித்துள்ளார்கள்.

மணிபல்வைம் என்னும் நயினார்தீவுக்கும் அத்தீவில் வகிப் பொருக்கும், அத்தீவில் அம்பிகையின் திருவிழாக்காலத்தில் பசிறுபோரிக்கு எழுவிட்டு இதரவைடு, ஊசைமுடலும் உற்சாதந்தூணும் முனினிற நடத்தும் நயினார்தீவு ஸ்ரீ நாசபூஷணி அம்மன் பாற்றிர்க்களின் அன்னதான சபை உறுப்பினர்களுக்கும் இத்தொண்டுக்கூப் பவையை பாடும் முனினிற அமுதசூபியோர் போருக் குத்தி, சர்வதானி முதலியவைகளைச் செய்துவரும் நடும் உணர்கள் படைத்த அன்பார்களிய அன்றை ஏழுவியுக்கும் உலக மாதாவாசிய ஸ்ரீ நாசபூஷணியான் திருவிழாக்காலத்தில், பாற்றிர்க்கள் இங்குவருத்தன் வரசேந்தும் பகிளப்பினி தீர்க்கும் பார்சியம் கிடைத்தலை ஏவருத் பெற்றாரிய செரும்பேருகும். அம்பிகையின் திருவிழாக்காலமிலிருந்து பசிப்பியை தீர்க்கும் இந்திதான்தை என்றெந்தெந்த நூல்களில் செய்துவருவதற்கு அன்புள்ளத்தூணும் இன்னும் முதலாட்சி வெளைப்புரியும் அன்புச்சரபி களைக் காலத்துக்குக் காலம் இச்சபைக்கு அமிக்கவரைக் காக்கி இத்தொண்டைச் சிறப்பாகத் செய்துவரும் உலக மாதாவாசிய அம்பிகை அழுகிபாரிக்கிடுவார்.

இவ்வன்னதானதைப் பொண்டில் அரம்பாலம் ஒதுட்டு கூரும் கட்டிட உறுப்புக் குழுப்பாகும், செல்லியிச் செல்வகுமாசிய திரு. பி. கு. எ. நீர்மாநபி அளர்கள் இயற்றிய “அப்பத்திரஜும் அமுதசூபியும்” என்னும் நாளை எழுது

சபைக் கெளியிடாம் பேசியிட எனும்பதற்கு கூரை
அர் அவர்களுக்கு எமது நன்றி உரிமதாகும்.

அன்னதான்சுபை உறுப்பினர்களுக்கு ஒருங்கால் கிடை
து “செலிவத்துப்பயணே எதன்” என்பதை உணர்ந்தும்
உணர்ந்தியும் வாழும் பேசியார் திரு. வே. ஏ. த. தம்பிழுந்து
அவர்கள் இய்வெளியிட்டிற்குப் பொகுஞ்சல் புரிய முன்
ஏழாண்மை பாராட்டுக்குரிப்பாகும்.

இதை குறுப்பிய காலத்துக்கு அமுற அக்டோబரியுதவிப்
செம்மிடார் அச்சங்கநாளுக்கும், அவீந்துவர நன்கிய
கிருஷாம் டி. குமாராசாமி அவர்களுக்கும் சபையினரில்
நூற்றுப்பிப்பதாகும்.

நயினுதீவு ஸ்ரீ நாகபூஷணி அபூதகாஷி
அன்னதான் சபையார்

அமுதசுரபியில்லம் அலர்ந்து வாழி

அலங்கு வளம் செழுமுகின்ற இலக்கையிலில்
 வடபாலே சோதி யாகி;
 இலங்குகின்ற நாவழு ஏனித்தாய் தான்
 கேயில்ளோன்ட எழிலாரி தீவு
 நலங்கெழுமு நயினுர்தி வதங்கள்கோ ஸ்ரூவினிலே
 நன்னூம் பக்தர்
 குலம் செழுமும் உணவுபெற அறச்சாலை ஒன்றாமத்தாரி
 கேள்கை கான்றார்து

முன்னுளில் எழில்மனிகோ கலைக்கழுத சுயிதந்த
 முதன்மை கார்ந்து
 மன்னுநின் றிடீஸின்ற மனித்திபம் இதுவென்றே
 வகுப்பார் அஃதால்
 இந்நாளில் எழுந்த அறச் சானிக்கவ வியர்கலத்தின்
 இனிய பேரைத்
 துண்டு நின்றிட அழுத சுயியென வைத்தறத்தைத்
 துலங்க செய்தார்.

உண்டி கொடுதே தோருயிரைக் கொடுத்தவர்கள் ஆவார்கள்
 உலகில் சீவர்
 தொன்டிலக வாழ்கின்ற எவற்றினிலும் உணவுமுதற்
 கொள்ள கா குங்கான்
 அண்டுமிந்த உண்மையறிந் தரவளர்ந்த நயியென்கள்
 ஆர்வி மாவின்
 தொங்கு வேடு மிவரளை தான்னுடைய கிள்ளுாடிட
 துணிவு வாழி!

மனித்தீவ மெனுங்நயினர் திவுநனி வாழியதில்
 மகிழ்ந்து கோயில்
 பினிப் பிறவி யஜுப்பதற்காக கொள்டேயரும்
 அரசனிந்த பெரியோள்வாழி
 கனித்திதுவே பேரறிமென் றன்னதானஞ்செய்யும்
 கருத்தோர் வாழி
 அனித்தெனவே யார்க்குமன்னம் தகுமமுத சரபியில்லம்
 அலரிந்து வாழி.

15-06-68

கி. வா. ஜகந்நாதன்

சிவமயம்
கனபதி துணை

அம்பாள் துதி

திருவோங்கு தெய்வீக கோஷத்திர மதாசியுந்
 திசழிழ் மண்டலத்தின்
 சிரமது வாகிடுமி யாழ்ப்பாண நாட்டினிற்
 நிசழ்தீப மென்னு மெழில்சேர்
 உருவோங்கு நயினையன உலகெங்கு மேடுகழ
 உற்றசை வாக மத்தின்
 உயர்வுபெறு நல்லரண தாகவே யாவரும்
 உவகை கொள்ளும் வண்ணமாய்த்
 தருவோங்கு மினையிலாக் கண்விகேன் விகளோங்கு
 தக்க சம்பள்ள குளராய்ச்
 சாற்றுதற் கரியபொரு ஓகிடுஞ் சைவநெறி
 தனிலும்பர் பதி யென்னவே
 கருவோங்கு நயினையிற் கோவில்கொண் டடியருக்
 கருள் புரிந்திடு மன்னியே
 கங்கை மதி கொள்றையணி யுஞ்சடிலர் பாரியே
 கருளைபொழி நாகம்மையே.

காவடிச்சிந்து

நயினைமாநக ரந்தனின் மேவிய நாகேஸ்வரியே
 உன்பாதம்
 தினம் நம்பின வர்க்கு நல்நீதம் — என்று
 நன்குடன் வருகின்ற அன்பருக் கெள்றுமே யருள்
 தந்து காத்திடும்
 நாரணீ பரிபூரணியேயென நாளிலத் தோர்களின்
 கோஷ்டி
 தினம் நாடிப்போய்க் காண்பாருன் பேட்டி (நயினை)

ஆதிநாளை யிலேயரவந்தனை யாதறித்தாட்கொண்ட

தாயே

ரகு நாதனின் நற்றங்கை நீயே — செல்வ
நாயகி யுமை பார்ப்பதி சிவகாமியேயபிராமி நீயெனப்
பாரிலுள்ளோர்களும் அண்டத்துள்ளோர்களும்
பக்கிந்து தொழுதிடுங் காட்சி — இந்தப்
பாரினிலே பெரும் மாட்சி — (நயினை)

தீர விணைகளும் சேய்க்குறையும் மற்றுச்

சென்மப்பிணியையும் போக்கித்

தனதுண்மைத் தொண்டர்க் கன்பராக்கி — ஆளும்
தெவியாகிய நாகபூஷணி பாதமேகிட்டேலேகும் நம்பளை
திண்ணுமே யிதுவென்று மகிழ்ந்துளைத்

தேடிவருபவர்கோடி

அவர் கோரும் வரம்பெற நாடி — (நயினை)

மலையத் துவசனுக் காய்மக வாய்ப்பிறந்

தன்றுவளர்ந்திடு நாளிக்

மதி மாண்மூடு வேந்திடும் சோதி

மறையோ னென வருவோ ஞெரு

விடைமேலமர் நடராஜனை

மேவியே மணம் செய்து மகிழ்வுறு

மேன்மைக்குரிய கெம்பீரி

மயிக் வாகனனைப் பயின்நாரி — (நயினை)

புமலாச் சோலையும் வாவி வளங்களும் புவிகட்குகந்த

நந்திக்கும்

பெறும் புண்யச் சேத்திரமாகும் — இந்தப்
பூவிலே நயினாபுரிநகராவியாகிய வாப்பினா—உள்றன்
பாலனை கதிரித் தம்பி யுன்றன்

பாதம்பணிந்திட்டேன் ஆம்மா

அனுகூலம் புரிந்து காரம்மா (நயினை)

அமுதசுரபி

இதிநைக்குச் சற்று ஏற்குறைய இரண்டெயிரும் வகு
 டங்களுக்கு முன்னே பாரதநாடு என்னும் இந்தியாவின்
 வடபகுதியில் உள்ள பிரையூப் பெற்ற வாரணாசி என்
 னுக் காசிகா நகரத்தில் வசித்த வேதவிற்பனோகிய
 அபஞ்சிகள் என்னும் வேதியரின் மணவியாகிய சாலை என்ப
 வள் கணவனை விட்டுப் பிரிந்து ஏற்பொழுத்தைக் கைவிட்ட
 ஒடுக்குவற்றைமக்கு மிகவும் மனம் வகுந்தியவளாக, இந்தப்
 பாபத்தைப் போக்கிகொள்ள வேண்டுமென்று சிற்றித்தவ
 ளாக, இந்தியாவின் தென்கரையிலுள்ள கண்ணியாகுமரி என்
 னும் கோக்கிரததுக்குச் செல்ல வாத்திரிசீர்களுடன், அவ
 னும் கண்ணியாகுமரிக்குச் சென்ற குன்றுள்ள புன்னிய தீநித
 தத்தில் தீநித்தமாடி அங்குள்ள சிவஸ்தலத்தில் கவசமி
 தாசனம் செய்து வணக்கி அங்கிருந்து தங்களுக்குச் செல்ல,
 யாத்திரிக்கர்க்குடன் கண்ணியாகுமரியிலிருந்து திரும்பி வகுக்
 பொழுது *பாள்ளடியநாட்டிலே* பகழை தலைநாரமான
 கொற்றுக்கெயன்னும் தலைநாரத்திலிருந்து பத்த மைல்
 கெட்டு கூரியன் அல்லதுமானதாலும் வெளுதாரம் நடந்து
 வந்த திரேச அலுப்பினாலும் அவளின் முன்பாகத் தெள்
 பட்ட மரங்கள் அடர்ந்த ஒரு தோய்பில் இரவைக் கழிப்
 பதற்காகத் தங்கினான். அந்த இருவில் அவனுக்குப் பிரசவ
 வேதனை உட்டாகி ஓர் ஆண்டழுந்தையைப் பெற்றான்.
 குழந்தையைத் தன் கொண்டுகொண்டிருக் கணவனைய் பிரிந்த
 பின் ஃப்பமுற்றுப் பெற்ற பின்னையாதவால் தனக்கு அவ
 மானமாய் இருக்கும் என்ற என்னைத்தாலோ, அக்குழந்தை
 யைத் தான் கொண்டுபோய்க் காப்பாற்றிக்கொள்ள முடியாது
 என்ற என்னைத்தாலோ அதன் தலைவிதிப்படி நடவிட்டு
 கட்டும் என்று கடினசிற்தம் உடையவளாகப் பொழுது
 புன்றுவதற்கு முடிபு அல்லதுமந்தையை அத்தோப்பில் கைவிட்ட
 ஒடுக்கு பிரயாவும்தை மேற்கொண்டு சென்றுவிட்டான்.

மாபெரும் பாத்திரம் மடக்கொடிக்கு அருளிய
 ஆ புத்திரன்திறம் அணி - இழை! கேளாய்,
 வராணுசி ஓர் மறை ஒம் பாளன்,
 ஆரண உவாத்தி, அபஞ்சிகன் எக் போன்,
 பார்ப்பனி சாலி காப்புக் கடைகழிந்து,
 வௌண்டோற் பிழைத்த தண்டம் அஞ்சி,
 தென்திசைக் குயரி ஆடிய வருவோன்,
 சுல் முதிர் பருவத்து, துஞ்சு இருள் இயவிடை
 ஈன்ற குழவிக்கு இரங்காள் ஆகி,
 தோன்றுத் துடைவயின் இட்டனன் நீங்க-

காலை 13 வரி

[ஏப்புக்கடை கழிந்து - கற்புசிநஷ்டவறி; இயவு - வழி; குல் - கரு
 தடவை - தோப்பு]

தாயால் கைவிடப்பட்ட அந்தச் சூழ்ந்தை தாயின் அர
 வலைப்பு இகிளைமையினாலும் பசியினாலும் வீறிட்டு அழுது
 கொண்டு இருந்தது, பொழுது புலர்ந்து சிறிது நேரத்தில்
 அந்தச் சோப்புக்கு மேய்ச்சலுக்கு வந்த, அந்தச் சோப்புக்கு
 குசி சமிபத்திலுள்ள இடைச்சேரியில் உள்ள கன்றின்ற ஓரா
 பக அச்சுழந்தையின் அழுகால் கேட்டுக் கூழ்ந்தையின் அருகே கென்று
 குழந்தையை நாவால்நக்கித் தனது முலைக்
 கைம்பைக் குழந்தையின் வாய்க்குள் புகுத்திப் பாலாட்டிக்
 கொண்டு ஏழுநாள் வகைகளும் தானிசான்ற கன்றையும்
 மறந்து, குழந்தையின் அருகிலேயே பெற்ற தாய்போகி
 காத்துக்கிடந்தது, தாயின் அரவலைப்பிக்கிறகி குழந்தை
 அடிக்கடி அழுதுகொண்டிருந்தது, குழந்தையின் அழுகாலைக்
 கேட்டு அவ்வழியே வந்துகொண்டிருந்த, பாண்டிய நாட்டிடு
 கூக்க வயனங்கோடு என்னும் ஊரைச்சேர்ந்த மகப்
 பேறில்லாத இனம்புதி என்னும் அந்தனரும் அவரின் மண்ணில்
 பும் தோப்புக்குள் சென்று பார்த்தபோது பகவின் அருகில்
 ஏங்கி ஏங்கி அழுதுகொண்டிருக்கும் குழந்தையைக் கண்டு
 இனம்புதி என்னும் அந்தவர் மிகுந்த துயரமுற்றவராய்க்
 குழந்தையின் அருகிற்கொற்றுவது கண்ண் ராம் உகுந்து

இசிமுற்றை பகவி குழந்தையிலை, மகப்பேறில் வாத எனக்குக் கடவுள் தந்த மைப்பேறு என்று கடவுளைத் துதித்துந் தனது இரு கைகளாலும் குழந்தையை வாரி எடுத்து உச்சிமோந்து தன் மார்புறத்தமுகித் தன் மணிவியின் கையிற் கொடுத்து, நமக்குப் புதலியன் பிறந்துவிட டான், நமது சந்ததி விருத்தியடைய நமக்கு மைப்பேறு கிடைத்துவிட்டது என்றுகூற மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் தனது ஊருக்குக் கொண்டுசென்றான். தமது வீட்டை நன்றாக அலங்கரித்து நல்ல சுபநேரத்தில் தமது சுற்றுத்தவரை வோடும் குழந்தையைத் தொட்டிலில் இட்டுக் கொள்ளடையிப் பகவின் அருகில் குழந்தையைக்கண்டு எடுத்ததால் ஆடுத் திரன் என்று பெயரிட்டு மிகுந்த அணிபுடன் பாலுட்டி வளர்த்தக் கல்வி ஏற்கவேண்டிய வயதில் கல்விச்சாலைக்கு அனுப்பி அந்தனரிக்குரிய வேத நூற்களையும் கற்பித்து முப்புரிநாலைத் தரித்தலாகிய பூணூல் தரிக்கும் சடங்கு கண்ணும் செய்து அந்தனரிக்குரிய ஆசாரங்களில் குறைவில் வாதபடி வளர்த்து வந்தார்கள்.

தாயில் தாவாக் குழவிதுயர் கேட்டு, ஓர்
ஆவந்து அணைந்து, ஆங்கு, அதன் துயர்தீர
நாவாள் நக்கி, நன்பால் ஊட்டி,

பேரகது ஏழு - நாள் புறங்காத்து ஒம்ப -
வயனங் கேட்டிடி ஓர் மறை ஓம்பாளன்,

திய விடை வருவோன், இளம்பூதி என்போன்;
குழவி ஏங்கிய கூக் குருக் கேட்டு,

கழுமிய துண்பமொடு கண்ணீர் உதுத்து - ஆங்கு,
“ஆமகண் அங்கன், என் மகன்” என்றே,

ாதலி - தன்னைடு கை தொழுது எடுத்து,

“நம்பி பிறந்தான், பொலிக நம்கிளை!” என,

தம் பதிப் பெயர்ந்து, தமரொடும் கூடி;

மார் பிடை முந்நால் வளையாமுன்னர்,

நாவிடை நல் - நூல் நன்கனம் நவிற்றி,

ஓத்து உடை அந்தணர்க்கு ஒப்பகை எல்லாம்,
நாத் தொலைவு இன்றி, நன்களாம் அறிந்தபிள்ள-

13 ம் காடை வரி 11 - 26

[தாவர - உண்ணுக: மதறயோம்பாளன் - அந்தணன்
கழுமிய - கலந்த, ஒத்து - ஒதும்வேதம், தொலைவு - தோல்வி]

இவ்வாறு வளர்ந்துவரும் நாளில் ஒருநாள் அந்தணர் விதியிலுள்ள ஓர் அந்தணரின் விட்டுக்குச்சென்ற சூசிறுவன் அங்கு நடக்கும் யாகத்தையும் அந்த யாசத்தில் பலியிடுவதற்காக யாக குண்டத்துக்கு அருஙாக, ஒரு பசுமாட்டடைக் கட்டிவைத்திருப்பதையும் கண்டான், அங்கிருந்த அந்தணர் ஒருவரிடம் விலைப் பசுமாட்டடை யாககுண்டத்தில் பலியிடப்போவதை அறிந்த சூசிறுவன் தாழுகொணுத் தயரம் அடைந்தான். தன் இருகண்களிலும் கண்ணீர் பெறுக்கெடுத்தோட அப்பக்கைப் பார்ந்துக்கொண்டு நின்றன. பலியிடுவதற்குக் கட்டிவைத்திருந்த அப்பக்கைன் கொம்புகளில் பூமாலை முதலியனை சுற்றிக்கூட்டப்பட்டு இருந்தன. அப்பக்கை வெட்டுவன் வலையில் அப்பக்கை மாடுபோன்று அலறித்துடித்து அம்மா அம்மா என்று கத்துக்கிறதைக்கேட்ட அசிசிறுவன் நெஞ்சும் பதறியவனாக இவர்கள் இப்பக்கை யாகத்தில் பலியிடாமல் காங்பாற்றுவேன் என்று யாகசாலையின் பக்கத்தில் ஓர் மறைவான இடத்தில் மறைந்த இருந்துகொண்டு அங்கு நடப்பகவகளைப் பார்ந்துகிறுகொண்டு இருந்தான், யாகஞ் செய்துகொண்டிருந்த அந்தணர்கள் உறங்கியதைக்கண்ட அசிறுவன் பக்கைக் கட்டவிழ்த்துக் கொண்டு அவ்விட்டிலைதவிட்டுப் புறப்பட்டுப் பருக்கைக்கற்கள் நிறைந்த சிறிய சாலையியாகப் பசுமாட்டடைப் பற்றிச் சென்றுகொண்டிருந்தான்.

அப்பதி - தன் னுள் ஓர் அந்தணக் மனை வயின் புக்கோள் - ஆங்கு, புலைசூழ் வேன்வியில்,
குருஉத் தொடைமாலை கோட்டிடைச் சுற்றி,
வெளுஉப்பகை அஞ்சி, வெய்து உயிர்த்துப் புலம்பி,
கொலை நவில் வேட்டுவேர் கொடுமேரம் அஞ்சி,

வலையிடப்பட்ட மானே போன்று, ஆங்கு,
அஞ்சி நின்று அழைக்கும் ஆத்துயர் கண்டு-
நெஞ்சு நடுக்குற்று நெடுங்கணீர் உகுத்து;
“கள்ள வினையின், கடுந்துயர் பாழ்ப்பட,
நன் இருள் கொண்டு நடக்குவன்” என்னும்
உள்ளம் கரந்து, ஆங்கு ஒரு புடை ஒதுங்கி;
அல்லிடை ஆக் கொண்டு, அப்பதி அகன் ரேன்,
கன் அதர் அத்தம் கடவா நின்றுழி-

காலை 18 வரி 87 - 89

(குருட - நீறம் விளங்கும், கோடு - கொம்பு, கொடுமரம் - வீல்;
அல் - இரவு எல் அதர் அத்தம் - பருக்கைக்கற்கள் நீறைந்த
இடுங்கிய வழி)

யாசாலையில் உறங்கிக்கொண்டு இருந்த அந்தணர்கள்
உறக்கந்திலிருந்து விழித்தெழுந்த யாசாலையில் கட்டி
வைத்திருந்த பசுமாட்டைக் காணுது பன திசையிலும்
தேடிச்சென்று ஆபுத்திரன் என்னும் சிறுவன் அப்பகவைக்
கொண்டுகொச்சுவதைக்கண்டு, அச்சிறுவனையும் பகவையும்
குழந்து தழுகன் கைவிற் கொண்டு சென்ற நடிகளால் அச்
சிறுவனைத் தாஷ்கித் துன்புறுத்தி *இழிசொற்களால் வைது
பகவைப்பிடிக்க முற்பட்டனர்; அப்பக அந்தணர்கள் தன்
கைப் பிடிக்கவருவதைக்கண்டு துளினிப்பாய்ந்து அவ்வந்தணர்
களுக்குத் தலைமை தாங்கிவந்த அந்தணைத் தனது கூரிய
கொம்புகளால் குத்திக்கிழித்துக் குடல் வெளிப்படசெய்து
அவரினிடம் அப்படாயல் காட்டுக்குள் ஓடி மறைந்தது.

அடர்க்குறு மாக்களோடு அந்தணர் எல்லாம்
கடத்திடை ஆவொடு கையகப்படுத்தி,

“ஆ கொண்டு இந்த ஆர் இடைக்கழி,

நீ மகன் அல்லாய், நிஃமுந்ததை உரையாய்;

புலைச் சிறு மகனோ! போக்கப்படுதி” என்று

அலைக் கோல் - அதனால் அறைந்தணர் கேட்ப,

கூட்டி நின்று ஆலைக்கும் அந்தணர் உவாத்தியைக்

கோட்டினில் குத்தி, குடர் புய்த்துறுத்து,
ஈட்டிடை நல் ஆக் கதழ்ந்து, கிளர்ந்து ஓட

காலை 13 - வரி 40 - 48

கடம் - ஓட்டுவழி, போக்கப்படுதி - விலக்கப்படுவாய்; அடர்க்குறு
மக்கள்-நெருக்குதல் செய்யும் அறிவினர்; ஆரிடை-செல்லுதற்கீரிய
வழி; அகிக்கோல்-வருத்தும் கோல்; குடர்புய்த்துறுத்து-குடரைப்
பிடுங்கி; கதழ்து-விரைந்து;

ஆபத்திரன் அவ்வநீதனைகளைப் பாரித்து ஜயன் மீர்
உயிர்களுக்குத் துன்பம் செய்யாதீர், மேய்ச்சலி உள்ள
இடத்தில் மேய்ந்து மக்களுக்கு அவர்கள் பிறந்த நாள்
முதல் பாலமுதத்தைத் தருமாம் கொடுக்கும் நெஞ்சந்தோடு
தருகின்ற கிந்தப் பகுமீது உங்களுக்கு வந்த கோபம் என்ன?
வேதம் ஒதுக்கின்ற ஆறு அறிவை உடைய மனுஷப் பிறவியை
எடுத்த நீங்கள் ஐந்து அறிவே உள்ள அபசக்கவ யாகத்
துக்குப் பலியீட விழும்புவதுதான் உங்களுக்கு ஆறு அறிக்கவ
யும் வேதாகமங்களையும் படித்தத் தரும நெறியில் நடக்கவும்
வகை செய்து தந்த ஈடுஞ்குக்கு நீங்கள் செய்யும் கைமா
ருக்கி கருதுகின்றீர்களா? என்று அறிவுரை கூறினால்.

“விடுநில மருங்கிள் படுபுல் ஆர்த்து,
நெடுநில மருங்கிள் மக்கட்கு எல்லாம்
பிறந்தநாள் தொட்டும், சிறந்த தன்தீம்பால்
அறம்தரு நெஞ்சொடு அருள்சரந்து ஊட்டும்
இதனைடு வந்த செற்றம் என்னை
முதுமறை அந்தணீர்! முன்னியது உரைமோ?”

காலை 18 - வரி 51-56

அது சேட்ட அந்தனைகள் சினந்து ஆபத்திரனைப் பாரித்து
“அறிவிலாதவளை அந்தனைகளாகிய எங்களுக்கு உரிய
வேதநாஸியளைப்பிரமதேவர் எங்களுக்கு அருளியிருக்கின்றார்.
அந்நாஸ்வளிற் கூறியிருப்பதுபோல், வேள்வி முதலியவற்றைத்
செய்வது எங்கள் மரபிற்குரியது. வேதநாஸியளைச் சரிவருகி

ஏறு எதன் கருத்துக்களைத் தெரிந்து கொள்ளாததால் வேள்விப்பகவைக் களவாகக்கொண்டு சென்றன” என்று கூறி ஆடுத்திரணை இகழ்ந்து, நீ அந்த மாட்டைப்போன்ற ஐந்து வீறிவை உடைய மாடாய் இருக்கின்றாய் உண்ணி டம் எங்களைப்போன்று ஆறு வீறிவும் வேதநூல்களைச் சரி வராக் கற்றறிந்த அறிவும் இல்லாமையால் வேள்விப்பகவைக் கவர்ந்து சென்றனை [என்று வாயில்லங்தபடி இகழ்ந்தனர்.

“பொன் ஆணிநேமி] வலம்கொள் சக்கரக்கை மன் உயிர் முதல்வன் மகன் எமக்கு அகுளிய அருமறை நல்நூல் அறியாது இகழ்ந்தனை; தெருமரல் உள்ளத்துச் சிறியை நீ அவ் ஆமகன் ஆதர்கு ஒத்தனை; அறியாய் நீ மகன் அல்லாய்; கேள்” என இகழ்தலும்

காலை 18 - வரி 57 - 63

[நேமி - சக்கராயுதம்; மன்னுயிர் முதல்வன்-திருமால்; மகன்-பிரமன் தெருமரல் - மயக்கம் (சமுல்கின்ற) :]

ஆடுத்திரணை அந்த வீற்தனைகளைப் பார்த்து “ஐபன் மீர் உங்கள் முன்னேர்கள் என்று தீங்கள் பெருமையாகக் கூறிக்கொள்ளும் முனிவர்கள், கணங்களில் ஐந்து வீறிவை உடைய விலங்கு ஆகிய பகவனின் வயிற்றில் பிறந்தவன் “அசலன்”. மானின் வயிற்றிற் பிறந்தவன் “விரிஞ்சி”. புலியின் வயிற்றிற் பிறந்தவன் “கிருங்கி”. நரியின் வயிற்றிற் பிறந்தவன் “கேசகம்பளன்” இவர்களை உங்கள் குலத்து ரிஷிகளைங்கள் என்று பெருமையாகக் கூறிக் கொண்டு மனித வயிற்றிற் பிறந்த என்னை மாட்டுக்கு ஓப்பிட்டுக் கூறுகின்றீர்கள், இதுதான் நீங்கள் கற்றறிந்த வேதநூல்களால் உங்களுக்குக் கிடைத்த அறிவாற்றலா” என்று கூறினான்.

“ஆகி மகன் அசலன் மாங்மகன் சிருங்கி
புலி மகன் விரிஞ்சி, புரையோர் போற்றும்
நரிமகன் அல்லனே கேசகம்பளன்?
ஈங்கு - இவர் நும் குலத்து இருடி கணங்கள் என்று
ஒங்கு உயர் பெரும் சிறப்பு உரைத்தலும்

உண்டால்,
அவொடு வந்த அழி குலம் உண்டோ,
நன் மறை மாக்கான்! நஷ் - நால் அகத்து?“என-
காதை 18 - வரி 63 - 69

ஆயுத்திரளி இவ்வாறு கூறக்கேட்ட அவ்வந்தணர்களில்
இர் அந்தணர் இவனின் பிறப்பையும் நான் அறிவேன்;
கள்ளியாகுமரிக்கு யாத்திரை போய் வந்த பாரிப்பனியா
கிய, கணவனுறும், ஈற்றத்தார்களாலும் விலக்கப்பட்ட
சாலி என்பவனைக் காணும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைத்
தது. அவன் நான் செய்த பழியையும் கூறித் தணக்கு நற்
கதி கிடைக்குமோ என்று வருத்தமுற்று என்னிடம் முறை
யிட்டான் அவனின் மாக்கான் இயல், இவன் திண்டத்
தாரதவன்” என்று கறினார்.

ஆங்கு-அவர்-தம்முள் ஓர் அந்தணன் உரைக்கும்
“ஈங்கு-இவன்-தன் பிறப்பு யான் அறிவேன்” என;
“நடவை வருத்தமொடு நஷ்கூர் மேனியன்
வடமொழி யாட்டி மறைமுறை எய்தி,
குமரிபாதம் கொங்கையின் வணங்கி,
தமரின் தீர்த்த சாலி என்போள்-தனை,
யாது நின்னைர்? ஈங்கு என்வரவு? என
மாமறையாட்டி வருதிறம் உரைக்கும்;
வாரணைசி ஓர் மாமறை முதல்வன்,
ஆரணை உவாத்தி, அரும்பெறல் மஜைவியாள்
பார்ப்பார்க்கு ஒவ்வாப் பண்பீன் ஒருகி
காப்புக்கடை கழிந்து கணவனை இகழ்ந்தேன்!
எற்பயம் உடைமையின், இரியல் மாக்களொடு
தெற்கன் குமரி ஆடிய வருவேன்,

பொன்தேர்க் செழியன் கொற்கை அம்பேர்ஜர்க் காவதம் கடந்த, கோவலர் இருக்கையின், ஈன் ற குழவிக்கு இருக்கேன் ஆகி, தோன்றுத் தூடவையின் இட்டனள் போந்தேன்; செல்கதி உண்டோ தீவினையேற்கு? “என்று அல்லல் உற்று அமுத அவன் மகன். ஈங்கு-இவன்: சொல்லுதல் தேற்றேக், சொல்பயம் இன்மையின்; புல்லல் ஒம்பன்மின், புலைமகன் இவன்” என

தாழை - 13 வரி 70-91

[நல்கூர் மேனி-வாடிய மேனி; தமர்-சுற்றம்; எஸ்பயம்-இரவின் அஸ்ம்; இரியல் மாக்கள்-விரைந்து செல்வோர்; பயம்-பயன்; வாரஞ்சி-காசி; வாரஞ்சி என்னும் வடசொல் நல்ல ஜவத்திற்குத் தூரத்தில் இல்லாத எனப்பொருள்படும். எங்காநதி தீரத்தில் இருப்பதால் அப்பெயர் பெற்றது]

தன்ஜைப்பற்றி அவ்வந்தனை கூறியவற்றைக் கேட்ட ஆபுத்திரன், அந்தணர்களைப் பார்த்துச் சிரித்து. இன்னும் உங்கள் முன்னிலூர்கள் என்று நீங்கள் பெருமையாகப் பேசிக் கொள்ளும் தவசிசேஷ்டர்களாகிய * வசிஷ்டர், ககந்தியர் என்பவர்கள் வெதநால்களை உண்டாக்கிய பிரமதேவரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட திலோத்தமை என்னும் தேவதாசியின் வசித்திற்கில் பிறந்தவர்கள் என்பது உணர்நிந்த விஷய மாரும். அப்படி உங்கள் முன்னேர்களின் பிறப்பைப்பற்றிய உண்மைகள் இருக்கும்போது, என்னை ஒழுக்கம் கெட்ட சாலியின் மகனைன்று இகழ்ந்து பழித்துக் கூற உங்களுக்கு என்ன அருக்கை இருக்கின்றது என்று கூறி நகைத்தான்.

ஆபுத்திரன், பின்பு, அமர்ந்தை செய்து,
“மாமறை மாக்கள் வரும்குலம் கேண்மோ;
முதுமறை முதல்வன் முன்னர்த் தோன்றிய
கடவுள்-கணிகை காதல் அட்சிருவர்
அருமறை முதல்வர் அந்தணர் இருவரும்;
புரிநால் மார்பீர்! பொய்-டரை ஆமோ?

சாலிக்கு உண்டோ, தவறு?" என உரைத்து,
நான்மறை மாக்களை நகுவனான் நிற்ப

ாகத 13 - வரி 92 - 99

[அமர் - விருப்பம், 'கடவுள் - கணிகை, எதல் அம் சிறுவர் - பிரமதேவ
ரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட திலோத்தமை என்னும் தேவதாசியின் மக்க
ளாகிய - வசிட்டர் அகத்தியர், நகுவனன் நிற்ப - சிரித்துக் கேளி செய்ய]

பின்னர் பசு அந்தணர்களிடம் அப்படாமல் காட்டுக்
குளி ஓடி மறைந்தமையை நினைத்துப் பெருமகிழ்ச்சி
யடைந்து அவ்வந்தணர்களை விட்டுவிலகித் தன் வீட்டுக்குச்
சென்றான். சில நாட்கள் கென்றதன்பின் அவ்வுரில் உள்ள
அந்தணர்கள், ஆடுத்திரனின் வளர்ப்புத்தந்தையாகிய
இளம்பூதி யென்னும் அந்தணரை அழைத்து "உமதுவளர்ப்பு
மகன் வேளிப்பசுவைக் களவாகசிசொண்டு சென்ற கள்வன்.
அவன் நமது குடும்பத்திற்கு ஏற்றவன்" அவ்வன் என்று கூறினர்
தனது வளர்ப்புமகன் பசுவைக் களவாகக் கொண்டு சென்ற
வன் என்ற கெட்டபெயர் ஏற்பட்டதற்கு மிகவும் மனம்
வருந்திய இளம்பூதி இவனால் நமது குடும்பத்துக்குக் கெட்ட
பெயரேற்பட்டதோடு சுற்றத்தாரின் வசைச்சொற்களையும்
கெட்கவேண்டியவந்ததே என்று, கவலை அடைந்தார்; ஆ
டுபுத்திரனைப்பார்த்து "உண்ணும் எனது குடும்பத்துக்கு அழியாத
கூழிச்சொல் ஏற்பட்டுவிட்டது, உண்ணை வைந்துகி
கொண்டு நாங்கள் இந்தக்கிராமத்திலுள்ள எங்கள் சுற்றத்
தவர்களோடு வரழுமடியாது, ஆகையால் நீ இப்பொழுதே
எமது வீட்டைவிட்டுச் சென்றுவிடு" என்று கூறினார். தன்
வளர்ப்புத் தந்தை இவ்வாறு கூறக்கேட்ட ஆடுத்திரன், தன் வளர்ப்புத் தந்தையையும், தாயாரையும் வணங்கித்
தான் குற்றமற்றவன் என்றும், பசுவை யாகத்திற் பலி
யிடாமல் காப்பாற்றும் பொருட்டே யாகசாலையிலிருந்து
கொண்டுபோளதாகவும் அவர்களுக்கும் குடும்பத்துக்கும்
இழிச்சொல் ஏற்படும்படியாகத் தான் நடந்துகொள்ளவில்லை
என்றும் எவ்வளவோ எடுத்துச்சொல்லியும் அவர்கள் அவன்
சொல்லிச் செவிமடுக்காமல், நாம் வளர்த்த பின்னொயினால்

ஊருக்குள் நமசிகு இப்படியான கெட்டபொர் வந்துவிட்டதே என்று மனம் நோந்தவராக, ஆபுத்திரணப்பார்த்துதி தமில்வைட்டு எங்காவது சென்றுவிடும்படி கண்டிப்பாகக் கூறினார். ஆபுத்திரன் தன்னை வளர்த்துவந்த வளர்ப்புத் தந்தையும், தாயும் தன்னை அன்புபாராட்டி வளர்த்துவந்ததை மனதில் நினைத்துச் சொல்ல இரு கண்களிலும் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தோட் அவர்கள் இருவரையும் வணங்கி வீட்டைவிட்டு வெளியேறினார்.

வீட்டை வீட்டு வெளியேறிய ஆபுத்திரன் தனது பகிப்பினீபோக்கு அவ்வுரிலே பிச்சையேற்றுவினால் விரும்பினான். “ஆ கவர் கள்வன்” என்றபழி எவ்விடமும் பரந்து வீட்டை வழயால் யாவரும் பிச்சைகொடாது அவனைப் பழித்துரைத் தனர். சிலர் அவனுடைய பிச்சைப் பாத்திரத்தில் உணவுக்குப் பதிலாகக் கள்ளியிட்டனர்.

“ஒதல் அந்தணர்க்கு ஒவ்வான் என்றே
தாதை பூதியும் தன்மனை கடிதர
ஆ கவர் கள்வன் என்று அந்தணர் உறைதரும்
கிராமம் எங்கனும் கடினருயிற் கல்லிட”

ஒவ்வான்-பொருந்தான்; தாதை-தந்தை; கடிதர-நீக்க; கடினை-பிட்சா பாத்திரம்.

பின்னர் ஆபுத்திரன் அவ்வுரை வெறுத்துக் கால்சென்ற திசைவாகச் சென்று பாண்டிய நாட்டிலே தலைநாராகிய மதுரை மாநகரத்தை அடைந்தான் ஆபுத்திரன் மதுரை மாநகரைச் செற்றிப்பார்த்து அங்குள்ள சரஸ்வதிதேவியின் ஆலயத்தின் முன்பாக உள்ள பொதுமக்கள் வந்து தங்கும் மண்டபத்தை அடைந்து அங்கு தங்கினான். அம்மண்டபத்தில் இருந்துகொண்டு ஓர் [பிச்சைப்பாத்திரத்தைக்] கையிற் கொண்டு அந்தாரிலுள்ள நலிந்தோர்க்கு இரங்கும் மக்கள் வாழும் மலைகள்தோறும் சென்று பிச்சை யேற்றுக் கிடைக்கும் அழுதைத் தான் தங்குகின்ற மண்டபத்துக்குக்

கொண்டுபோய், கன் தெரியாதோர், காது கேளாதோர், கால முட்டையோர், ஆருமற்ற அனுசாதகள், பின்னியால் வருந்துவோர், பசிப்பிணியுற்றேர் யாவரும் வாருங்கள், வாருங்கள் என்று ஆங்புடன் அழைத்து அவர்களுடைக் கூட விளி அழுது படைத்து மிகுதிப்பட்டதைத்தான் புசித்து அங்கு வாழ்ந்து வந்தான்

மிக்க செல்வத்து விளங்கியோர் வரமும்
தக்கணமதுரை தான் சென்று எய்தி,
சிந்தா விளக்கின் செழுங்கலை நியமத்து
அந்தில் முள்ளில் அயபலப் பீடிகைத்
தங்கினான் வதிந்து, அத்தக்கணப் பேரூர்,
ஜயக் கடினஞ்சு கையின் ஏந்தி,
மைஅறு சிறப்பின் மனைதொறும் மறுகி,
“கானூர், கேளர், கால்முடப்பட்டோர்,
பேறுநர் இல்லோர், பினிநடுக்குற்றேர்,
யாவரும் வருக” என்று இசைத்து, உடன் ஊட்டி,
உண்டு ஒழி மிச்சிக் உண்டு, ஒடுதலை மடுத்து
கண்படை கொள்ளும், காவலன் - தான்-என.

காலை 13 - வரி 104 - 115

[தக்கணமதுரை-பெறன்மதுரை; சிந்தா விளக்கு-சிந்தாதேவி-களை மகள் ஒயக்கடினஞ்சு-பிட்சாபாத்திரம்; மைஅறு-குற்றமற்ற]

இரு நாள் தொலை தூரத்திலிருந்து மதுரை மாநகருக்குக் காலி நடையாக வந்த வழிப்போக்கர்கள், மாரி காலத்தில் கடும் இருள் குழ்ந்த நள்ளிரவில் ஆபுத்திரன் தங்கியிருந்த பொறுமக்கல் தங்கும் மண்டபத்தில் வந்து தங்கினார்கள். அவர்கள் நடந்த வந்த திரேக அலுப்பீனாலும் பசியினாலுக் கருந்தியவர்களாக, அங்கு தூக்கத்திலிருந்த ஆபுத்திரரை எழுப்பி “ஐயனே, தாங்க முடியாத பசியால் வருந்துகின் ரேம். எங்கள் பசிதீர உதவங்கள்” என்று அலறினார்கள். இவர்களின் அலறற் குசலைக் கேட்ட ஆபுத்திரன் அந்தேந்த தில் அவர்களின் பசியைப் போக்குவதற்கும் தன்னிடம்

உணவு இல்லாமையாளி மிகவும் மனம் வருந் தியவ ஒடு க
இவர்களின் பசியைப் போக்க என் செய்வேன் தாயே என்று
அன்ன் தங்கியிருந்த மன்றபத்திற்கு முன்பாக உள்ள சரல்
வந்தேவியின் ஆவைந்தை நோக்கிக் கொள்வித்து வணக்கித்
“தாயே இவர்களின் பசியைப் போக்க ஆவன் செய்ய
வேண்டு” மென்று மனம் நெங்குருகித் தகரையில் வீழ்ந்து
வணக்கினான். அப்போது முப்பத்திராண்டு தகுமங்களையும்
ஆண்மாக்கள் உய்யும்பொருட்டு உலகுக்கு அருளிய உலக
மாதாவாகவும் சகலகலாவலியாகவும் ஆண்மாக்கட்டு
அருள்புரியும் சரஸ்வதியாகிய அம்பிகை ஆபுத்திரனுக்கு
முன்பாகத்தோன்றி, அங்பனே வருந்தவேண்டாம் எழுந்து
இப்பாத்திரத்தைப் பெற்றுக்கொள், இந்த நாட்டில் உண
வுக்குப் பஞ்சம் ஏற்பட்டாலும் இப்பாத்திரத்தில் அமுது
எடுக்கக் குறையாமல் வந்துகொண்டே இருக்கும், கொடுப்
போர், வாங்குவோர் கூட அலுக்குமேயல்லாது இந்தப்
பாத்திரத்தில் அமுது குறையாது இருக்கும் என்றாறி
அமுதசுரபி என்னுக் பாத்திரத்தை ஆபுத்திரனின் கையிற்
கொடுத்து மறைந்தாள்.

மாரி நடுநரன், வல்லிருள் மயக்கத்து,
ஆர்ஜிட உழுந்தோர் அம்பலம் மர்தித்
துயில்வேன்-தன்னைத் தொழுதனர் ஏத்தி,
“வயிறுகாய் பெருங்பசி மலைக்கும்” என்றாலும்,
ஏற்றுாண் அல்லது வேற்றுாண் இக்லோன்,
ஆற்றுவது கானைன், ஆர் அஞர் எய்த-
“கேள்விது - மாதோ; கெடுக, நின்தீது” என்
யாவரும் ஏத்தும் இருங்கலை நியமத்துத்
தேவி சிந்தா விளக்குத் தோன்றி,
“ஏடா! அழியல்; எழுந்து, இது கொள்ளலாய்;
நாடுவறம் கூரினும், இவ்வூடு வறம் கூராது;
வாங்குநர் கைஅகம் வருந்துதல் அல்லது,

தான் தொலைவு இல்லாத் தகைமையெலும்” என்றே,
தன்கைப்பாத்திரம் அவன் கைக்கொடுத்தலும்—

காலை 14 - வரி 3-16

[அர் இடை-வழி; மரி-மருசி-அடைந்து; ஏற்றாண்-இரங்க பெறங்
உணவு; ஆர்அஞ்ச-மிகக் துன்பம்; வறங் கூர்தல்-வறுமையடைதல்;
ஏடா-விளி; அழியல்-வருந்தாடே]

முப்பத்திரண்டு தருமங்களுக்கும் முதலியாகிய உலக
மாதாவாகிய சகலகலாவல்லி என்னும் புவனேஸ்வரி அம்மை
யிடம் பசிப்பினிதீர்க்கும் அமுதசரபி என்னும் பாத்திரத்
தைப்பெற்ற ஆபுத்திரன் “தாலே உமது அருளால் இனி
மேற் பசித்தோர்க்கெல்லாம் பசிப்பினிதீர்க்கும் பாக்கியம்
பெற்றேன்” என்று அம்பிகையைப் பலவாறு துதித்து மண்ட
பத்தில் பசியால் வருந்திக்கொண்டு இருந்த மக்கள் அனை
வருக்கும் அப்பாத்திரத்தில் இருந்து அமுது எடுத்துக்
கொடுத்து அவர்களின் பசிப்பினியைப்போக்கினால். அடுத்த
நாள் தொடக்கமாக வீடுகள்தோறும் பிச்சை ஏற்படதை
கைவிட்டுத் தான் தங்கியிருக்கும் மண்டபத்தில் இருந்து
கொண்டு பசியென்று வற்றோர்க்கெல்லாம் அமுது கொடுத்
துக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தான். அக்காவத்தில் பசிணை
டியநாட்டில் வெகுகாலமாக மழை பெய்யாமையால்
வேளாண்மை செய்யமுடியாமல், உணவு உற்பத்திகளுக்கிணிய
தால் மக்கள் உணவுக்காக ஏங்கித்திரிந்தனர், மதுரை
மாநாரத்தில் பசித்தோர்க்கு எல்லாம் ஆபுத்திரன் கிமுது
ஶனிப்பதைக்கேங்கிப்பட்ட பாண்டியநாட்டினரும் அயலில்
உள்ள தமிழ் நாட்டினரும் அவர்களோடு அங்கு உணவின்றி
அஸைந்து திரிந்த ஊர்ப்பு மிருங்களும், பறவைகளும் கூட
டும் கூட்டமாகப் பழம் பழுத்திருக்கும் மரத்தைப் பறவை
கள் குழ்வதுபோல ஆபுத்திரன் அமுதனிக்கும் மண்டபத்
துக்குச் சென்று தங்கள் பசிப்பினியைப் பேரக்கிக்கொண்டு
வற்றார்கள்.

சிந்தாதேவி! செழூங்கலை நியமத்து
நந்தா விளக்கே! நாமிசைப்பாவாய்!
வானேர் தலைவி! மண்ணேர் முதல்வி!
ஒனேர் உற்ற இடர்களைவாய்!“ என-

தான் தொழுது ஏத்தி தலைவியை வணங்கி,
ஆங்கு-அவர் பசி தீர்த்து, அந்நாள் தொட்டு
வாங்கு கைவருந்த மன்றயிர் ஒக்பலின்,
மக்களும், மாவும், மரம்சேர் பறவையும்,
தோக்கு உடன் ஈண்டிய பறவையின் எழுஷம்
இழுமென் சும்மை இடையின்று ஓலிப்பை—

ஊறை 14 - வரி 17 - 87

[நந்தா விளக்கு-குறையாத திருவிளக்கு; ஈண்டி-தெருங்கி; மா-விலங்கு
கள்; சும்மை - ஒலி]

இப்படியாகப் பூவுகில் ஆபுத்திரன் செய்துவரும் பசிப்
பினி தீர்க்கும் தொண்டு நாளுக்குநாள் கூடிக்கொண்டு
வந்தது. இதனால் ஆபுத்திரனுக்குத் தருமம் பெருகி, தேவ
லோகத்தை அரசுபுரியும், தெய்வேந்திர பதவி கிடைக்கக்
கூடிய நிலைக்கு வந்துகொண்டிருந்தது. தேவலோகத்தில்
இந்திரன் தனது சிம்மாதனத்தில் வீற்றிருந்தபோது அக்
சிம்மாதனம் ஒருநாள் ஆட்டங்கொண்டது. சிம்மாதனம்
ஆட்டங்கொண்டதைக்கண்ட இந்திரன் இதன் காரணம்
யாதாய் இருக்குமென்று யோசித்துத் தன்னுடைய ஞான
சிருஷ்டியால், பூவுகில் ஆபுத்திரன் செய்துவரும் தருமம்
பெருகியதால் தன்னுடைய இந்திரபதவி அவனுக்குக்
கிடைக்கக்கூடியநிலை வந்ததை அறிந்தான். இப்பொழுதே
பூவுக்குத்துக்குச் சென்று ஆபுத்திரன் செய்துவரும் பசித்
தோர்க்கு அமுதளிக்கும் பணியைச் செய்யவிடாது தடுக்க
வேண்டுமென்று எண்ணினான். பாண்டியநாட்டின் நலை
நாரமான மதுரை மாநாரத்துக்குச் சென்றுன். முதல்
வளைந்த வயதுசென்ற கிழம்பிராமனை வடிவத்தைத் தாங்கி
ஊன்றுகோல் உதவியுடன் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து
ஆபுத்திரன் முன்பாகச் சென்றான்.

�ண்டு நீர் ஞாலத்து இவன் செயல் இந்திரன்
பாண்டு கும்பளம் தூளக்கியது ஆதலின்,
தளர்ந்த நடையின் தண்டுகால் ஊக்கி
வளைந்த யாக்கை ஒர் மறையோன் ஆகி,

மாழிருஞாலத்து, மன் உயிர் ஓம்பும்
ஆர்டயிர் முதல்வன் தன்முன் தோன்றி —

காலை 14 - வரி 28-38

[பாண்டு கம்பளம் - இந்திரனுடைய ஆசனம், துளக்கியது - ஆடியது
மா-பெரிய, இரு-பெரிய, மாழிருஞாலம்-மிகப்பெரிய பூமி]

ஆடுத்திரணைப் பார்த்து “அன்பனே நீ பசித்தோர் பசிதோ
அமுதளித்துவரும் தழுமச் செய்கைக்காக மிகவும் மகிழ்ச்சி
படைந்தேன். நீ சகலபாக்கியங்களையும் அனுபவிக்க உணர்கு
வேண்டிய வரத்தைக் கொடுப்பதற்காகந் தேவலோகத்துக்கு
அரசங்கிய இந்திரன் வந்திருக்கின்றேன் உணக்கு வேண்டிய
வரத்தை எண்ணிடம் பெற்றுக்கொள்வாய்க்க” என்று கூறி
ஞன்.

“இந்திரன் வந்தேன்; யாதுநின் கருத்து?
உள்ளபெரும் தான்த்து உதுபயன் கொள்க” என -
காலை 14 வரி 34 — 35

தெய்வேந்திரன் இவ்வாறு கூறக்கேட்ட ஆடுத்திரன்
தனது விலாப்புக்கடக்கச் சிரிப்புவரப்பெற்றவனும் பூவுலகில்
செய்த தகுமத்தின் பலணை அனுபவித்துக்கொண்டு இருப்ப
தல்லாது, தருமம் செய்வோர், பிறர்துயர் போக்குவோர்,
தவம் செய்வோர், இருவினைய பற்றற முயல்வோர், எவரு
மில்லாத தேவலோகத்துக்கு இறைவனங்கிய பெருமையும்,
வீசமும் நிறைந்த தேவேந்திர மாராக்கே? நான் பசித்
தோர்க்கு அமுதளிக்கும் தொண்டுசெய்வதைப் பார்த்துத்
தாங்கள் மகிழ்ச்சி அடைந்தகமைய நான் பெரும்பக்கிய
மா-க் கருதுகின்றேன். பசியால் ஊடிவருவோருக்கு அவர்
வளின் பசிப்பினியைப் போக்கி அவர்களின் பசிப்பினி
தீர்ந்த இன்முசுத்தைக்காண எனக்கு எவ்வுயிர்க்கும் தாயாகியும்,
உலகமாதாவாகிய யுவனேஸ்வரியின் ஓர் அவதார
மாகியும் முப்பத்திரண்டு தருமங்களுக்கும் முதல்வி ஆகியும்,
சகலகலாவல்லியாகியும் ஆன்மாக்கட்டு அருள்புரியும் சரஸ்
வதிதேவியிடமிருந்து எடுக்க எடுக்க அமுதசரந்துகொண்டே

இருக்கும் அமுதசரபி என்னும் பாத்திரம் கிடைத்துவது. அதனையே எவரும் பெற்றுக்கொள்ளமுடியாத பெரும் வரமாகக்கருதுகின்றேன். தங்களிடமிருந்து எனக்கு எந்த வரமும் வேண்டியதில்லை' என்று கூறினால்.

வெள்ளோ மகன்போன், விலா இறநக்கு - ஈங்கு, என்னினால், "போம்" என்று எடுத்து உரை செய்ய வேண்டும்,

"ஈங்குச் செய்வினை ஆண்டு நுகர்ந்திருத்தல் காண்தது சிறப்பின் நும்கடவுளர் அல்லது, அறம்செய் மாக்கள், புறங்காத்து ஓம்புநர், நற்றவம் செய்வோர், பற்றுஅற முயல்வோர், யாவரும் இல்லாத தேவர்நாக் நாட்டுக்கு இறைவன் ஆகிய பெருவிதை வேந்தே! வருந்தி வந்தோர் அரும்பசி களைந்து, அவர் திருந்து முகம்காட்டும், என் தெய்வக்கடினாகு; உண்டிகொல்லோ, உடுப்பன கொல்லோ, பெண்டிர்கொல்லோ, பேணுநர் கொல்லோ, யாவை ஈங்கு அளிய்பன தேவர்கோன்?" என்றாலும்

ாகத 14 - வரி 36-48

[வெள்ளோமகன் - பயனில்லாத சொந்தபேசுவோன்; ஈக்கு-சிரித்து; கடவுளர் - தேவர்; கடினாக - பாத்திரம்]

ஆபுத்திரன் இவ்வாறு கந்தேட்ட இந்திரன், கடுங் கோபமண்டந்தான், பாண்டியநாட்டில் வெகுகாலமாக மழைவளம் குன்றி உணவுப்பொருள் உற்பத்தி குறைந்து, பஞ்சம் ஏற்பட்டதாற்றானே பசியால் வாழும் மக்கள் ஆபுத்திரனிடம் அமுதகேட்டு வருகிறார்கள். பாண்டியநாடு முழு வதிலும் நல்ல மழைபெய்து வேளாண்மை விருத்தியாகி உணவுப்பொருள் உற்பத்தி பெருகினால் ஆபுத்திரனிடம் அமுதகேட்டு எவரும் வரமாட்டார்கள் என்று என்னியவரும் பாண்டியநாடு முழுவதிலும் மழைவளம் பெருகி வேறான்மை விருத்தியாக வேண்டுமென்று நினைத்தான்.

இந்திரனின் எண்ணப்படி பாண்டிநாடு முழுவதிலும் நல்ல மழைபெய்து வந்தது. மக்கள் வேளாண்மையை வெனு கூவ கோடு செய்து உணவுப் பொருட்களைப் பெருக்கித் தங்கள் உணவுக்கஷ்டத்தைப் போக்கிவாழத் தொடங்கினார்கள்.

“புரப்போன் பாத்திரம் பொருந்து ஊன் சுரந்து—
[சங்கு]
பூரப்போர்க் கானைது ஏமாந்திரியுப்பு,
நிரப்பு இன்று எய்திய, நீள்ளிலம் அடங்கலும்;
பரப்பு நீரால் பல்வளம் சூரக்கி!” என,
ஆங்கு-அவன் பொருட்டால், ஆயிரம் கண்ணேன்
ஒங்கு உயர் பெருஞ்சிறப்பு உலகோர்க்கு
அளித்தலும்—

காலை 14 வரி - 49-54

[புரப்போன்-பாதுகாப்போன்-ஆபுத்திரன்: நிரப்பு-வறுமை: ஆயிரங்கண்ணேன்-இந்திரன்]

நாட்டு மக்கள் பசிப்பினியால் வாடிய நிலைமை முற்றுக நீக்கப்பட்டு, நாடுசெழிப்படைந்ததால், ஆயுத்திரனிடம் அமுதுகேட்டு எவரும் வராமற்போயினார். ஆபுத்திரன் மிக வுக் மணமிழருந்தி மதுரை மாநாரதிதின் விதிகள் தொறும் சென்று பசிப்பினையுற்றேர் வாருங்கள் வாருங்கள் என்று கூறித்திரிந்தும் அவனிடம் எவரும் அமுதுகேட்டு வரவில்லை. இதுவரைகாலமும் அவன் தங்கியிருந்து அமுதுகோடுத்து வந்த மண்டபத்தில், காழுகரினாரும், விளைவும்பு பேசுவோரும் சூதாடுவோரும், வழிப்போக்கரினாரும் எந்நேரமும் தங்கியிருந்ததால், ஆபுத்திரன் அம்மண்டபத்தை விட்டுநீங்கி மதுரைமாநாரின் பக்கத்தில் உள்ள கிராமப்புறங்களுக்கும் சென்று பகித்தோர் யாவரும் வாருங்கள் உங்களுக்கு உணவு அனிகிள்றேன் என்ற கூறித்திரிந்தான். அவனைப் பார்த்த வரிகள், பைத்தியக்காரன்போல் எத்திட்டிகொண்டு திரி சின்ற இவன் யார் என்ற இசெழ்ந்து கூறுவதையும் செவி புற்றவருகை தன்செலிவுமில்லாவற்றையும் கடல் ஆகிற மிப்பில் இழந்த தாண்மட்டும் தவிர்மயக்க வருகிற அர-

சனைப்போல பசித்தோர் வாருங்கள் வாருங்கள் என்று
கூறிக்கொண்டு விதிவழியாக வந்துகொண்டிருந்தான்.

வசித்தொழில் உதவ, மாநிலம் கொழுப்ப,
பசிப்பு உயிர் அறியாப் பாள்ளமைத்து ஆகவின்;
ஆர்ட்டியிர் ஒம்புநல் அம்பலப்பீடிகை
ஊண் ஒலி அரவம் ஒடுங்கியது ஆகி;
விடரும், தூர்த்தரும், விட்டேற்றரூம்
நடவை மாக்களும் நகையொடு வைகி;
வட்டே, சூதும், வம்பக் கோட்டியும்,
முட்டாவாழுக்கை முறைமையது ஆக —
ஆபுத்திரன் - தான் அம்பலம் நீங்கி,
ஊர்ஊர் தோறும் உண்போர் வினா அய்,
‘யார் இவன்?’ என்றே யாவரும் இகழ்ந்து — ஆங்கு
அருந்த ஏமாந்த ஆர்ட்டியிர் முதல்வனை,
“இருந்தாய் நீயோ!” என்பார் இன்மையின்,
திருவின் செல்வம் பெருங்கடல் கொள்ள,
ஒருதனி வருஉம் பெருமகன் போல,
தானே தமியன் வருவோன் — தன்முள்.

காலை 14 வரி 57—78

(வசி - மழு; பசிப்பு - பசித்தகல்; விடர் - காழுகர்; தூர்த்தர் - தீயோர்;
விட்டேற்றர் - உறவின்நீங்கியோர்; நடவைமாக்கள் - வழிப்போக்கர்;
வட்டு - உருண்டடை உருட்டல்; வம்பக்கோட்டி - வீண்வார்த்தைபேசுதல்)

அவ்வழியாக சாவகநாட்டிலிருந்து மரக்கலத்தில் வந்த
வணிகர்கள் ஆபுதிதிரன் பசித்தோர் எல்லோரும் வாருங்கள்
என்று கூறிக்கொண்டு செல்வதைக்கண்டு அவன்முன்
பாகச்சென்று அவனை வணங்கி “ஐயனே! எங்கள் சாவக
நாட்டில் நெடுங்காலமாக மழும் பெய்யாமையால் உணவு
உற்பத்தி இல்லாமற்றபோயிற்று! நாட்டில் உணவுப்பஞ்சம்
ஏற்பட்டு மக்கள் பசிப்பினியால் மடிந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள் ஆதலால் நீங்கள் எங்களுடன் சாவக நாட்டுக்கு
வந்து அங்குள்ள மக்களின் பசிப்பினியைப் போக்கி, மக்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டார்
உடை.

மாநீர் வங்கம் வந்தோர் வணங்கி,
 “சாவக ந்தாட்டு, தண்பெயல் மறுத்தலில்,
 ஊத்துயிர் மடிந்தது, உருவோட்டு” என்றலும்
 காலை 14 வரி 73—75

[வங்கம் - கப்பல்; தண்பெயல் - மழை]

இந்திரன் செய்த சூழ்சியால், தண்ணிடம் அழுதுகேட்டு எவரும் வராமற்போனதால், கண்ணிப்பெண் மளம் செய்யசமல் முதுமை கிடைவதுபோல பசித்தோர்க் கெல்லாம் அழுது கொடுத்து இன்னும் வருவோர் பரியையும் போகிற யதற்கு அழுது கரந்துகொண்டு இருக்கின்ற இப்பாத் திரத்தை எவர்க்கும் பயனில்லாமல் வைத்துக்கொண்டு இருப்பதைப் பார்க்கிறும் இவர்களுடன் சாவகநாட்டுக்குச் சென்று அங்கு பசியால்வாடும் மக்களின் பசிப்பினியைப் போகிறுவேன் என்று ஆபுத்திரன் திடசங்கறப்பம் பூண்டவ ஞைச் சாவகநாட்டு வரித்தர்களின் வேண்டுகோளின் படி அவர்களுடன் மரக்கலத்தில் சாவகநாட்டுக்குப் பிரயாணத்தை மேற்கொண்டான். ஆபுத்திரன் சாவகநாட்டு மக்களின் பசிப்பினிதீர்க்கப் போவதை அறிந்த இந்திரன் அங்கும் பசிப்பினிதீர்க்கும் தகுமப்பணியைச் செய்வானே யானால் இவனுக்கடய தகுமம் பெருகி நமது பகவியே பறி போய்விடும். ஆகையால் ஆபுத்திரனைச் சாவகநாட்டுக்குச் செல்லவிடாமல் தடுக்கும் பொருட்டுப் புயற்காற்றை ஏவ வேண்டுமென்று நினைத்தான். இந்திரன் அப்படி நினைத்தக தம் ஆபுத்திரனு பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்த மரக்கலம் கடும்புயற்காற்றில் அப்பட்டு மாலுமியின் கட்டுப் பாட்டைமீறித் திசைதடுமாறி மனிபன்வத்திலின் கரையைச் சென்றுகடந்தது மரக்கலம் சென்றுகடந்த கரை *மரக்கலங்கள் தங்கிப்போகும் கரையாக இருந்தமையால் மரக்கலத்திற்கும் அதிற் பிரயாணம் செய்தவர்களுக்கும் நெய்வாதினமாக எவ்வித ஆபத்துமிற்படவில்லை - சூரியன்

* அக்காலத்தில் மரக்கலங்கள் தங்கிகொண்ற இடம் நயனூர்தீவின் வடமேற்குக் கரையில் பட்டுத்துதற என்று இப்பொழுதும் வழங்கப் படுகிறது.

அல்தமிக்குங் நெரமானதும் மரக்கவத்தலைவன் மரக்கவத்தில் இருந்த பிரயாணிகளைப் பார்த்து, “குரிசனும் அல்தமிக்கப் போகின்றது. புயற்காற்றும் வேகமாக வீசிக்கொண்டு இருக்கின்றது. ஆகையால் நீங்கள் எல்லோரும் மரக்கவத்தை விட்டு இறங்கி இத்தீவில் இனைப்பாறிக் கொள்ளுங்கள். காற்று வேசம் குறைந்து பிரயாணத்துக்கு வசதியான காற்று வீசுகிபோது சங்குநாதம் செய்திவாம் எல்லோரும் மரக்கவத் துக்கு வந்துசேகுங்கள்” என்று கூறிப் பிரயாணிகள் எல்லோரையும் அத்தீவில் கரையில் இறக்கிவிட்டார்கள். அப்பிரயாணிகளுடன் ஆபுத்திரனும் இறங்கி அத்தீவைச் சுற்றிப் பார்த்தார்கள். அது மனித சஞ்சாரமோ ஆயைங்களோ, மாளிகைகளோ பெறும் செடிகளோ இல்லாத திவாகவும், தீவின் ஒருபாகத்தில் ஒருபொய்க்கையும் இருக்கக்கூடிய எல்லோரும் அந்தப் பொய்க்கைகளைக்கரிக்குச் சென்று அப்பொய்க்கையில் தாக்காற்றி செய்தனர். குரியன் அஸ்தமித்தழை யாலும், மரக்கலப் பிரயாணத்தால் எல்லோரும் உடல் அலுப்புற்று இருந்தழையாலும் மரக்கவத் தலைவனில் சங்குநாதம் கேட்கும்வளர் இப்பொய்க்கைக்கரையில் உறங்குவோம் என்றுகறி எல்லோரும், உறங்கிவிட்டார்கள். சிறிது நேரம் சென்றபின் காற்று வீகம் அடங்கிக் கடல் கொந்தனிப்பின்றி மரக்கலம் சுசிலகிக்கூடியதாகச் காற்று வீசிக் கொண்டு இருந்ததைக் கண்ட மரக்கவத்தலைவன் பிரயாணத்தை மேற்கொள்ள நினைத்தவனுக்குச் சங்குநாதம் செய்தான், பொய்க்கைக்கரையில் உறங்கிக்கொண்டு இருந்த பிரயாணிகளிற் கிலரி, அந்நேரத்தில் விழித்திருந்தழைமயால் எல்லோரும் ஏழுந்து மரக்கவத்துக்கு வாருங்கள் என்று கூறிக்கொண்டு மரக்கவத்தைச் சென்ற நடைந்தார்கள், இசுவுநேரமாய் இருந்ததால் மரக்கவத்தில் இருந்து இறங்கியவர் யாவரும் வந்து மரக்கவத்தில் ஏறிக்கொண்டதைப்பற்றி விசாரிக்காமல், எல்லோரும் வந்து மரக்கவத்தில் ஏறியிருப்பார்கள் என்று நினைத்த மரக்கவத்தலைவன், மணிபலைவத் தீவிலிருந்து சுவங்காட்டிக்குச் செல்லும் திங்கயில் மரக்கவத்தைச் சொலுத்திக் கொண்டு சென்றன.

அமரர்கோள் ஆணையின் அருந்துவோர்ப் பெருது
குமரிமுத்த என் பரத்திரம் ஏந்தி,
அங்கு அந்நாட்டுப்புகுவது என் கருத்து” என,
வங்க மாக்களோடு மகிழ்வுடன் ஏறில்
கால்விசை கடுக்கக் கடல்களக் குறுதலின்
மால்திதை மனிபல்லவத்திடை வீழ்த்துத்
தங்கியது ஒருநாள், தான் ஆங்கு இழிந்தனன்?
“இழிந்தோன் ஏறினன்” என்று இதை எடுத்து
வழங்குநீர் வங்கம்வல் இருள் போதலும்—

காசை 14 - வரி - 76-84

[கால்-காற்று, இதை-பெற்பாய், வங்கம்-கப்பல்]

மனிபல்வத் திலை கோழுகிப் பொய்க்கரையில்
உறங்கிக்கொண்டிருந்த ஆயுத்திரன் விழித்து எழுந்து
பார்த்தபோது தன் அருகில் உறங்கிக்கொண்டிருந்த சாவக
நாட்டுப்பார் ஒருவரையும் காணுது தினைப்படைந்தான்.
மரக்கலம் தங்கிநிற கடற்கரைக்குச் சென்று பார்த்த
போது அங்கு மரக்கலத்தையும் காணுது பெரும் துயரம்
அடைந்தவருக்கி கோழுகிப் பொய்க்கை கரைக்குப்போய்,
இழுதகரபி என்னும் பாத்திரத்தைப் பார்த்து, இத்திலை
மனித சஞ்சாரமோ இல்லை, மனிதர் இல்லாத இந்தத்
தீவில் உன்னிடம் இருந்து எழுது எடுத்து யாழுக்குக்
கொடுக்கப்போகின்றேன், என்னுடை வந்த வரித்தவரினாலும்
தங்கி நாட்டு மகிளஞ்சல் என்னிடம் அழுது வாங்கிப் புசிப்
பதாகச் சொல்லி விட்டாரிகள். இப்பொழுது அவர்களும்
என்னை இத்திலை விட்டுச் சென்று விட்டாரிகள். உன்னி
டமிழுந்து பசியென்று வருவோர் எவருக்காவது அழுது
கொடுக்காமல் என் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள உன்னி
டமிழுந்து அழுது எடுத்துப் புசிக்கமாட்டேன். இனிமேல்
மனித சஞ்சாரமற்ற தீவில் உன்னை வைத்துக்கொண்டு
யாருடைய பசிப்பினியைப் போக்கப்போகின்றேன். என்று
அடங்காத துயரமுற்றவருகை அப்பாத்திரத்தைத் தொழுது
ஆனடுநோறும் இன்று கூடும் திதி, நகூத்திரம் கூடும் நாளில்
இந்தக் கோழுகிப் பொய்க்கையீருந்து வேவிவந்து, தனக்

கொ வாழாது, பிறர் துயரி தீர்ப்போரி எவரும் எறியப் பட்டால் அவர் கையிற் சேர்வாயாக. அச்சுப்பநேரத்தில் அதற்கு உரியவரி எவரும் வராதிருந்தால், இப்பொய் கைக்கு உள்ளேயே இருக்கக்கூடவாய் என்று கூறி அழுதகரமியும் பாத்திரத்தைக் கோழுகிய பொய்க்கையிற்போட்டு அப்பொய்க்கை கூரவில் தான் பட்டினியாக இருந்து தன் உயிரைப் போக்கிக்கொண்டான்.

வங்கம் போய்பீன், வருந்து துயர்எய்தி,
அங்கு வாழ்வேர் யாவரும் இன்மையின்
“மன்றயிர் ஒம்பும் ஓம்மாபெரும் பாத்திரம்
என்றயிர் ஒம்புதுக் யானே பொறேன்
தவம்தீர் மருங்கில் தனித்துயர் உழந்தேன்;
சுமந்துளன் பாத்திரம்” என்றனன் தொழுது.
*கோழுகி என்னும் கோழுநீர் இலஞ்சியின்
“ஒர்யாண்டு ஒருநாள் தோன்று” என விடுயோன்
“அங்கு அறம் பூண்டு-ஆங்கு, அருடயிர் ஒம்புநர்,
உள்ளனில், அவர்கைப்புகுவாய்” எக்கு து ஆங்கு
உண்ணு நோன்பேடு உயிர்பதிப் பெயர்ப்புழி”

மணி. காலை 14 வரி-85-95

இலஞ்சி-பொய்கை; ஓர்யாண்டு ஒரு நாள்-வைகாசி விசாக பூரணத்தித் தயிர் பதிப்பெயர்த்தல்-உயிரை விடுதல்;

ஆடுதிருக்கின்றிலை இப்படியாணபின் மரக்கலத்தில் சாவக நாட்டுக்குச் சென்றுகொண்டிருந்த சாவகநாட்டினர் மரக்கலத்தில் ஆடுதிருக்கின்ற இல்லாததைக் கண்டு திடுக்கிட்டவர் காாய், நம்நாட்டு மக்களின் பசிப்பினியைப் போக்குவதற்காக, பாண்டியநாட்டிலிருந்து நாம்கூட்டிக்கொண்டு வந்த அடியாரைச் சௌகஞ்சாரமில்லாத அந்தத் தீவில் விட்டு

*நாகராசர்களால் புத்தர்பீடம் அமைந்திருந்து சிதைவுற்ற இடத்துக்கு இப்பொழுது காணிப்பதிவேட்டில் புத்தர் திடல் என்றும் அந்தக் காணியின் அருகில் முன்பு கோழுகி என்னும் பொய்கையாக இருந்து, பின்பு மணவால் மூடப்பட்டு அழிந்தபோன பொய்கை இருந்த இடம் புத்தர் பள்ளம் என்றும் இருக்கின்றது.

விட்டு வந்து விட்டோமே, நம்முடன் அவரும் வந்து மரசி கைத்தில் ஏறி இருப்பார் என்று நாம் ஒவ்வொருவகும் நினைத்துப் பெருந்தவறு செய்துவிட்டோம் என்று வருந்தி என். சண்டுசாரமற்ற அத்தினில் விட்டுவிட்டு வந்த அந்த அடியவரைத் தனிமையாக விட்டுப்போவது நம்கிழுப் பெரும் பசுபமாகும். முக்கியமாக ஆவரை நமது நாட்டு மக்களின் பலிப்பியியைப் போக்குவதற்காகவே நம்முடன் கூட்டிக் கொண்டு வந்தோம், ஆகையால், எப்படியும் அவரை நம் மூடன் கூட்டிக்கொண்டு போகவேண்டியது நம் எல்லோர் ஆதும் முக்கிய உடமையாகவும் இருக்கின்றது. அப்படிச் செய்வது நம் தாய்நாட்டுக்கு நாம் செய்யும் பெரும் தொண்டாகவும் இருக்கும் என எண்ணி மரக்கலத்தை மனிபல்ல வத்தினுக்குத் திருப்பிச் செலுத்தும்படி மரக்கலத்தலைவனைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அவர்களின் வேண்டுகோளின்படி மரக்கலத்தலைவன் மரக்கலத்தை மனிபல்லவத்திலிருஷ் செலுத்தினான். மரக்கலம் மனிபல்லவத்திலின் கரையை அடைந்ததும் காவகநாயிடு வர்த்தங்களும், அவர்களுடன் வந்தோர்களும் மரக்கலத்தைவிட்டு இறங்கி அவர்கள் முன்பு உறங்கிக்கொண்டிருந்த பொய்க்கையின் கரையை அடைந்தார்கள். அங்கு அவர்கள் கண்ட காட்சியால் அவர்கள் மகிழ்ச்சியிடதற்கார்கள். பொய்க்கையின் கரையில் ஆபத்தி ரன் உறங்குவதுபோல் படுத்திருந்தலையொல் அவர் இன்னும் உறங்கிக்கொண்டு இருக்கின்றார். நாம் முன்பு மரக்கலத்துக்குச் சென்றபொழுது அவரை எழுப்பி நம்முடன் கூட்டிக்கொண்டு போகாமல் போனது நமதுபிழை என்று கூறி, அவர் வீழித்துவருபவரை காத்திருப்போம் என்று தீர்மானித்தவர்களாய் அப்பொய்க்கைக்கரையில் இருந்தார்கள். வெளுநேரம் ஆகியும் அவர் வீழித்து எழும்பாததாலும், கால், கை அகச்சின் நியி படுத்திருந்ததாலும், அவ்வர்த்த கீர்களில் ஒருவர் அவரின் அருடிற் கென்று அவரின் முக்குக்கு அருடில் கையை வைத்துப் பார்த்து, முக்கினின்றும் முச்சு (கவாசம்) வெளிவராததைக் கண்டு ஒவ்வொக்க கதறி அவர் இறந்துவிட்டார் என்று மற்றவர்களுக்குக் கூறினார். இதைக் கேட்ட வர்த்தகர்களிற் சிலரும் அவர்களுடன் வந்த கேளை

அமுதசுரவியும்

யாட்களிற் சிலகும் பெரும்துயரமடைந்து ஏக்கழற்று உயிகர விட்டார்கள். அவர்களில், உயிருடன் இருந்தோர் இறந்தவர்களின் உடல்களை மணவாஸ்முடிவிட்டு, மரக்கலம் ஏற்றதங்கே நாட்டுக்குச் சென்றுவிட்டனர்.

ஆபுத்திரவெனுடே ஆய்-இழை இருந்தது
காவல் தெய்யதம் கண்டு, உவந்து எய்தி,
அருந்து உயிர்மருந்து முன் அங்கையில் கொண்டு
செகுந்துயர் தீர்த்த ஆப்பெபரியோய்! வந்தனே;
அந்நாள் நின்னை அயர்த்துப் போயினர்
பின்நாள் வந்து, நின் பெற்றிகை நோக்கி,
நின்குறி இருந்து, தம் உயிர் நீத்தோர்
ஒன்பது செட்டிகள் உடல் என்பு இவைகான்;
ஆங்கு-அவர் இட உண்டு, அவருடன் வந்தோர்
ஏங்கி மெய் வைத்தோர், என்பு இவைகான்
ஊர்திரை தொகுத்த உயர்மணல் புதைப்ப
ஆய் மலர்ப்புன்னை அணிநிழற் கீழால்
அன்பு உடை ஆர்சயிர் அரசற்கு அருளிய
என்புடைட யாக்கை இருந்தது கானைய்
நிங்குயிர் கொன்றுய்; நின் உயிர்க்கு இரங்கிப்
பின்நாள் வந்த பிறர் உயிர் கொன்றுய்;
கொலைவன் அல்லையோ? கொற்றவன் ஆயினே!

காலை 45, வரி 158 - 174

[ஆபுத்திரன் மறுபிறப்பில் புண்ணியராசன் என்னும் பெயருடன் சாவக நாட்டில் இருந்து மணிபல்வத்திவக்கு] வந்து அம்பிகையின் பிரதிஷ்டையை வணங்கித் தன் முற்பிறப்பை அறிந்து, மணிமேகலையுடன் கோழுகிப்பொய்க்கைக்கரைக்குச் சென்று தங்கியிருந்தபோது தீவிலிலை என்னும் காவல்தெய்வம் புண்ணியராசன் முன்பு தோன்றிக் கூறியதாக வரும்பகுதியில் இவ்வரவாறு வீரிவாக-இந்நாலிற் கூறப்பட்டுள்ளது.]

மதுரைமாநாரத்தில் ஆபுத்திரன் பசித்தோர் பசிதீர்த்த தருமை பெருகியதால் தன்னுடைய இந்திர பதவியே பறி போகும் நிலைமை ஏற்படப் போவதை அறிந்த இந்திரன் இதன்மேலும் அவன் அந்தத் தருமதித்தைச் செய்ய முடியாத படி சூழ்சிகள் செய்து ஆபுத்திரவிடம் எவரும் எழுது

கேட்டு வராமற் போகும்படி செய்தான். அதனால் பசியால் வருந்தும் சாவகநாட்டு மக்களின் பசிப்பினியைப் போகி கும் என்னாத்துடன் ஆபுத்திரன் மங்கலத்தில் சாவக நாட்டுக்குச் சென்றார். அதனை அறிந்த இந்திரன், அங்கு சென்று இப்பள்ளியைச் செய்தால் மேலும் அவனுக்குத் தருமாம் பெருகிவிடுமென்று நினைத்தவானா, ஆபுத்திரன் சாவக நாட்டுக்குச் சொல்வதைத் தழுக்கும்பொருட்டுப் புற்காற்றை உண்டாக்கினான். ஆபுத்திரன் சென்ற மரக்கல்லைப் புற்காற்றை அடைந்து, அத்திலீல தங்கநேரிட்டு. ஆபுத்திரன் அங்கு உயிர் துறந்தான். அவன் தன்னுடைய சூழ்சியாகி உயிர் துறந்ததால், அவனுக் கணக்குப் பிரம்மஹத்திரோஷும் ஏற்பட்டு விட்டதே என்று இந்திரன் கவலை அடைந்தான். ஆபுத்திரனுக்கு அழுதசுரக்கும் அழுதசுரபி என்னும் பசித் தோர் பசியைப் போக்கும் பாத்திரத்தைக் கொடுத்து அப் பள்ளியைச் செய்து வரும்படி கூறிய முப்பத்திரன்டு தருமாக கருக்கும் முதலியியாகிய உலகமாதாவாம் புவனேஸ்வரியின் ஆணையின்படி ஆபுத்திரன் பசிப்பினி தீர்க்கும் பள்ளியைச் செய்யமுடியாதபடி சூழ்சிகள் செய்ததான் அம்பிகையின் கோபத்திற்கும் தான் பாத்திரமாகியதை உணர்ந்தான். தனக்கு ஏற்பட்ட பிரம்மஹத்தி தோஷந்தகையும் அம்பிகையின் கோபத்தையும் போக்கிக்கொள்ள வழி தேடினான்.

இராவணன் முதலிய இராகுதரீகளைச் சம்மாறும் செய்த தால் தமக்கு ஏற்பட்ட பிரம்மஹத்தி தோஷந்தகையைப் போகி கும்பவள்ளும் இந்தியாவின் தெள்கிழ்க்காரையில் இராமேஸ்வரம் என்னும் சிவலிததைத்தில் இராமபீரான் சிவலிங்கத்தைப் பிரதிவிட்ட செய்ததுபோல இந்திரன் ஆபுத்திரனுக்கு அழுதசுரபி என்னும் பாத்திரத்தைக் கொடுத்த முப்பத்திரன்டு கருமங்களுக்கும் முதலியியாகியும், உலகமாதாவாகியும், புவனேஸ்வரி, மனோஸ்யானி, சாக்ஷவாவல்லி என்றும் இன்னும் பல நாமங்களாலும் துதிக்கப்படும் அம்பிகையை, ஆபுத்திரன் உயிர் துறந்த மணியல்வாதி திலீல் ஒரு புனிதமான மிடற்கில் நிலை சபமுகர்ந்தத்தில் அறுபத்துநான்கு சந்தி

பீடங்களிலிருங்குப்பிரதிஷ்டை செய்து, ஆடுத்திரன்மரணத் தால் தனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பிரம்மஹத்தி தோலுத்தையும் தன்னுடைய செய்யப்பட்ட பழிபாஸங்களையும் போக்கியிருஞ்சபடி அம்பிகையைப்பவரை துதித்து வணங்கினான். தருமதிநறிப் பட்டோர் எவ்வும் வந்து வணங்கினால் அவர்களின் முற் பிறப்பைப்பற்றிய காட்சியையும் காணக்கூடியதாக அவர் எனுக்கும் காட்சிகளொடுக்க வேண்டுமென்றும் அம்பிகையைத் துதித்தான். அம்பிகையின் பிரதிஷ்டையைப் பாதுகாப்பதற்குத் திவதியை என்னும் பெண் தெய்வத்தை நியமித்துத் தன் நாடாகிய தெய்வாகைத்தைச் சென்றதைந்தான்.

பெரியவன் தோன்றுமுன்னர் இப்பீடிகை,
கரியவன் இட்ட காரணம் தானும்
மன் பெரும் பீடிகை மாய்ந்து உயிர்நீங்கிய
என் பிறப்பு உணர்த்தலும், என்ன? என்று
யான்தொழு

“முற்ற உணர்ந்த முதல்வனை அல்லது
மற்று அப்பீடிகை தன்மிகைப் பொரு அது;
பீடிகை பொறுத்த பின்னர் அலிலது;
வானவன் வணங்கான்; மற்று அவ் வானவன்
பெரு மகற்கு அகமத்து; “பிறந்தோர் பிறவியைத்
தரும் பீடிகை சாற்றுக்” என்றே
அருளினன் ஆதலின், ஆய்-இழை பிறவியும்
இருளாறக் காட்டும்” என்று எடுத்து உரைத்தது
காகத சீர் வரி 54-65

[பெரியவன் தோன்று முன்னர் - புத்தன் இந்த மனிபல்வைத் திவக்கு வருவதற்கு முன்னரே. இப்பீடிகை கரியவன் இட்டகாரணம் தானும் இந்திரன் தரும் முதல்வியாகிய அம்பிகையை மனிபல்வைத்தீவில் பிரதிஷ்டை செய்தது, பெரியவன் - புத்தன், கரியவன் - இந்திரன்]

கிழக்குத்திசையில் தோன்றிக்கரிய இருளைப்போக்கி மேற்குத்திசைக்குச் சென்ற குரியனைப்போல, ஆடுத்திரன் மனிபல்வைத்தீவில் கோழுகிப் பொய்கைக் கரையில் உயிர் கீலுவதற்குமுன் சாவகநாட்டுக்குச் செல்லும் என்னம் உடையவாக இருந்தமையினாலும் கோழுகிப் பொய்கையில் அமுதசரவி என்னும் பாத்திரத்தைப் போடும்போது சாவக

நாட்டுக்குச் சென்ற அங்குளின மகிளனின் பதிப்பினிலைப் போக்கமுடியவில்லையே என்ற எண்ணமுடையவருகை இருந்தமையினாலும் ஆயுத்திரன் கோழுகிப்பொய்க்கைக்கரையில் உயிர்விட்ட பின்பு அவனது உயிர் சாவகநாட்டின் மகிக ஞக்கு உணவு, உடை, பாதுகாப்பு முதலியவற்றைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றி கூடியதாகச் சாவகநாட்டை ஆளும் அரசனாகும் பாக்கியம் பெற்றதால் அங்கு ஒரு பசுவின் வயிற்றில் கருவாகத் தோன்றினால்.

குணதிசைத் தோன்றிக் கார் இருங் சீத்துக் குடதிசைச் சென்ற ஞாயிறு போல மணிப்பலவத்திடை மன் உடம்பு இட்டுத் தணியா மன் உயிர் தாங்கும் கருதிதொடு சாவகம் ஆளும் தலைத்தாள் வேந்தன் ஆவிற்று உதித்தனன். ஆங்கு அவன்-தான்-என்

காகை 14 - வரி 99 - 104

[குணதிசை - கிழக்குத்திசை; சீத்து - நீக்கி; குடதிசை - மேற்குத்திசை; தலைத்தாள் வேந்தன் - நன்முயற்சியுடைய மன்னன்; தாள் - முயற்சி]

ஆயுத்திரன் மதுரை மாநாரத்தில் பகித்தோர் பசித்ர அமுத கொடுத்துவந்த காலத்தில், ஆயுத்திரனைப் பெற்ற தாயாகிய சாவி என்பவனி தான்பெற்ற குழந்தையை இரசிக மின்றித் தோப்பிக் கிட்டுச்சென்றபின் அங்குழந்தையின் அமுசுரல் கேட்டு அக்குழந்தையின் அழுகிறசென்று அக்குழந்தைக்குப் பாலுட்டிக் காப்பாற்றிய பகவானது மறு பிறப்பு எடுத்துச் சாவகநாட்டின் தவளமால்வரை என்னும் மலையில் தவம்புரிந்த மண்முகன் என்னும் முனிவரின் ஆச்சிரமத்தில் உள்ள ஒரு பகவனின் வயிற்றில் கருவாக உற்பவித்தது, கருவற்ற அப்பசு உரிய காலத்தில் ஒரு பெண் கண்ணை சுன்றது, அக்கன்ற பொன்றிதழான கொம்புகளை யும், பொன்றிதழான காற்றுளம்புகளையும் உடையதாக விளக்கியது. நல்ல புழுடியுடைய பகவாக வளர்ந்து, சனமுன்பே தன்மூலையிற் பால் சுரந்து முனிவரின் ஆச்சிரமத்தில் உள்ளவரினுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டு இருந்தது.

இன்னும் கோய், இளங்கொடி மாடே! தன்னெண்ண் சாவகத் தவள மால்வரை மண்முகன் என்னும் மாமுனி இடவயின்— பொன்னின் கோட்டது; பொன்னுளம்பு உடையது; தன்நலம் பிறர்கொழுத் தான்சென்று எய்தி, ஈனுமுள்ளும், இன் உயிர்க்கு எல்லாம் தான்முலை சுரந்து, தன்பாகி ஊட்டலும்—

காலை 15°, வரி 1 - 8

[அவனை - ஆபுத்திரனை, கோட்டது - கோம்பையுடையது]

சாவகநாட்டில் நெடுங்காலம் மழை பெய்யங்கமையால் உணவு உற்பத்தி இல்லாது அங்குள்ள மக்கள் பசிப்பினீயால் வருந்தி இறந்துகொண்டு இருந்ததால் அந்நர்ட்டு மக்கள் அங்குள்ள மண்முகன் என்னும் முனிவரின் ஆசிரமத்தை அடைந்து அம்முனிவரை வணக்கிச் சுலாமி என்கள் மக்கள் பசிப்பினீயாகி மடிவதைப் பார்க்கும்போது எங்களால் நிம்மதியாய் இருக்க முடியவில்லையே, இந்நாட்டு மக்களாகிய நாய்கள் பசிப்பினி என்னும் பஞ்சம் நீங்கப் பெற்று இன்புற்றிருக்கும் காலம் வருமோ அல்லது இப்படியே மழைபெய்யாமல், உணவுப்பஞ்சத்தால் மக்களும் அழிந்து, நாடும் பழையப்போகுமோ, எங்கள் துயரம் என்று தான் திருமோ என்றுக்கறித் துயரப்பட்டார்கள். அம்முனி வர் யக்களைப்பார்த்து, மக்களே! நமது நாட்டில் நல்ல மணமுபெய்து, உணவு உற்பத்திபெறுகி நாடு செழிப்புற்று மக்கள் இன்புற்றுவாழும் காலம் கூடியவிரைவில் சுற்படப் போகிறது, இங்கு நமது ஆசிரமத்தில் சுலூன்னமே பால் சுரந்து எங்களுக்குப் பால்தருகின்ற பசு ஒன்று இருக்கின்றது, அப்பசுவில் வயிற்றில் கருவறிறு ஏந்தக்கரு, ஒரு மூட்டையாகப் பிறக்கப்போகிறது அம்முட்டையிலிருந்து இந்தச் சுலாக நாட்டையும், இந்நாட்டு மக்களையும், ஆட்கிழுரியவல்ல அரசன் ஒருவன் பிறக்கப்போகின்ஜுன், அப் பசு விக் கீர்த்தி கர்மசூத்தவித்தால் முதலாக நானுக்க

நாளைக் காலை மழைபெய்து பவுனைக்கும் நாட்டில் பெருகிக்கொண்டேவரும் ஏதுவகரச்சூழ உங்கள் கண்டதி என்ப போறுமையோடு சமாளித்துக் கொள்ளுகின்ற என்று அம்மச்சங்குக்கு ஆறுதல்கூறி அனுப்பினார்।

முன்று காலமும் தோன்ற நன்கு உணர்ந்த ஆன்ற முனிவன், “அதன் வயிற்று அகத்து, மழைவளம் சுரப்பவும், மன்றயிர் ஒம்பவும் உயிர் - காவலன் வந்து ஒருவன் தோன்றும்; குடர்த் தொடர் மாலை பூண்பான் அல்லன்; அடர்ப்பொன் முட்டை அகவையினுன்” என—

காலத 15, வரி 9-14

[அடர்ப்பொன்முட்டை அகவையினுன் - பொன்முட்டினுவாசிய முட்டை வின் உள்ளிடத்து உள்ளான்]

மன்றமுன் முனிவர் காவலநாட்டு மக்களுக்குக் கறியபடி சிலகாலம் சென்றதன்பின் அக்முனிவர் குறிப்பிட்டபக கரு வற்றது, அப்பக கருவற்ற நாள்தொடக்கி, நாட்டில் நல்ல மழைபெய்து நாளுக்குநாள் நாடு செழிப்பற்றது. மக்கள் பகிப்பினையறு வாழத் தொடக்கினுர்கள், முனிவர் கறிய படி கருவற்றிருந்த அப்பக ஒரு சபதினத்தில், சபநேரத்தில் ஒரு முட்டையை கண்றது. அந்த முட்டையை முனிவர் வெகுபாறுகாப்பாள இடத்தில் வைத்துப் பேணிவந்தார், ஒரு சபதினத்தில் அம்முட்டை வெடித்து அதிக இருந்து ஓர் ஆண்குழந்தை வெளிப்பட்டது; முனிவர் அக குழந்தைக்குப் புனியீயராசன் என்று பெயரிட்டு, முட்டையை சன்ற பகவின் பாலைக் கொடுத்து வரச்து அந்தார்.

பிணிநோய் இன்றியும் பிறந்து அறம் செய்ய மணிபல்லவத்திடை மன் உயிர் நித்தோன் தற்காத்து அளித்த தகை ஆ-அதனை ஏற்கா உள்ளத்து ஒழியாள் குதலின், ஆங்கு, அவ் கு வயிற்று, அமர்கணம் உவப்ப தீம்கனி நாவல் ஒங்கும் இத்தீவினுக்கு ஒருதான் கூசி, உலகு தொழுத் தேவன்றினன்

பெரியோன் பிறந்த பெற்றியைக் கேள் நீ
இருதுஇள வேணிலில், எரி கதீர் இடபத்து
ஒருபதின் மேலும் ஒருமுன்று சென்றபின்
மீணத்து இடைநிலை மீணத்து அகவையின்,
போதித்தலைவினாடு பொருந்திய போழ்தத்து;
மண்ணகம் எல்லாம் மரரி இன்றியும்,
புண்ணிய நல்நீர் போதொடு சொரிந்தது;
“போதிமாதவன் பூமியில் தோன்றும்
காலம் அன்றியும், கண்டன சிறப்பு” என
சக்கர ஊளக் கோட்டம் வாழும்
விக்க மாதவர் விரும்பினர் வியந்து
“கந்து உடைதெநடு நிலைக் கடவுள் எழுதிய
அந்திற் பாகவ அருளும் ஆயிடன்
அறிகுயம்” என்றே, செறிஇருள் சேறலும்
மணிபல்வைத்திடை மன் உயிர் நீத்தோன்,
தணியா உயிர் உய சாவகத்து உதித்தனன்,
ஆங்குஅவன்தன்திறம் அறவனன் அறியும்” என்று
கங்கு என் நாலை வருத்தயது; இது கேள்:

காதை 15 - வரி 15 - 39

[ஒல்கா தளராத: இருது பருவங்காலம்; எரிகதீர் - சூரியன்; இடபத்து
இடபாசியில் சஞ்சரிக்கும் வைவாசி மாதம்; ஒருபதின்மேலும் ஒரு
முறை செல்லுதல் பதினான்காம் நட்சத்திரமாகிய விளாகம்;]

மன்முகன் என்னும் முனிவரின் ஆச்சிரமத்தில் அகிழ்வை வரைந்து வரும் நாளில் அந்தச் சாவக நாட்டின் அரசனுகிய பூமிசந்திரன் என்னும் அரசன், மகப்பேறு இல்லாதவன் ஆதலால் தன் நாட்டில் வசிக்கும் மண்முக முனிவர் ஓர் ஆண் குழந்தையை வளர்த்து வருவதைக் கேள்விப்பட்டு, அம்முனிவரின் ஆச்சிரமத்தை அடைந்து அம்முனிவரை வணங்கி, சுவாயி, மகப்பேறு இல்லாதயான் தங்களிடம் இருக்கும் ஆண் குழந்தையை என் குழந்தையாகிக் கொள்ள விரும்புகின்றேன். தாங்கள் அந்தக் குழந்தைக்கு நல்ல ஆசிகளை வழங்கி எணக்குத் தந்தருள வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டான், அரசன் இவ்விதம்

கூறக் கேட்ட முனிவரி மிழுந்த மகிழ்ச்சி ஏடைந்து அந்தக் குழந்தையை அரசனுக்குக் கொடுத்து நலில ஆசிகளையும் வழங்கினார், அரசன் அக்குழந்தையைத் தன் அரண்மனைக்குக் கொண்டு சென்று தனது மனைவியானையை அமரசுந்தரி என்றும் அரசியிடம் கொடுத்து, குழந்தைக்கு முனிவரால் இடப்பட்ட புண்ணியராசன் என்றே பெயரிட்டு, அஷ்டாவானாரித்து வந்தான்.

மண் ஆள் வேந்தன் மண்முகன் என்றும் புண்ணிய முதல்வன் திருந்து அடிவணங்கி மக்களை இல்லோன் மாதவன் அருளால் பெற்றேன் புதல்வனை” என்று அவன் வளர்ப்ப அரசு ஆள் செல்வம் அவன்பால் உண்மையின் நிரைதார் வேந்தன் ஆயினன்,

காலத 15 - வரி 40 - 45

இந் நிழல்கள் சாவக நாட்டில் நடந்த காலத்தில் மனிபல்வத் திவில் விழைமதிக்க முடியாத மாணிக்கங்கள் பதிகப்பட்ட ஆசைம் ஒன்று இருப்பதாக எவ்விதமேர கீள்விப்பட்டதால், கீழ்த்திருச்சயில் உள்ள நாகநாட்டுடைச் சேர்ந்த அரசர்கள் இருவர் மனிபல்வத் திவில் இந்திரங்கு பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட விழைமதிக்க முடியாத அரிய மாணிக்க கந்தன் பதிகப்பட்ட அந்த ஆசனத்தைத் தம தாக்கிக்கொள்ள விருப்பினார். இதனால் சுவர்களுக்குள் பின்கு ஏற்பட்டது. ஏடைசியில் அரசர்கள் இருபஞ்சியின் ரூம் தங்கள் தங்கள் படைகளைத் திரட்டிக் கூடும்போர் செய்தனர். இப்படி இவர்கள் போர்செய்துகொண்டிருக்கும் போது, இலக்ககத்திவிலுள்ள சிவனேவிபாதமலையைத் தரி சிக்க ஆகாயவழியாக வந்த புத்தர் பெருமான் மணிபல்ல வத் திவின் மேலாக வரும்போது அங்கு போர் நடப்படதைக் கண்டு, அங்கு போர்செய்துகொண்டிருந்த இரு பகுதியின் ரூக்கும் மத்தியில் இறங்கி நின்றார். புத்தபகவாணிக்கண்ட இருபஞ்சியினரும் போர்புரிவனத்தைக்கீட்டு அவரடி உணங்கி நின்றார்கள், புத்தர் அவர்களைப் பாரித்து “நீங்கள் எதற்கா

கப் போர்புரிகினிறீகள்” என்று விளவினார். அதற்கு அவர் கனி “நாங்கள் இருபகுதியினரும் இத்தீவில் மாணிக்கங்கள் பதிக்கப்பட்ட ஆசனம் ஒன்று இருப்பதாகச் சேனவிப்பட்டு அதைத் தேடி எடுக்கும் ஆசயால் ஒருவரிபின் ஒருவராக இங்கு வந்தோம். ஆசனத்தைத் தேடுவதற்கு முன் போர் செய்யவேண்டி வந்துவிட்டது. என்று கூறினார்கள். அவர்கள் கூறியதைக் கேட்ட புதிதர் அவர்களைப் பார்த்து, அந்த ஆசனம் இந்திரனுல் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட மூப்பத் திரண்டு தருமங்களையும் ஆன்மாக்கிஞர்க்காக அருளிய உலை மாதாவாகிய புவனேஸ்வரியின் அறுபத்துநாட்டு சத்தி பீடங்களில் ஒன்றும். அந்த ஆசனம் எல்லோராலும் வணங்கு வதற்கு உரியது. நீங்கள் இருபகுதியினரும் போர்செய்வதை நிறுத்தி அந்த ஆசனத்துக்கு உரிய அம்பிகையை நினைந்து வணங்குமின்ற என்று கூறி, அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தி அடிக்குந்து ஆளாயவழியாகச் சென்றுவிட்டார்.

விரிந்த இலங்கு அவிர் ஒளி சிறந்து அதிர்பரப்பி உரை பெறுமும் முழும் நிலமிசை ஓங்கி,
 திசை தொறும் ஒன்பாள் முழுநிலம் அகன்று
 விதிமாண் ஆடியின் வட்டம் குயின்று
 பதுமசதுரம் மீமிசை விளங்கி
 அறவோற்கு அமைந்த ஆசனம் என்றே,
 நறுமலர் அல்லது பிறமரம் சொரியாது;
 பறவையும் முதிர் சிறை பாங்கு சென்று அதிராது
 தேவர் கோன் இட்டமா மணிப் பீடிகை
 பிறப்பு விளங்கு அவிர் ஒளி அறத்தைக் ஆசனம்
 கீழ்நில மருங்கிள் நாக நாடு ஆளும்
 இருவர் மன்னவர் ஒரு வழித் தோன்றி
 ‘எமது ஈது’ என்றே எடுக்கல் கூற்றூர்
 தம் பெரும் பற்று நீங்கலும் நீங்கார்
 செங்கண் சிவந்து, நெஞ்சு புகையுயிர்த்துதி
 தம்பெரும் கேளையொடு, வெஞ்சமம் புரிநாள்
 இருஞ் செரு ஒழியின் எமது ஈது என்றே
 பெருந்தவ முனிவன் இருந்து ஏற்கும்

பொரு அறு சிறப்பிக் புரையோர் ஏத்தும்
தரும் பீடிகை - தோகி நியது ஆங்கு - என்.

[விதிமாண் ஆடியின் வட்டம் குபின்று - விதிப்படி. பளிங்கினுல் வட்டம் செய்யப்பட்டு; பதுமசதுரம் - தாமரை பொறித்த சதுரம் மீமிசை-மேற் புறத்தில், பிறப்பு விளங்கு - பழும்பிறப்பை உணர்த்தும், [செரு - போர்]

புத்தர் அங்கிருந்து சென்றபின் அந்த நாகநாட்டு அரசர்கள் இரு பதுதியினரும் போர்ப்புரிவதைக் கணவிட்டுத் தய்வன் இருப்பதியினருக்கும் மத்தியில் புத்தர் வந்துநின்ற இடத்தில் அவரின் ஞாபகமாகப் பீடம் ஒன்று அமைத்துப் புத்தகரவணங்கி, அம்பிகையின் ஆசனத்தையும் தொழுது வணங்கித் தங்கள் நாட்டுக்குச் சென்றுவிட்டனர். அவர்களால் அமைக்கப்பட்டபீடம் பிற்காலத்தில் கவனிப்பாரற்றுக் கிடத்தித் தோயிழுக்கக்கூடும். ஏனெனில் மேற்குறிப்பிட்ட நாகநார்கள் இத்தீவிசிதுவருவதற்குமுன் அங்கு புத்தபீடம், கோவில் முதலிய கட்டிடங்கள் எதுவுமே இருக்கவில்லை, அவர்களுக்கு முந்பட்ட காலத்தில் ஆபுந்திரன் என்னும் அடியார் இத்தீவுக்கு வந்த காலத்திலும் அதன்பின் இந்திரன் இத்தீவில் அம்பிகையைப் பிரதிஷ்டிட செய்த காலத்திலும், இத்தீவில் புத்தரபீடமோ, கோவில்களோ இருக்கவில்லை என்பதை மனிமேகலை என்னும் நூலின் ஆதாரம் கூட கொண்டு அறியலாம், பிற்காலத்தில் மனிமேகலை தெப்பம் மனிமேகலையை இத்தீவில் கொண்டுவந்துவிட்ட போது இத்தீவில் மனித சஞ்சாரமோ, மாடமாளிகை களோ, கோவிக்களோ, புத்தபீடமோ இவைகள் எதுவும் இல்லாத தீவாகவும் தீவு முழுவதும் மன்றிகுவீயலாகவும் காணப்பட்டது. ஆம்பக, குவளை முதலிய சிறிய பூச்சிசெடி களால் குழப்பட்ட ஆழமான நீரையுடைய பொய்கை மட்டும் இருந்தது என்பதை மனிமேகலை எட்டாம் காலத்திற்கு காணலாம்.

மனிபலிலவத்தீவில் நாகநாட்டு அரசர்களின் நிகழ்ச்சிக்குப்பின், அங்கு நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாகியபோது இந்தியாவில் சோழநாட்டை அக்காலத்தில் சோழ இராசர்களின் தலைநகராய் இருந்த காணிப்பும் பட்டினத்தில் இருந்த

நெடுமுடிக்கிளவி என்னும் அரசன் ஆளுவதான் அவனுக்கு உதயசூழாரன் என்னும் பெயரை உடைய சூழாரன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் காவிரிப்பூஷிபட்டினத்தில், கோவலன் என்னும் வணிகனுக்கும் மாதவி என்னும் நாடங்கௌரிக்கைகும் பிறந்த மணி மேகலை என்னும் பெண்மீது திராகிகாதல் கொண்டான். அப்பெண்ணை எவ்விதமும் தாசு அடையவேண்டுமென்று உறுதிகொண்டவரை, மணி மேகலை செல்லும் இடங்களுக்கு எல்லாம் சென்று அவனைத் தேடி அலைந்தான். கோவலனின் குலதெய்வமாகிய மணி மேகலாதெய்வம் அரசுகுமாரனுபீப உதயசூழாரனிடமிருந்து மணிமேகலையைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு, மணிமேகலையின் முன்தோன்றி அவளையும் அவளை தோழிபாகிய சுதமதிகையைக் கார்த்து நீங்கள் இருங்கும் தபோதனர்கள் வசிக்கும் சக்கரவாளக் கோட்டத்தில் உள்ளே சென்று தங்கினால் அங்கு அரசுகுமாரன் வந்து தொல்கைகாடுகள் மாட்டான் என்று அறிவுறுத்தி அவர்கள் இருவரையும் சக்கரவாளக் கோட்டத்தில் உள்ளே சென்று தங்கும்படி கூறியது. அத்தெய்வம் கூறியபடி மணிமேகலையும் சுதமதியும் சக்கரவாளக்கோட்டத்தின் உள்ளே சென்று அங்கு ஒரு மறைவான் இடத்தில்தங்கி உறுதிவிட்டார்கள்.

* அரசு இளங்குமரன் ஆய் - இழை - தன்மேக் தணியா நோக்கம் தவிர்ந்திலன் ஆகி,
அறத்தோர் வனம்ளன்று அகக்கறனன்; ஆயினும் புறத்தோர் வீதியில் பொருந்துதல் ஏழியா; பெருந்தெரு ஏழித்துப், பெருவனம் சூழ்ந்த திருந்து எயில் கூடபாக் சிறுபுழை போகி;
மிக்க மாதவர் விரும்பினர் உறையும் சக்கரவாளக் கோட்டம்புக்காக்

கங்கீ கழியினும், கடுநவை எய்தாது;
அங்குந்ர்போம்' என்று அருந்தெய்வம் உரைப்பா-
காதை 6 - வரி - 17 - 26

(அரசிளங்குமரன் - உதயகுமாரன்; ஆயிமை-மணிமேகலை; எயில்-மதில்: குடபால்-மேற்குப்பக்கம்; சிறபுழை-சிறிபதுவாரம்; கடுநவை-பெருந் தயர்; அருந்தெய்வம்-மணிமேகலா தெய்வம், சக்கரவாளக் கோட்டம்-இதில் முனிவர் பஸர் இருந்து தவா செய்தனர்)

மணிமேகலா தெய்வங் கூறியபடி மணிமேகலையும் அவ-
வின் தோழியாகிய சுதமதியும் சக்கரவாளக் கோட்டத்தின்
உள்ளே சென்று உறங்கிக் கொண்டு இருந்தபோது அங்விர
வில் நடுச்சாமவேளோயில், மணிமேகலாதெய்வம் அவர்களின்
அருகில் சென்று மணிமேகலையின் உறக்கம் கலையாதபடி
அவளைத்தன்னுடன் அணைத்துத்தூக்கிக் காவிரிப்பூம் பட்டி
எத்துக்குத் தென்திசையில் முப்பது போசனை தொலைவில்
உள்ள கடலாற் குழப்பட்ட மணிபல்வைம் என்னும் சிறு
தீவிற்குக் கொண்டுசென்று அங்கு ஓர் இடத்தில் உறங்கச்
செய்து அத்தெய்வம் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக்கு மீண்டுது.

இறந்து இருள்கூர்ந்த இடையிருள் யாமத்து,
தூங்கு துயில் எய்திய சுதமதி ஒழிய,
பூங்கொடி - தன்னைப் பொருந்தித் தழீதி,
அந்தரம் ஆரை ஆறு - ஐந்துயோசனைத்
தென்திசை மருங்கில் சென்று, திரை உடுத்த
மணிபல்வைத்திடை, மணிமேகலா தெய்வம்
அணி-இழை-தன்னை வைத்து அகன்றது-தாள்-எனி

காதை 6 வரி 208-214

[இறந்து இருள்கூர்ந்த-அளவுகடந்த இருள்மிகுந்த: இடையிருள் யாமம்
நள்ளிரவு: தழீத-தழை: அந்தரம் ஆரை-ஆகாயவழியாக: போசனை-9
மைல் தூரம்வரை என்பர்; மணிபல்வைம் காவிரிப்பூம் பட்டினத்து
இருந்து தெற்கே 30 யோசனை என்க.]

மணிமேகலா தெய்வம் காவிரிப்பூம்பட்டி கத்துச் சக்கர
வாளக் கோட்டத்துக்குச் சென்று அங்கு உறங்கிக் கொண்டு
இருந்த மணிமேகலையின் தோழியாகிய சுதமதிசை எழுப்பி,

அநுதசரபியும்

“பெண்ணே இந்தவரின் இந்திர விமானவைக்கான இங்கு
வந்தேன், யான் மணிமேகலா தெய்வம், நீபயப்படவேன்
டாம் உனது தோழியாகிய மணிமேகலைக்குத் தருமநெறி
யைப் பின்பற்றும் காலம் நெஞ்சியுள்ளது. அந்தெறியில்
அவள் செல்வதற்குத் தடையாய் இருக்கும் அசசுமாச
ஞிய உதவகுமாரணிடமிருந்து அவளைக் காப்பாற்றும்
பொருட்டு, வஞ்சனை பாவப்பெறுத மணிபல்வத்திலிக்
அவளைக் கொண்டுபோய் வைத்திருக்கின்றேன். இன்றும்
ஏழநாளில் தன் முற்பிறப்பையும் உணர்ந்து இங்கு வரு
வான்.” எங்கள்குல முதல்வன் ஒருவனாக்கு அலையெறி கட
வில் அருந்துண்டுந்த கடல் தெய்வம் ஒன்றுண்டு” என்று
கூறி எனது பெயரையே கோவலி தனது மகனுக்குச்
கூட்டினான். அங்கிருவே “மாபெரும் தவச்செல்வியை ஈடு
நனை” எனக் கணவில் மாதவிக்குறைந்தேன். இதனை மாத
விக்குக் கூறுவாயாகி” என்று கூறி மணிமேகலா தெய்வம்
மறைந்தது. மணிமேகலையின் பிரிவை என்னிச் சதமதி
கலங்கினான்.

உவவனம் புகுந்து. ஆங்கு, உறுதுயில் கொள்ளும்
சுதமதி - தன்னைத் துயிலிடை நீக்கி,
இந்திர கோடனை இந்நகர்க்காண
வந்தேன்; அஞ்சல்; மணிமேகலை யான்;
ஆதிசால் முனிவன் அறவழிப்படிடும்
ஏது முதிர்ந்தது இளங்கொடிக்கு; ஆதலின்,
விஞ்சையின் பெயர்த்து; நின் விளங்கு - இழை -
தன்னை, ஓர்

வஞ்சம் இல் மணிபல்வத்திடை வைத்தேன்;
பண்டைப் பிறப்பும் பண்புற உணர்ந்து - சங்கு
இன்று ஏழநாளில்; இந்நகர் மருங்கே,
வந்து தேரன்றும், மடக்கொடி நல்லான்;
களிப்புமான் செல்வக் காவலிபேர் ஊர்
ஒளித்து உருளய்தினும், உன்திறம் ஒளியாள்;
ஆங்கு - அவள் இந்நகர் புகுந்தனான்,
சங்கு நிகழ்வன ஏதுப்பல உள்;

மாதவி - தனக்கு யான்வந்த வண்ணமுடி,
ஏதம்கூல் நெறிமகள் எய்திய வண்ணமும்,
உரையாய் நீ; அவன் என்றிறம் உணரும் -
“திரைவிஞ்சும் பொவத்துத் தெய்வம் ஒன்று உண்டு”
என

கோவலன் கூறி, இக் கொடி இடை தன்னை என்
நாமம் செய்த நல் நாள் நன் இருள்,
ஏகாமன் கையறக்கு நவை அறுக்கும்
மாபெரும் தவக் கொடி என்றனை” என்றே,
நனவே போலக்கணவு அதைத் து உரைத்தேன்;
ஈங்கு இவ்வண்ணம் ஆங்கு அவட்கு உரை என்று
அந்தாத்து எழுந்து ஆங்கு அந்தெய்வம்
போயபின்,

வெந்துயர் எய்திய சுதமதி எழுந்து ஆங்கு

[இந்திரரோட்டகண-இந்திரவிமா: ஏதுமுதிர்ந்தது-நல்லாழ் வந்துற்றது:
விஞ்சை-வித்தை, பொவம்-சமுத்திரம், நவை-குற்றம்]

மனிமேகலைதெய்வம் கறியபடி காவிரிப்பூம் பட்டி
அத்தில் உள்ள நபோதனைகள் இருந்து தவம் செய்கின்ற
சக்கரவாளக் கோட்டத்துக்குட் சென்று தன் தோழியாகிய
சுதமதியுடன் உறங்கிக்கொண்டு இருந்த மனிமேகலையை,
அவளின் உறச்செய்வைத் தீவிக் கொண்டு வந்து
உறங்கவைத்துச் சென்றயின், மனிமேகலை விழிந்து எழும்
யியபோது சூரியன் உதிக்கும் நேரமாய் இருந்தது. அவள்
உறங்கிக்கொண்டிருந்த இடத்திலிருந்து நாற்புறமும் திரும்
பிப்பார்த்தபொழுது அந்த இடம் நாற்புறமும் அலைமோது
கிழை கடலாற் குழப்பட்ட ஒரு சிறிய தீவாக இருந்தது.
எங்கு பார்த்தாலும் ஆய்வல், குவனை, புள்ளை, தாழை முத
விய செடிகளே காணப்பட்டன, என்னுக்கு எட்டிய தூரத்
தில் நீர் நிறைந்த பொய்கை ஒன்று தெரிந்தது. எனக்கும்
மண்திரவியலாவும் காணப்பட்டது. அங்கு மனிதர்களோ,
மிகுங்களோ காணப்படவில்லை. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில்
சக்கரவாளக் கோட்டத்தில் தன்னுடன் உறங்கிக்கொண்டு

ஞீத தக்தோழியாகிய சுதாமதிகையும் காணவில்லை; தான் நிற்கு இடம், தான் பிறந்து வளர்ந்த காவிரிப்பூம்பட்டி எமாகவும் காணப்படவில்லை. மாட மாளிகைகள் எவ்வும் இலைதிருப்பதோடு இங்கு மனித சஞ்சாரமும் இல்லையே என்று பெருந் திசில் ஏடுடந்தான்.

ஈங்கு இவள் இன்னனம் ஆக - இருங்கடல்
வாங்குதிரை உடுத்த மனிபல்வத்திடை
சுத்துநீர் அடைகரை, சுங்குஉழு தொடுப்பின்
முத்துவிளை கழனி, முரிசெம் பவனிமாடு
விலை-மரம் உருட்டும் திரைஉலரப் பரப்பின்,
ஞாழல் ஓங்கிய தாழ்கண் அசும்பின்
ஆம்பலும் குவளையும் தாம் புணர்ந்து மயங்கி
வண்டுதன மலர்ந்த கண்டு நீர்விலஞ்சி;
முடக்கால் புன்னையும், மடற் பூந்தாழையும்
வெயில் வரவு ஒழித்த பயிலபூம் பந்தர்;
அறங்கிளங்கு நிலாமணால் நறுமலர்ப் பண்ணித்
துஞ்சுதுயில் எழுஷம் அம்சில்-ஒதி
காதல்சுற்றம் மறந்து கடைகொள
வேறுஇடத்துப் பிறந்த உயிரே போன்று,
பண்டுஅறி கிளையொடு பதியும் காணுள்;
கண்டுஅறியாதன எண்ணில் காண
நீலமாக்கடல் நெட்டிடை அன்றியும்
காலைஞாயிறு ததிர்விரித்து முனைப்ப-

8ம் காலத, வரி I-8

(வீர மரம்-சந்தனம் அகில் போன்றவை: ஞாழல்-புலிநகக்கொன்றை;
அசும்பு-சேரு; இவஞ்சியொய்கை; அங்கிலதீ-அழகிய மயிரையுடை
யாள் (மனிமேகலை); கடைகொள்-முடிவு கட்ட)

இவ்விடம் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் உள்ள உபவனம்
என்னும் மலர்ச்சோலையின் ஒரு பகுதியா? நாற்புறமும்
கடலாற் குழப்பட்டு இருப்பதால் அப்படியும் கறமுடிய
வில்லையே, என் அருகில் உறங்கிக்கொண்டிருந்த என்
தேரழியாகிய சுதாமதியே! என்னைத் தள்ளுமயீல் விட்டு,
நீ எங்கு சென்று ஒவித்துக்கொண்டு இருக்கின்றாய், என்னத்

தனிகமயில் நின்று தவிக்ஞம்படி சிட்டு வேடுக்கை பார்க்க இன்றுயோ? நான் தனிகமயில் நின்று தவிக்கிக்கிறேன், எனக்கு ஆறுதல் சொல்லுவதற்காவது நீ என்னுடன் இருக்கக் கூடாதா, நான் இப்பொழுது நின்றுகொண்டிருப்பது சமீரவங்கள் கோட்டத்தில் ஒரு பகுதியா? நான் இப்பொழுது கனவு கண்டுகொண்டு இருக்கிக்கிறேனா? அப்படி யும் தெரியவில்லையே, நான் கயங்களிலோடுதானே இருக்கின்றேன். காவிரிப்புழப்பட்டினத்தில், நம் இருவரையும் கக்கரவாளக்கோட்டத்துக்குட்போய்த் தமிழ்ப்படி கூறிய மாய வித்தைக்காரப்பெண் நமக்கு வஞ்சல் இசங்கு சிட்டாளோ? ஏதும் அறிவேனே என்று அழுது யுலம்பினான்.

உவவனா மருங்கினில் ஒர்திடம்கொண்டு இது! சுதமதி ஒளித்தாய்! துயரம் செய்தனே! நனவோ, கனவோ! என்பதை அறியேன்! மனம் நடுக்குறுாடம்; மரற்றம் தாராய்! வல்லிருள் கழிந்தது; மாதவி மயங்கும்; மெல்ல-வளை! வாராய்; விட்டு அகன்றனயோ? விஞ்சையின் தோன்றிய விளங்கு இழை மடவாள் வஞ்சும் செய்தனள் கொல்லோ? அறியேன்! ஒருதனி அஞ்சவேன்; திருவே, வா! என-

காலை 8, வரி 19-27

[விஞ்சையில் தோன்றிய விளங்கு இழை மடவாள்-மனிமேகவா தெய்வம்]

மனிமேகை அவள் உறங்கிக்கொண்டு இஞ்சத இடத் தையிட்டு எழுந்து அத்தினி எல்லாப்பகலங்களுக்கும் அளிந்து திரிந்தபோது, அத்தினில் நிலப்பறவைகளும் கடற்பறவைகளும் அரசர்களின் போர்மகாலப் பாசறைபோக்கு அத்திவைத் தங்கள் வசிப்பிடமாக்கொண்டிருந்தன, மிகு கங்களோ மனிதசஞ்சாரமோ என்கு இல்லாதிருந்ததால், மனிமேகலை தன் தவிகையை நினைத்து ஏங்கித் தவித்துக்கூடிலவிரி கோவையாக அத்தினிக் கங்கள் அளிந்து திரிந்து அழுது யுலம்பிக்கக்கூடியிட்டு ஓர் இடத்தில் நின்று தன் தந்தையாகிய கோவல்லை நினைந்து “தந்தையே என் தாய், சுற்றத்தாரி

எவரும் இல்லாமல் இத்தீவில் நனிகமயில் தீன்று தனிக்கின்
நேணே' என்ற புகைபினான்.

திரைவழி பறவையும், விரிசிதைப் பறவையும்,
எழுந்துவீழ் சில்லையும், ஒடுங்கு சிறை முழுவலும்;
அன்னச் சேவக் அரசன் ஆக,
பஞ்சிறப்புள் இனம்பரந்து ஒருங்கு ஈண்டிப்
பாசறை மன்னர் பாட்போல,
வீசுநீர்ப் பரப்பின் எதிர்எதிர் இருக்கும்
துறையும், துறைகுழ் நெடுமணை சூன்றமும்
யாங்கனும் திரிவோள் பாங்கு இனம் கானாள்,
குரல்-தலைக்கூந்தல் குலைந்து பின்வீழு,
அரற்றினாள், கூடிய்; அமுதனாள் ஏங்கி
வீழ்துயர் எய்திய விழுமக் கிளவியிள்,
தாழ்துயர் உறுவோள் தந்தையை உள்ளி
எம்தூதில் படுத்தும் வெவ்விளை உருப்ப,
கோங்கொடி மாதரோடு வேற்றுநாடு அடைந்து,
வைவாள் உழந்த மணிப்புண் அகலத்து
ஜயவோ! என்று அமுவோள் முன்னர்-

காலை 3, வரி 18-43

(இல்லை, முழுவல்-நீர்ப்பறவை இனங்கள்; குரல்-பூங்கொத்து; விழுமம்-
துள்பம்; கிளவி-கோள்; உன்னி-நினைந்து; அகலம்-மார்பு)

முறகாலத்தில் மனிபஸ்வை என்ற பெயரைப் பெற
நிருத்த நயினர்த்தின் தென்மேற்குக் கடற்கரைக்கு அருகில்
கோவில் கொண்டு அன்மாக்கட்டு அருள்ளியும் பிடாரி
அம்பாளின் குயைத்துக்கு வடக்குப்புறமாக. குடியிருக்க
நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு அரசாங்கத்தால் பகிர்ந்து கொடுக்
கப்பட்ட நிலப்பகுதிக்குக் 'கந்தியாக்குடா' என்ற பெயர்
இன்றும் நிலவுகின்றது. மனிமேகலை அத்தீவைச் சுந்தி
அலைந்து தீரிந்து தேய்ப்பித்தேம்பி அமுத புகைபிக் கந்திய
நால் அந்தப்பகுதிக்குக் கந்தியாக்குடா என்ற பெயர் ஏற்
பட்டிருந்தல் வேண்டும். பிறகாலத்தில் கந்தியாக்குடா என
மருவிற்று என்னாம். கந்துதல், புலம்புதல். அரற்றுதல்,

அழுதல், ஏன்கி வீழ்துயரி எய்தல் முதலிய சொற்கள் எல்லாம் மணிமேகலை பெரும்சத்தமிட்டுக் கந்தி அழுதமை வயச் சூறிப்பிடும் சொற்களாகும்.

மணிமேகலை தற்காலை நினைந்து புலம்பீ அழுதபோது அவனுக்கு முன்னே இந்திரங்கு பிரதிட்டிட செய்யப்பட்ட புவனேஸ்வரியின் பிடம் தோன்றியது.

மணிமேகலை நன்கு முன்பாக்கி தரும முதல்வியாகிய புவனேஸ்வரியின் ஆசனம் தோன்றியதும் கன் இருக்கைகளையும் சிரிசிங்மேற் குவித்து வணக்கி இரு கண்கள் லும் ஆளந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து அவ்வாசனத்தை முறைப்படி மும்முறை வலம் வந்து அவ்வாசனத்துக்கு முன்பாக வீழ்ந்து வணக்கி எழுந்து துதித்தபோது அவளின் முற்பிறப்புப் பற்றிய காட்சிகள் யாவும் மும்முக்கும் கண்ணுடியில் பார்ப்பது போன்று தெரிந்தது. மணிமேகலை தன்னுடைய முற்பிறப்பைப் பற்றிய காட்சிகளைக் கண்டு அதிசயித்து நின்றார்கள்.

ஆங்கு, அதுகண்ட ஆய் - திடழ அறியாள்,
காந்தள் அம் செங்கை நலைமேல் வெளிந்தன,
தலைமேல் குவிந்த கையென் செங்கள்,
முலைமேல், கலும்பந்து, முத்தத்திரிள் உகுத்து, அதின்
திடமுறை, மும்முறை, வலமுறை வாரா,
கொட்டியின் முகிலைடு நிலம் சேர்ந்தென்ன,
இதனுசுப்பு அலச, வெறு நிலம் சேர்ந்து - ஆங்கு
எழுவோள் பிறப்பு வழு விள்ளு உணர்ந்து -

காலை 9, வரி 1 - 8

[மின்கொடி முகிலைடு நிலம் சேர்தல் - மின்னல் போன்ற இடையை குடைய மணிமேகலை முகில் போன்ற கூந்தலுடன் வீழ்ந்து வணக்கிய தந்குஉவமை; நுசுப்பு - இடை]

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் அரசினங்குமாரங்கிய உதய ஜமாரனிடம் அப்படாமல் தப்பித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு மணிமேகலையையும், அவளின் தோழியாகிய சுதமதியையும் அங்குள்ள சுக்கரவாளி கோட்டத்துக்குட் சென்று தங்கும்

படி கூறிய, மணிமேகலாதெய்வம் தனது இரு கைகளிலும் வாசனை நிரம்பிய மலரிகளை ஏந்திய வள்ளும், ஆசாயத் தினிச்சலும் முப்பத்திரள்ளு தருமங்களுக்கும் முதல்வீராகிய புவனேஸ்வரியின் ஆசாயத்தின் முன்பு தோன்றி அம்பிகையின் ஆசனத்துக்கு மரர் தாவி கிடிப்படி முழுமூற வலம்வந்து மணிமேகலைக்குக் கேட்கும்படி அம்பிகையின் ஆசனத்தைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறி வணங்கி நின்றது. ‘உயிர்கள் அறிவிழந்து, நல்லுபதேசங்களோத சென்னான்டன் உணவுக் காகத் திண்டாடாடும் காலத்தில், இருள்களையும் குரியனைப் போன்ற உயிர்களின் பசிப்பினியைய் போக்கும் பொருட்டு முப்பத்திரள்ளு தருமங்களையும் உலகுக்கு அருளிய உரை மாதாவாகிய புவனேஸ்வரியே எனக்கும் காட்சி தந்தாய்’ என்று கூறி வணங்கினான். ‘தாயே நின் அநுப் பிரவாகம் நிறையவமக்குப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட இந்தாசனத்தை தாவாற் புத்தந் தலையால் வணங்கினேன். ஏன் இதயத்தில் உம்மை இருத்தினேன்’ என்று பலவாறு தடித்து நின்ற மணிமேகலா தெய்வத்தை மணிமேகலை கண்டான்.

அறவோன் ஆசனத்து, ஆய் - இழை அறிந்த பிறவியன் ஆயினன்; பெற்றியும் ஜது’ என, விரைமலர் ஏந்தி, விசும்பூடு இழிந்து, பொரு அறு பூங்கொடி பூமியில் பொலிந்தென, வந்து தோன்றிய மணிமேகலா தெய்வம், முந்தைப் பிறப்பு எய்தி நின்றேன் கேட்ப உயிர்கள் எல்லாம் உணர்வு பாழாகிப் பொருள் வழங்கு செவித்துளைதூர்ந்து, அறிவுகிழந்த வறம் தலை உலகத்து அறம்பாடு சிறக்கச், சுடர் வழக்கு அற்றுத் தடுமாறு காலை ஓர் இளவள ஞாயிறு தோன்றிய தென்னா, நீயோ தோன்றினே; நின் அடி பணிந்தேன்; நீயே ஆகி, நிற்கு அஜமந்த இவ் ஆசனம் நாமிசை வைத்தேன், தலைமிசைக் கொண்டேன்;

பூமிகை ஏற்றினேன், புலம்பு அறுகீ என்றே,
வலங்கொண்டு, ஆசனம், வணங்குவோள் முன்னர்
காலை 10, வரி 1 - 16

(அறவேன் ஆசனம் - இந்திரனும் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட ஆசனம், அறவேன் ஆசனம் என இருப்பின் தருமுதல்வியாம் புவனேஸ்வரியின் பீடம் எனப் பொருள்படும், பெற்றியும் ஒது - தன்மையும் அழியது; விசம்புணுடு இழிந்து-வான் நின்று இறங்கி; வறம் தலை உலகம்-வறமை புற்ற உலகம்: சுடர் - குரியன்)

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் தன்மையும் தன் தொழியாகிய கதமதியையும் சக்கரவாளக் கோட்டத்தின் உள்ளே சென்று தங்கும்படி கூறிய அத் தெய்வத்தின் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி, 'தாயே உழ்முடைய ஆணைப்படி சக்கரவாளக் கோட்டத்தின் உள்ளே சென்று, நானும் என் தொழியாகிய கதமதியும் துயின்று கொண்டு இருந்தோம், நான் கண் விழிந்தபோது நான் மட்டும் இத்தீவில் தனித்து இருக்கக் கூடிடேன். தாயே உழு ஆணைபால் நான் இத்தீவுக்குக் கொண்டு வரப்பெற்றேன். அம்பிளையிக் கருள் பொழியும் இந்த ஆசனத்தையும் கண்டு தொழுதேன். எனது முற் பிறப்பைப்பற்றிய காட்சிகளையும் இவ்வாசனத்தில் காணப் பெற்றேன். அப்பிறப்பில் என் கணவனைய் இருந்த இராகுலன் என்பவர் இப்பிறப்பில் எங்கு இருக்கின்றார் என்பதைக் கூற வேண்டும்' என்று அத்தெய்வத்தை வேண்டிக்கொண்டான்.

பொலங் கொடி நிலமிகைச் சேர்ந்தெனப் பொருந்தி உங் திருவருளாக் என் பிறப்பு உணர்ந்தேன், என் பெருங் கணவன் யாக்கு உள்ளி? என்ற லும்

காலை 10, வரி 17 - 19

(பொன் + அம் + கொடி = பொலங்கொடி - பொற்கொடி:)

மனிமேலையின் வேண்டுகோளைக் கேட்ட மனிமேகலா தெய்வம் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் உள்ளை எதுவிதமும் அடைய வேண்டும் என்ற ஆசையோடு நீ சென்ற இட மெல்லாம் அலைந்த திரிந்த உதகுமரனே உங்க முந்திய பிறப்பில் உணக்குத் கணவனைய் இருந்த இராகுலன் என்னும் அரசகுமாரன், அவன் உழுமீது ஆசைப்படுவது போல

உள்ளும் அவன்மீது ஆசை இருக்கின்றது. தகுமதெறிக்கு ஒரு வித்தாகப் பிறந்த உண்ணை அந்தகுமப் பணியைப் புரிவதற்காக உதயகுமரவிடம் நீ அப்படாவன்னை ம் இதைத் தீவுக்கு கொண்டுவந்து சேர்த்தேன்” என்று கூறினால்.

உவவன மருங்கிள் உன்பால் தோன்றிய
உதயகுமரன் - அவன் உன் இராகுலன்;
ஆங்கு - அவன் ஆண்றியும், அவன்பால் உள்ளம்
நீங்காத்தன்மை நினக்கும் உண்டு; ஆகவின்,
கந்தசாலியின் கழி பெரு வித்து ஓர்
வெந்து ஒரு வெங்களர் வீழ்வது போன்ம் என,
அறத்தின் வித்து - ஆங்கு ஆகிய உள்ளை ஓர்
திறப்படற்கு ஏதுவாய்ச் சேயினமை! செய்தேன்

காலை 10 - வரி 48 - 49

கந்தசாலி-ஒரு நல்லீன நெல், களர் - உவர்தலை; போன்ம் - போலூல்

மணிமேகலையைக் பார்த்து ‘இன்னும் கேட்பாயாக, முற்
பிறவியில் இராகுலன் என்னும் அரசகுமரவின் மனையை
யாய் திருந்த இலக்குமி என்னும் மணிமேகலையே, முற்பிற
வியில் உன்னுடன் பிறந்த சோதரியனாகிய, தாரையும்-
வீரையும் இப்பிறப்பில் மாதவியாகவும், கதமதிபாகவும்
பிறந்திருக்கின்றார்கள் என்று கூறி. முற்பிறப்பில் அவர்களுக்கு நிகழ்ந்த பல நிகழ்ச்சிகளையும் கூறினான்.

இன்னும் கேளாய், இலக்குமி! நீ, நின்
தவ்வையர் ஒவோர், தாரையும் வீரையும்
ஆங்கு-அவர்த-தம்மை, அங்கநாட்டு அகவயின்
கச்சயம் ஆளும், கழற்கால் வேந்தன்;
துச்சயன் என்போன் ஒருவன் கொண்டனன்;
அவருடன் ஆங்கு - அவன் அகல் மலை கூடிக்
கண்கைப்பேர் யாற்று அடைக்கரை இருந்துழிழ்
மறவணாம் நீத்த மாசுஅறு கேள்வி
அறவனான் ஆங்கு-அவன்பால் சென்றேனே

“ஈங்கு வந்தீர் யார்?” என்று எழுந்து, அவன் பாங்கு உளி, மாதவன் பாதம் பணிதலும்-

காலத 10- வரி 50-60

[தவ்வையர்-தமக்கையர்; உளி-உள்ளி-நினந்து]

மணிமேலைக்கயப் பார்த்து “முற்பிறப்பிட நீ செய்த ஏனையீசி செய்கையின் போதுபேருக இந்தத் தருமதென்கின் ஆசனம் உள்ளிகூக் கூட்டி கொடுத்தது. உனது முந்திய பிறப்பையும் அறிந்துகொண்டாய், நீ நினைக்கும்போது வேற்றுக்கொள்ளவும், ஆளாயமார்க்கமாக நீ விரும்புகின்ற இடத்துக்குச் செல்லவும், உணவு கிடைக்கும்வரை பசி ஏற் படாதிருக்கவும் செய்கைக்கடிய முன்று மந்திரங்களை உண்குந் தகுகின்றேன்” என்று கூறி அந்த மந்திரங்கள் முன்னறபும் மணிமேலைக்கு உபதேசித்து “இவ்வேலை நீஉனது நாட்டுக்கும் செல்வாயாக” என்று கூறி மணிமேலைதெய்வம் அங்கிஞந்து மறைந்தது.

அறிபிறப்பு உற்றனை; அறம்பாடு அறிந்தனை; பிறஅறம் உரைப்போர் பெற்றியும் கேட்குவை; பல்வேறு சமயப்படித்தறு-உரை எல்லாம், அங்கிலி அம்சோதை! கேட்குறும் அந்தாள், இளையன், வளையோள் என்று உனக்கு யாவகும் விளைபொருள் உரையார்; வேற்றுகு எய்தவும், அந்தரம் திரியவும், ஆக்கும் இவ்அருந்திறல் மந்திரம் கொள்கை என, வாய்மையின் ஒதி, ‘மதிநாள் முற்றிய மங்கலத் திருநாள் பொதுஅறிவு இகழ்ந்து, புலம்உறு மாதவன் திருவறம் எய்துதல் சித்தம் என்று உணர்நீ; மன்பெரும் பீடிகை வணங்கினை ஏத்தி, நின்பதிப்புகுவாய், என்று எழுந்து ஓய்கி, மறந்தகும் உண்டு’ என மறித்து ஆங்கு இழிந்து, ‘சிறந்த கொள்கைச் சேயிழை! கேளாய்; மக்கள் யாக்கை உணவின் பிண்டம்; இப்பெரு மந்திரம் இரும்பசி அறுக்கும்” என்று

ஆங்குஅது கொடுத்து ஆங்கு அந்தரம் எழுந்து
நீங்கியது, ஆங்கு நெடுந்தெய்வம்-தான்-என்

காலை 10- வரி 75-93

[படிற்று உரை-பொய்யுரை, மதிநாள் முற்றிய மங்கலத் திருநாள் -
வைகால் விசாக பூரணே,]

மணிமேகலா தெய்வம் மணிபல்வத்திலிருந்து மறைந்து
சென்ற பின்பு மணிமேகலை தன்னுடைய முந்தியப்பை அறி
யுமவன்னைம் காட்சி கொடுத்த தரும முதலியைகிய புவ
னேஸ்வரியின் பிரதிஷ்டை இருந்த இடத்தைவிட்டு அப்பாற
சென்றால். வென்னமையான மனற் குவியகைஞம், கிறு
சிறு மலர்ச்செடிகளும் மலர்ச்செடிகளுக்கு மத்தியில் ஒரு
பொய்க்கையும் இருக்கக்கண்டு அதற்கு அப்பால் அத்தீவல்
தென்பட்ட காட்சிகளையும் பார்த்துக்கொண்டு சென்ற
போது, அவள் முன்பாகத் தெய்வக்கோலம் பெற்ற “தீ
திலகை” என்னும் பெண் தெய்வம் தோன்றியது. அது
தெய்வம் மணிமேகலையைப் பார்த்து “பெண்ணே நீ யார்?
இந்திவுக்கு எப்படி வந்து சேர்ந்தாய்!” என்று கேட்டது.

மணிமேகலா தெய்வம் நீங்கிய பின்னர்
மணிபல்வத்திடை மணிமேகலை - தான்
வெண்மணை குடிரமும், விரிபூர்சோலையும்,
தண்மலர்ப் பொய்க்கையும், தாழ்ந்தனான் நோக்கி,
காவதம்திரிய-கடவுள் கோலத்துத்
“தீவதிலகை” செவ்வனம் தோன்றி,
“கலம்கவிழ் மகளிரின் வந்துசங்கு எய்திய
இலங்கு தொடிநல்லாய்! யார் நீ?” என்றலும்-

காலை 11 - வரி 1-8

கலம்-மரக்கலம்

தீவதிலகை என்னும் பெண் தெய்வம் இவ்வாறு கறகிறேட்ட மணிமேகலை, தன் முந்திய பிறப்பைப்பற்றியும்
இப்பிறவையில் காவிரியூம்பட்டினத்து நாடகச் கணிகையா
கிய மாதவியின் மகளாய்ப்பிறந்துமை பற்றியும் தன் பெயர்

மணிமேகலை என்றும் கூறினார். தன் பெயரைக்கொண்ட மணிமேகலாடிதய்வும் தன்னைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்து இத்தீவுசிகுக் கொண்டு வந்து சேர்த்தலைப் பற்றிம். அதன் பயனாக, ஆபுத்திரனி என்றும் அடியாரின் மரணத்தினால் தனக்கு ஏதிப்பட்ட பிரம்மஹந்தி தோஷத்தை நீக்கிக் கொள்ளும் பொருட்டுத் தேவலோகத்துக்கு அரசானாகிய இட்திரனால் இத்தீவில் பிரதிஷ்டை செய்து வணங்கப்பட்ட தருமழுதல்வியாகிய புவனேஸ்வரியின் ஆசனம் தனக்குக் காட்டி கொடுத்தலைப் பற்றியும், தான் அந்த ஆசனத்தை வலம்வந்து வணங்கித் தன் முற்பிறப்பை அறிந்தலைப் பற்றி யும் கூறினார். பின்னர், தாயே இந்த மனித சஞ்சாரமற்ற தீவில் தனித்து நிற்கும் என்முகமாகத் தோன்றிய நீ யார் என்பதையும் எனக்குக் கூறவேண்டுமென்று கை கூப்பி வணங்கினார்.

எப்பிறப்பு அகத்துள், “யார் நீ” என்றது? பொற்-கொடி அன்னுய! பொருந்திக் கேளாய்; போய் பிறவியில், பூமி - அம் கிழுவன் இராகுலன் மனையான; இலக்குமி என்பேர், ஆய பிறவியில், ஆடல் அம்கணிகை மாதவி ஈங்ற மணிமேகலை, யான் என்பெயர்த் தெய்வம் ஈங்கு எனைக்கொணர, இம் மன்பெரும் பீடிகை என் பிறப்பு உணர்ந்தேன்; ஈங்கு என் வரவு இது; ஈங்கு எய்திய பயன்திது; பூங்கொடி அன்னுய! யார், நீ? என்றலும் —

காலை 11, வரி 9 - 18

[கிழவன்-உரிமையுடையோன். அரசன், ஆயப்பிரசி-இப்பிரதவி]

மணிமேகலை கூறியவற்றையெல்லாம் கேட்ட தீவிலைக் கை என்றும் தெய்வம், மணிமேலையைப் பார்த்து நான் இந்திரனால் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட முப்பத்தி ரண்டு தருமங்களுக்கும் முதல்வியாகிய சகலக்காவல்களி என்னும் புவனேஸ்வரியின் மாணிக்கங்கள் பதிக்கப்பட்டதும் உணக்குக் காட்சி தந்ததுமான பிரதிஷ்டையைக் கால்கள்

காப்பதற்காகத் தெய்வேந்திரனுடை நியமிக்கப்பட்டுக் காவல் காத்து வருகின்றேன். இப்பொழுது இத்தீவுக்கு அடுத்துள்ள இரத்திலைத்தியம் என்னும் இலங்கைத்தீவில் உள்ள சமந்தம் என்னும் சிவனடிபாதமணையின் உச்சியில் பதிந்து உள்ள இறைவனின் பாதத்தை வணங்கிவந்தேன் என்றால்ரி நீ முற்சென்மத்தில் செய்த நல்லிரையின் பயங்க இங்குள்ள தருமதேவியாகிய அம்பிகையின் ஆசனத்தை வணங்கி உண்டு முற்பிறப்பையும் அறிந்துகொண்டாய், எனது பெயர் தீவுதிலைக் என்று கூறியது.

ஆய் - இழை தன்பிறப்பு அறிந்தமை அறிந்த தீவுதிலைக் கெவ்வனம் உரைக்கும்;

*ஈங்கு - இதன் அயல் அகத்து இரத்தினத் தீவத்து ஒங்கு உயர் சமந்தத்து உச்சிமீமிகசை

அறவியங் கிழவோன் அடி இணை ஆகிய,

பிறவி என்னும் பெருங்கடல் விருஉம்

அறவி நாவாய் ஆங்கு உளது ஆதலின்,

தொழுது வலம் கொண்டு வந்தேன், ஈங்கு,

பழுதுகிழ் காட்சி இந்நால் மணிப்பீடிகை,

தேவர்கோன் ஏவலின் காவல் பூண்டேன்,

தீவுதிலைக் என்பெயர் -

காலை 11, வரி 19-29

: சமந்தம்-சிவனெனிபாதமணை, அறவியங்கிழவோன்-புத்தன், நாவாய்-உடம், அறவி-அறம்:

அதன்பின் தீவுதிலைக் என்னும் தெய்வம் மணிமே கலையைப் பார்த்து “இங்குள்ள ஆபபிகையின் ஆசனம் தரும நெறியைக் கடைப்பிடித்து அதன்படி நடப்பவர்களுக்குக் காட்சிகொடுத்து அவர்களின் முற்பிறப்பையும் காட்டக் கூடியது, அதன்படி உலகத்தில் தனுமநெறியைக் கைக்கொடி எப் பிறவி எடுத்த மணிமேகலையே உண்கு இன்னும் ஒரு நற்செய்தியைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயகங், தெய்வேந்திர ஞால் இந்த மணிபல்வவத்தீவில் ஏருள்பாளிக்கும் அம்பிகை பிரதிஷ்டை செய்யப்படுவதற்கு முன்பு, இங்குள்ள மலர்க்

செடிகளால் குழப்பட்ட கோழுகி என்னும் பொய்கையில் ஆபுத்திரன் என்னும் அடியாரால் போடப்பட்ட எடுக்க எடுக்க முது சுரந்து கொண்டே இருக்கும் அழுதசரபி என்னும் பாத்திரம் இருக்கின்றது. கோழுகிப்பொய்கையில் அவர் அப்பாத்திரத்தைப் போடும்போது கறிய அவரின் வாய்மொழிப்படி ஒவ்வொரு வருடமும் அவர் பாத்திரத் தைப் பொய்கையில் போட்ட மாதம், திதி முறையை கூடும் தினத்தில், அப்பாத்திரம் பொய்கைக்குள் இருந்து வெளிப்பட்டுத் தண்ணீர் மட்டத்தக்கு வந்து அது சேரக் கடிய தகுதியுடையோர் அத்திதைத்தில் வராதிருந்தால் மீண்டும் பொய்கைக்குள் சென்றுவிடும். ஆபுத்திரன் என்னும் அடியார் அப்பொய்கையில் போட்ட அப்பாத்திரம் இதுவரை எவர் கையிலும் சேரவில்லை, தருமநெறியைக் கடைப்பிடிக்கப் பிறந்த உனது வரவுக்காகக் காத்திருந்தது போல, இன்று அப்பாத்திரம் பொய்கையிலிருந்து வெளிப் பட்டுத் தண்ணீரிமட்டத்துக்கு வரக்கூடிய திதிமுறையை கூடுவதால் அப்பாத்திரம் உண்கையில் வந்து சேரவங்கூடும் அப்பாத்திரத்தில் பெருமையைப்பற்றி உனது பிறப்பிட மாகிய காவிரிப்பூங்பட்டினத்தில் வசிக்கும் அறவனார் என்னும் தவ சிரேஷ்டரீடம் கெட்டு அறிந்துகொள்” என்ற கூறினார்.

தகும் தலைவன் தலைமையின் உரைக்கு
பெருமைகள் நங்குதும் பிறழா நோன்பினர்
கண்டு கைதொழுவோர்; கண்டதன் பிள்ளை
பண்டைப்பிறவியர் ஆகவர், பைந்தொடி!
அரியர், உலகத்து; ஆங்கு-அவர்க்கு அறமொழி
உரியது, உலகத்து ஒருதலையாக;
ஆங்கனங் ஆகிய அணி-இழை! இதுகேள்;
ஙங்கு இப்பெரும் பெயர்ப்பீடிகள முன்னது
மாமலர்க் குவளையும் நெய்தலும் மயங்கிய
கோழுகி என்னும் கொழுநீர் இலஞ்சி
இருது இளவேங்கு ஏரி கதிர்இடபத்து
ஒருபதின்மேலும் ஒரு மூன்று சௌ ரூபின்,

மீனத்து இடைநிலை மீனத்து அவையின்,
 போத்த நலைவுள்ளு பொருந்தித்தோன்றும்-
 ஆபுத்திரன் கை அமுதசுரபி எனும்
 மரபிப்பூம் பாத்திரம்; மடக்கொடி! கேளாய்;
 அந்நாள் இந்நாள், அப்பொழுது இப்பொழுது;
 நின்னங்கு வருவது போலும், நேர-இழை!
 ஆங்கு அதில் பெய்க அருயிர் மருந்து,
 வாங்குநர் கை அகம் வருத்துதல் அல்லது,
 தான் தொலைவு இல்லாத் தகைமையது ஆகும்;
 நறுமலர்க் கோதை! நின் ஊர் ஆங்கன்
 அறவணன்-தன் பால் கேட்கவை இதன்திறம்
 என்று அவள் உரைத்தலும்-

காலை 11- வரி 30-53

மயங்கிய-கலந்த, இவஞ்சி-பொய்கை, இருது-பருவகாலம், இடபமாதம்-.
 கவகாசி; மீனத்து இடைநிலை மீனம்-வீகாகம், போதி-அரசமரம்

மணிமேகலை தான்நின்ற இடத்தில் நின்றபடி அடிப்பை
 யின் பிரதிஷ்டையை நோக்கி வணங்கி, அங்கிருந்து தீவ
 திலகை என்னும் தெய்வத்துடை கோழுகிப் பொய்கையை
 அடைந்தாள். அப்பொய்கையை வலம் வட்டு வணங்கி நின்ற
 போது அப்பொய்கையில் இருந்து அமுதசுரபி என்னும்
 பாத்திரம் வெளிப்போந்து மணிமேகலையின் கையில் வந்
 திருந்தது. தன்கையில் அமுதசுரபி என்னும் பாத்திரம் வந்
 தடைந்ததைக் கண்ட மணிமேகலை மிகுந்த மகிழ்ச்சி
 அடைந்தாள்.

மணிமேகலை பீஷகை தொழுதனாள் வணங்கி,
 தீவதிலகை-தன்னுடைய கூடி,
 கோழுகி வலம் செய்து, கொள்கையின் நிற்றலும்,
 எழுந்து வலம்புரிந்த இளங்கொடி செஸ்கையில்,
 தொழும் தகை மரபின் பாத்திரம் புகுதலும்,
 பாத்திரம்பெற்ற பைந்தோடி மடவாள்
 மாத்திரை இன்றி மனம் மகிழ்வு எய்தி

காலை 11 வரி 54-80

[மாத்திரை இன்றி - அளவு இன்றி]

ஏக்காவத்தில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் புத்த வணக்கமும் இருந்தமையால் மணிமேகலை புத்தரின் தரும உபதேசங்களைத் தெரிந்தமையால், அவரின் உபதேசப்படி தருமம் செய்வதற்குத் தனக்கு அழுது சரக்கும் பாத்திரம் கிடைத்தமையால் புத்தரைப் பலவாறு ததிப்பாளரயின்.

மாரஜை வெல்லும் வீர! நின்அடி,

தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய்! நின்அடி,

பிறர்க்கு அறம்முயலும் பெரியோய்! நின்அடி,

எண்பிறக்கு ஒழிய விறந்தோய்! நின்அடி,

கண்பிறர்க்கு அளிக்கும் கண்ணேய்! நின்அடி,

தீமொழிக்கு அடைத்த செவியோய்! நின்அடி,

வாய்மொழி சிறந்த நாவேய்! நின்அடி,

நாகர்துயர்கெட நடப்போய்! நின்அடி,

உரகர் துயரம் ஒழிப்போய்! நின்அடி

வணங்குதல் அல்லது, வாழ்த்தல் என்நாவிற்கு

ஷாங்காது

காலை 11 - வரி 61 - 72

மாரன் - மன்மதன்: துறக்கம் - சுவர்க்கம்; உரசர் - நாசர்

திவதிலகை என்னும் தெய்வம் தானும் புத்தரை
வணங்கித் துதித்து மணிமேகலையைப் பார்த்து

“பெண்ணே முற்பிறவியில் நீசெய்த நல்விளையினிப்பனும்
இப்பிறவியில் இங்கு இந்திரனால் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட
அப்பத்திரண்டு தருமங்களுக்கும் முதல்வியாகிய வுவணேஸ்
வரியின் பீடம் உள்க்குக் காட்சி தந்து, உனது முற்பிறப்புப்
பற்றியும் அறிந்து கொள்ளச் செய்தது, அதுவுமல்லாமல்
இந்தக்கோழுகிப் பொய்க்கையில் ஆபுத்திரனால் போடப்பட்ட
பசிப்பினிபோக்கும் அழுதசரபி என்னும் பாத்திரமும் உன்
கைக்கு வந்துவிட்டது, பசிப்பவி ஒலப்பெருமையையும்
ஒழுக்கத்தையும் அழிக்குக் கொடு கற்ற கல்வியையும் மறக்கச்
செய்யும், நாணைத்தையும், அழையையும் கெடுத்து விடும்.
மணிவி, மக்களோடு வீடுகள் தோறும் சென்று பிச்சையேற்று
உண்ணச்செய்யும் பசிப்பினியால் உற்படக்கடிய கெடுத்தின்

மேறும் பவாம் .-அப்பசிப்பினியைப் போக்குவோருக்கு சிடைக்கும் பெருமையை என் நாவாற் சொல்லமுடியாது.

குடிப்பிறப்பு அழிக்கும் விழுப்பம் கொல்லும்,
பிடித்த கூவிப் பெரும் புனை வீடுகும்;
நாண் அணிகளையும்; மாண் எழிக் சிதைக்கும்;
பூண்டுமலை மாதரொடு புறங்கடைநிறுத்தும்;
பசிப்பினி என்னும் பாவி, அது தீர்த்தோர்
இலகச் சொல் அளவைக்கு என் நா நிமிராது

காலத 11-வரி 76 - 81

முன்னெரு காலத்தில் வெகு காலமாக மழை பெய்யாகமையால் உலகெங்கும் பூமி கொடித்து உணவுற்பத்தி இல்லாது போயிற்று. மக்கள் உண்ண உணவின்றி மதித்து கொண்டு இருந்த போது அரசுபதவியில் இருந்து துறவுக் கோணம்பூண்ட விசுவாமித்திரன் என்னும் துறவு நாடெங்கும் அலைந்து தீவிந்து தன் பசியைப் போக்கிக் கொண்டு உணவு கிடைக்காமல், பசியின் கொடுக்கமையால் இறந்து கழுகிய திலையிற் கிடந்த நாயின் இறைச்சியைப் புசித்துத் தன் பசியைப் போக்கிக் கொண்டார் என்றால் பசியின் கொடு கையை என்னென்று சொல்வது,

“புலி மரம் புகையைப் புதை அழுள் பொங்கி,
மன உயிர் மடிய மழை வளம் கரத்தலின்;
அரசு தலை நீங்கிய அருமறை அந்தணன்,
இரு நில மருங்கின் யாங்கனும் திரிவோன்,
அரும்பசிகளைய ஆற்றுவது கானை,
திருந்தா நாய் ஊன் தின்னுதல உறுவோன்”

காலத 11 வரி 82 - 87

அரசுதலை நீக்கிய அருமறை அந்தணன் - அரசுபதவைப் புசித்து தறவு பூண்ட விசுவாமித்திரன்

இவற்றையெல்லாம் நினைக்கும்போது பசித்தோகரைத் தேடி தவர்களை பசிப்பினியைப் போக்குவது உயிர்களுக்கு

நீ செய்யும் பெரும் தொண்டாகவும், தருமமாகவும் கிடைத் தற்கூரிய பாக்கியமாகவும் அமைந்திருக்கின்றது. பூமியில் வாழ்வார்களுக்கு, உணவு கொடுத்துக் கொப்பாற்றுவோர் அவர்களுக்கு உயிர் கொடுத்தவர் என்றே கூறவேண்டும். மக்கள் போற்றும்படி நல்ல தனுமை செய்யும் பாக்கியம் உணக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது என்று மனிமேகலையைப் பார்த்து திவதிலைகை என்னும் தெய்வம் கூறியது.

ஆற்றுநர்க்கு அளிப்போர் அறம் விலை பகர்வோர்;
ஆற்று மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்
மேற்றே, உலகின் மெங்நெந்தி வாழ்க்கை;
மண்தினி ஞாலத்து வாழ்வோர்க்கு எல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே;
உயிர்க் கொடை பூண்ட உரவீவாய் ஆகி
கயக்கு அறு நல் அறம் உண்டனா,

காடை 11- வரி 92 - 98

ஆற்றுநர் - செல்வர்; ஆற்றுமாக்கள் - வறியோர்; கயக்கு - கலங்குதல்

திவதிலைகை என்னும் தெய்வம் இவ்வாறு கூறக்கேட்ட மனிமேகலை அத்தெய்வத்தைப் பாரித்து “முற்பிறப்பில் எனது கணவனுகிய இராகுவன் பாம்பின் விஷத்தால் மடிந்தபோது, அவனுடன் உடன் டெட்டை ஏறினேன். எனது உணர்வு அழிந்து கொண்டு போகும்போது, நான் சாது சக்கர முனிவருக்கு உணவு கொடுத்தது பேசன்ற தோற்றம் கனுப் பேசன்ற தோன்றியது, அதன் பயனுகவே இப்பிறவியில் எனக்கு உயிர்களுக்குப் பசிப்பினி தீர்க்கும் மருந்தாகிய அழுது கொடுக்கும் இங்பாத்திரம் கிடைத்திருக்கின்றது” என்று கூறினான்.

விட்டபிறப்பில் யான் விரும்பிய சாதலன் திட்டவிடம் உணச் செல் உயிர் போவுழி, உயிரொடு வேவேன் உணர்வு ஒழி காலத்து, வெயில் விளங்கு அமயத்து, விளங்கித் தோன்றிய சாது சக்கரன் தனை யான் ஊட்டிய

காலம் போல்வதோர் கனமயக்கு உற்றேன்;
ஆங்கு - அதன் பயனே ஆர் உயிர் மருந்து ஆய்
சங்கு இப்பாத்திரம் என்கைப் புஞ்சத்து

காலை 11 - வரி 99 - 106

திட்டவிடம் - பார்வையாற் கொல்லும் பாம்புவிடம்; உயிரொடு
வேவேன் - உடன்கட்டடையேறவேன்.

இனிமேல் என் நச்டடுக்குச் சென்று, காவிரிப்பும்
பட்டினத்திலும் அதன் வயலில் உள்ள கிராமங்களிலும்
பசிப்பினியால் வருந்தி, கந்தல் வஸ்திரம் தரித்தவர்களாய்
வெய்யில் மழை என்று பாராது, நல்ல தருமாக் கேய்ததன்
பயஞாசு கால பாக்கியியங்களையும் அனுபவிக்கும் கெள்வரி
களின் வீட்டு வாசல்களதோறும் நின்று துண்பப்பட்டு
வருந்துவோர்களுக்கு, பெற்றதாய்தான் ஈன்ற குழந்தையின்
முகத்தைப்பார்த்து இரங்குவதாக அவளின் முலையில்
இருந்த பால் சுரப்பதுயோல, ஏனக்குக் கிடைத்திருக்கும்
இந்த அமுதசுரக்கும் அமுதசுரபி என்னும் பாத்திரத்தில்
சுருக்கும் அமுததக்கொடுத்து அவர்கள் பசிதீர்ந்த மலர்ந்த
முகங்களைக்காண விரும்யுளின்றேன் என்று தீவுதிகளை என்
னும் தெய்வத்தைப்பார்த்துக் கூறினால் மணிமேகலை.

நாவலோடு பெயரிய மாபெருந் தீவத்து
வித்தி, நல்அறம், விளைந்த அதன் பயன்
துய்ப்போர் தம்மனை துணிச்சிதர் உடுத்து,
வயிறுகாய் பெரும்பசி அலைத்தற்கு இரங்கி,
வெயில் என முனியாது, புயலென மடியாது,
புறங்கடை நின்று, புள் கண் கூர்ந்து, முள்
அறங்கடை நில்லாது, அயர்வோர் பலராக்,
ஈன்ற குழவி முகம் கண்டு இரங்கித்
தீப்பால் சுரப்போன் - தன்முலை போன்றே
நெஞ்சு வழிப்படுத்தும் விஞ்சைப் பாத்திரத்து

அன்கு சுரைப்பெய்த ஆருயிர் மருந்து அவர்
முகம் கண்டு சுரத்தல் காண்டல் வேட்கையேன்

என

காலை 11, வரி 107-118

[நாவலோடு பெயரிய மாபெருந்திவம் - சம்புத்திவு; வித்தி - விதைத்து: தனிச்சிதர் - கந்தை, புன்கண் கூந்து-துன்பம் மிகுந்து, நெஞ்சுவழிப் படுஷம் - என்னியவாறு உதவும், சுரை - உட்குழிவு; ஆருயிர் மருந்து-உணவு]

மணிமேகலை இவ்விதம் கூறக்கேட்ட தீவிலைகை என்றும் தெய்வம் மணிமேகலையைப் பார்த்து “நான் உணக்கு அதைப்பற்றிக்கூற மறந்து விட்டேன், நீ அதை எனக்கு மாபைப்படுத்திவிட்டாய். தரும நெறிக்கெனப் பிறந் தோரிக்கு அல்லது மற்றையோருக்கு இத் தொண்டைப் பற்றிப் பருமை தெரியவராது. நீ பூர்வயுனினியவசத்தால் அதன் அகூமையைப்பற்றி நன்கு உணர்ந்திருக்கின்றூய் கோயால் நீ இங்கிருந்து உள்ள நாட்டுக்குச் சென்று, பசிப் பின்போக்கும் பணியை அம்குளை மக்களுக்குச் செய்து வருவராயா” என்று கூறியது.

மறந்தேன் அதன்திறம், நீ எடுத்து உரைத்தனை, அறம் ஏரியாக அருள் சுரந்து ஊட்டும் சிறந்தோர்க்கு அல்லாது செவ்வனம் சுரவாது, ஆங்கணம் ஆயினே, அதன்பயன் அறிந்தனை ஈங்கு தின்று எழுவாய், என்று அவன் உரைப்ப

காலை 11, வரி 119-123

தீவிலைகை என்னும் தெய்வம் இவ்வாறு கூறக்கேட்ட மணிமேகலை அத்தெய்வத்தின் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணக்கி விடைபெற்று, தனக்குக் காட்சிதந்து தன்னுடைய முற் பிறப்பைக் காட்டிய ஒரு மரதாவாகியப் புவனேஸ்வரியின் ஆசனம் இருந்த இடத்திற்குச் சென்று, அம்பையை ஆண்டதை விதிப்படி வலம்வந்து வணக்கி எழுந்து அழற சுரபி என்னும் பாதத்திரத்தைக் கையில் ஏந்தியவளாக மணி

மேகவா தெய்வம் உபதேசிதை மந்திரத்தை உசிசரித்து அங்கிருந்து ஓராய மார்ப்பமாகக் காளிரிய்பும் பட்டினால் திடீ தன்வரலை எதிர்பார்த்திருந்த தனது தாயாகிய மாதவியின் முன்பாகத் தோன்றிருக்க, தன்மகளைக் கண்ட மாதவி அன்னைக் கட்டிலுணைத்து முத்தமிட்டு மகிழ்ச்சி யடைந்தபின், மணிமேதலை தன் தாயாகிய மாதவியையும் தோழியாகிய சுதமதியையும் பார்த்து தீகழ்ந்தன கூறுவா எாயினுள்.

தீவதிலைக - தன் அடி வணங்கிடு
 மாபெரும் பாத்திரம் மலர்க் கையிக் கந்தி,
 கோமகன் பீடிகை தொழுது, வலம் கொண்டு,
 வானுடு எழுந்து, மணிமேகலை தான்
 வழுஞ்சு தெய்வம் வாய்மையின் உறைத்த
 எழு நான் வந்தது என்மகள் வாரான்!
 வழுவஷய் உண்டு என மயங்குவோள் முன்னர் -
 வந்து தோன்றி, அவர் மயக்கம் களைந்து,
 அந்தில் அவர்க்கு ஒர் அற்புதம் கூறும்

கோமகன் - தேவேந்திரன்: கோமகன்பீடிகை - இந்திரனும் பிரதிட்டை செய்யப்பட்ட குவணேஸ்வரி பீடம், இதனைப் புத்தகுடைய பாதபீடம் எனல் பொருந்தா உறையாகும். பெரியவன் தோன்றாமுன்னர்க்... கரியவ னிட்ட பீடம் என்பதனை நீணவு கூர்க, ஆதலைன் குவணேஸ்வரி பீடமே மணிமேகலைக்கும், புண்ணியரசனுக்கும் பழக்கறப்புணர்த்தியது [என் பது தேற்றம், மணிமேலா தெய்வம் மலர்தாவி வாழ்த்தி வணங்கிய பீடமும் அதுவே என்க. அந்தில் - அவ்விடத்தில்]

தள்க்கு மணிப்பலவத்தீவீ தகுமபீடம் தோன்றித் தன் முற்பிறப்பைக் காட்டியது பற்றியும் தாங்கள் மூவரும் மூன் சென்றத்தில் அசோதர நரரத்து அரசனுகிய இரவி வரிமன் என்னும் அரசனுக்கு அவன் மணவியரகிய அமுத பதி என்னும் அரசியின் வயிற்றிற் பிறந்து. தாஸர, வீசர இலக்குமி என்னும் பெயருடன் கூடிவாழ்ந்தது பற்றியும் விளாக்கினாள். முந்திய பிறப்பில் நீங்கள் இருவரும் எனது முத்த சுகோதாரின். இக்பிறவியிலும் நாம் ஒன்று கூடி வாழும் பாக்கியற்றைப் பேற்றோம். முந்திய பிறவியில்

உக்களி இருவரையும் கச்சயம் என்னும் நாட்டின் அரசனுகிய துச்சயன் மணந்தான். இவற்றையெல்லாம் ஏன் ஸூ மணிப்புகில்வதை திவுகிகுக் கொண்டு சென்ற மணிமேல்லா தெய்வம் எனக்குக் கூறியது. மணிபல்லவத்திலில் உள்ள கோழுகி எள்ளும் பொய்க்கையில் இருந்த இந்த அமுதசரபி என்னும் பாத்திரம் எனக்குக் கிடைத்தது. இப்பாத்திரம், ஆபத்திரன் என்னும் அடியார் மக்களின் யசிப்பினியைப் போக்குவதற்கு அமுத சர்த் பாத்திரமாகும். இதிதெய்வப் பாத்திரத்தையும் வணங்கும்போன்றும் மணிதப் பிறவி எடுத்த நமக்கு நமது கீணங்கோப் போக்கிக் கொள்ளும் பேறு பெரி யோர்களின் அறிவுகரக்கொயும் அவர்களின் ஆசிரவாதத் தையும் பெறுவதாலேதான் கைகூடும். ஆகையால் நீங்கள் இருவகும் இந்தக் கால்கிப்பும் பட்டினத்தில் வாழும் கற வணர் என்னும் நபோதனரிடம் இன்று நல் உபதேசமும் ஆசியும் பெறுவிகள் என்று கூறினார்.

இரவிவர்மன் ஒரு பெருமகளே!

துரகத் தாணைத் துச்சயன் தேவி!

அழுதபதி வயிற்று அரிதின் நேரன்றித்

தவ்வையர் ஆகிய நாரையும் வீரையும்

அவ்வையர் ஆயினீர்; நும் அடி தொழுதேன் வரய்வதாக, மாணிட யாக்கையில்

தீவினை அறுக்கும் செய்தவம் நுங்கு, ஈங்கு;

அறவனை அடிகள் - தம்பால் பெறுமின்

செறு தொடி நல்லீர்! உம் பிறப்பு ஈங்கு இஃது

ஆபத்திரன் கை அமுதசரபி எனும்

மாபெரும் பாத்திரம்; நீயிரும் தொழும் என

காலை 11, வரி 139 - 148

[துரகத்தாணை - குதிகரப்படை; தவ்வை - தமக்கை; அவ்வை - தாய்: தொடி - வளை; வரய்வதாக - கிட்டுவதாக]

மணிமேகலை கூறியவற்றைக்கேட்ட மாதவியும் சுதமதியும் அமுதசரபி என்னும் பாத்திரத்தை வணங்கினர். மணிமேகலை

தன் தாயாகிய மாதி, தோழிபாகிய சுதமதி ஆகியோருடன் அறவன் அடிகளில் ஆசிரமத்தை கடைந்தாள்.

ஆங்கு அவர் தம் முடன், ‘அறவன் அடிகள் யாக்கு உளர்? என்றே இளங்கொடி வினா அப், நகர முதிர் யாக்கை, நடுங்கா நாவின் உரை முதாளன் உறைவிடம் குறுகி-

காலை 18, வரி 1 - 4

அறவன் அடிகளில் ஆசிரமத்தை கடைந்த மணி மேகலை அங்கு தவசிகோலத்தில் வீற்றிருந்த அறவன் அடிகளை முழுறை வைக்கவந்து அவரின் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணக்கினார். அவரால் ஆசிரவதிக்கப்பட்டபின், மணி மேகலை அறவன் அடிகளைப் பார்த்து “சுவாமி, நான் இந்நாளில் உள்ள பூஞ்சோலையில் என் தோழிபாகிய சுதமதியுடன் பூக்கிகாய்யச் சென்றிருந்தேன். இந்நகரத்து அரசராகிய நெடுமுடிகிள்ளியின் மகன் உதயகுமாரன் என்பவரை எனது ஆழங்கி கேள்விப்பட்டு, நான்மலர் கொய்யச்சென்ற பூஞ்சோலைக்குள் வர்தான். அப்பூஞ்சோலையிலுள்ள பளிக்க மஷ்டபத்தில் உள்ள ஏத்தோலைவிலுக்கு, நான் வணக்கத் திற்குச் சென்றிருந்தேன். அப்பூஞ்சோலையில் தனித்துறிந்த சுதமதியிடம், என்னைப்பற்றி விசாரித்து என்கிற ஆசா கொண்டவனுக்க் குதமதி கூறிய அறிவுகளையும் கோரது எப்படியும் என்னை அடைந்தே திருவேங் என்று சபதமிட மீண்டும் பூஞ்சோலையை விட்டுச்சென்றான். அவன் அங்கிருந்த சென்றபிக், அவனிடமிருந்த என்னைத் தப்புகித்தற போகுட்டு என் தந்தையின் குலதீத்தயவுமாகிய மணிமேகலை தெய்வம் என்னையும் சுதமதியையும் சுக்கரவாளக்கோட்டதற்குக்கூடுதலாக சென்று தங்கினால் அங்கு அரசதுமாரன் வந்து தோல்லை செய்யமாட்டான் ஆதனின் அங்குசென்று தங்கும் படி கூறியது. அத்தீதய்வம் கூறியபடி நாங்கள் இருவரும் சுக்கரவாளக்கோட்டதற்குத்தெங்கும் அங்கு ஒரு மகறவான இடத்தில் உறங்கிக்கொண்டு இருந்தோம், அப்படிநாங்கள் உறங்கிக்கொண்டு இருந்தபோது மணிமேகலைத்தயவும்

எனது உறச்சம் கெடாதபடி என்னைத்தன்றுடன் அணைத் துக்கொண்டு, மணிபல்லவத்தீவுக்குக் கொண்டுபோய், ஏனது என்னை உறுப்புவைத்தது, அந்தெட்டியம் என்னை ஏந்தீவுக்குக் கொண்டு செஞ்சைமயால் மூப்பத்திரர்களுடுதலையிடக்கும் முதல்விவாசிய அங்கையுவனேன்வரியின் 66 நாட்டு பிடங்களில் ஒன்றுக் கூற்றிருந்து பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட ஆசனம் எனக்குக் காட்சித்தது, என்முற்பிறப்பைப்பற்றிய நிலம்பிக்கைனாயும் காட்டியது. நான் அம்பிகையின் ஆசனத் தின்முன் வணங்கி நின்றபோது, மணிமேசனா தெய்வம் கையில் மலரிக்கிள் ஏந்தியவன்னைம் அம்பிகையின் ஆசனத் துக்கு முன்வந்து, மலரிதாவித்துதித்துவண்ணியது. அந்தெட்டியம் என்னைத்தான் மணிபல்லவத்தீவுக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்ததன் காரணத்தையும் எடுத்துஏற்றதது. அப்பிறப் பில் என் தாய், தந்தை, சுகோதரிகளைப்பற்றியும், அப்பிறப் பில் எனது கணவனைப்பற்றியும், அப்பிறப்பிக் எங்களுக்கு நிலம்ந்த நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றியும் மணிபல்லவத்தில் அறிந்தேன். எனக்கு மூன்று மந்திரங்களையும் உபதேவதித் துச் செஞ்சை அந்தெட்டியம், என் முற்பிறப்பைப் பற்றியும் தாய், தந்தை, சுகோதரிகள், கணவன் முதலி யோரின் வரலாறுகள் பற்றியும் தங்களிடம் இன்னும் கேட்டு அறிந்துகொள்ளும்படி கூறிச் செஞ்சைது. அதன்பின் தீவநிலைகளை என்னும் காவல் தெய்வத்தின் சொற்படி மணிபல்லவத்தீவில் உள்ள கோழுகி என்னும் பொய்க்கையை வலம்வந்து வணங்கினேன். ஆடுத்திரன் என்னும் ஆடியாரால் அப்பொய்கையில் இடப்பட்ட, எடுக்க எடுக்க அழுது கரந்துகொண்டேயிருக்கும் அழுதாரபி என்னும் இப்பாற்றிரம் என்கையிற்கிடைத்தது” என்றுகூறி, அப்பாத்திரத்தை அவர்கள் முன்பு கைத்து வணங்கினார்.

கைமம்மலர்க்குழுவி மாதவன் திருந்துஅடி
மும்முறை வணங்கி, முறையுளி ஏத்தி,
புதுமலர்ச் சோலை பொருந்திய வண்ணமுத,
உதயகுமரன் ஆங்கு உற்று உரைசெய்ததும்,

மணிமேகலா தெய்வம் மணிபஸ்லவத்திடை^{டி}
 அணி-இழை-தன்னை அகற்றிய வண்ணமும்,
 ஆங்கு அத்தீவகத்து அறவொன் ஆசனம்
 நீங்கிய பிறப்பு நேர-இழைக்கு அளித்ததும்
 அளித்த பிறப்பின் ஆகிய கணவனைக்
 களிக்கயல் நெடுங்கண் கடவுளின் பெற்றதும்
 தவ்வையர் ஆகிய தாரையும் வீரையும்
 வெவ்வினை உருப்ப விளிந்து கேடு எய்தி
 மாதவி ஆகியும், சுதமதி ஆகியும்
 கோதை அம்சாயல் நின்னினும் கூடினர்
 ஆங்கு அவர் தம்திறம் அறவணன்-தன்பால்
 பூங்கொடி நல்லாய்! கேள் என்று உரைத்ததும்
 உரைத்த பூங்கொடி ஒருமூன்று மந்திரம்
 தனக்கு உரைசெய்து, தான் ஏகிய வண்ணமும்;
 தெய்வம் போயபின், தீவதிலகையும்
 ஜெயனத் தோக்கி, அகுளொடும் அடைந்ததும்
 அடைந்த தெய்வம் ஆபுத்திரன் கை;
 வணங்குது பாத்திர வாய்மையின் அளித்ததும்,
 ஆபுத்திரன்திறம் அறவணன் - தன்பால்
 கேள்ளன்று உரைத்து, கிளர்வுளி மா தெய்வம்,
 "போக" என, மடந்தை போந்த வண்ணமும்
 மாதவன்-தன்னை வணங்கினால் உரைத்தலும் —

காலை 11, வரி 5-80

[குழலீ-கூந்தலையுடையாள்; முறையுளி-விதிப்படி, கடவுளிற் பெற்றது-
 மணிமேகலா தெய்வம் உணர்த்தியது, விளிந்து-இறந்து, ஜ என-வீர
 வரக]

மணிமேகலை கூறியவற்றையெல்லாம் கேட்ட அறவன்
 அடிகள் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தவராய், மணிமேகலை
 யுடன் அங்குவத்த மாதவி, சுதமதி இருவருக்கும் முற்பிறப்
 பில நடந்தவற்றைக் கூறுவாராயினார். மணிமேகலை முற்
 பிறவியில் இலக்குமி என்னும் பெயஞ்சன், தாரை, வீரை
 என்னும் இரு சாகோதரிக்கூடங் பிறந்து வளர்ந்தமை பற்றி
 ஸி, முப்பராய்ச் சாபேஷி டைலேம் கேளும் கேய

ரூடன் இராகுலன் என்னும் அரசனுமராணை மனம்புரிந்து வாழ்ந்த சாலத்தில் அவர்களுக்கு தடந்தவந்தறையும் எடுத்து சொத்தார். ஆடுத்திரன் பிறப்பு, வளர்ப்புப்பற்றிய விபரங்களையும் விளக்கமாகச் சொன்னார். ஆடுத்திரனுக்கு, மதுரை மாநகரத்தில், எடுக்க எடுக்க அழுது சாதித்தோன்டே இருக்கும் அழுதசரபி என்னும் பாதித்திரத்தை முப்பத்தி ரண்டு தகுமங்களுக்கும் முதலியானைய் சரல்வதிதேவி என்னும் புவனேஸ்வரி கொடுத்தமையபற்றியும், இந்திரனின் குழ்ச்சியாகி பாண்டியநாட்டின் மதுரை மாநகரில் செல்வம் பெருக ஆடுத்திரன் அழுது அளிக்கும் பணியைச் செய்ய முடியாது போயின்மையபற்றியும், ஆடுத்திரன் சாவகநாட்டுக்குச் செல்லும் வழியில் மரக்கலம் மனிபல்வத்திலிருந்து புயற காற்றினால் ஒதுக்கப்பட்டு அங்கு தங்கநேரிட்டுமை பற்றியும், மரக்கலம் அங்கிருந்து சென்றபேரது, ஆடுத்திரன் மரக்கலத்தில் செல்லமுடியாது போன்மையால், ஆடுத்திரன் மனிபல்வத்திலிருந்து "கோமுகி" என்னும் போய்கையில் அழுதசரபி என்னும் பாதித்திரத்தைப்போட்டு ஏப்பொய்க்கையாயில் உயிரிந்துமை பற்றியும் கூறினார். ஆடுத்திரன் மறுபிறப்பையும் விபரித்தார். ஆடுத்திரன் பிறந்தவுடன் பெற்றதாயால் முக்கணித்துவிடப்பட்ட நிலையில், குழந்தையின் அழுகருக் கேட்டுக் கூழந்தையின் அருகிற சென்று பாலூட்டிக்கொண்பாற்றிய பச மறுபிறப்பாகச் சாவகநாட்டு மன்முன் என்னும் முனிவரின் ஆசீர்வத்தில் உள்ள ஒரு பகவின் களிருயிசு பிறந்து வளர்ந்தது. அப்பகவயிற்றில் ஆடுத்திரன் கருவற்று ஒரு சபதினத்தில் முட்டைக்காப் பிறந்தான். அம்முட்டையை மன்முக முனிவர் பாதுகாத்துவந்தார். அம்முட்டை ஓர் சபதினத்தில் வெடுத்து கூடிகிருந்து ஓர் ஆளுகூழந்தை தோன்றியது. அக்குழந்தையை மூப்பேறு இல்லாத சாவகநாட்டு அரசனுகிய பூமிச்சந்திரன் என்னும் அரசன், மன்முக முனிவரிடம் பெற்றுத் தன் அரண்மனைக்குக் கொண்டுசென்றன. அக்குழந்தைக்குப் புள்ளியராஜ்ஞி என்ற பெயரிட்டு மிகவும் அக்போடு வளர்த்தான். தக்கபெருவத்தில் கல்விகந்து செய்து அரசர்க்குரிய கல்வியும் பயிற்சிக்கும் அளித்தான்.

நட்டை ஆனும் பருவம் எப்தியதும் சாவகநாட்டை
ஆனும் அரசனாக முடிகுட்டப்பெற்று புண்ணியராசன் என்
நும் பெயநூடன் அந்நாட்டை ஆண்டு வழகின்றான் என்
தும் கூறினார்.

மணிமேகலை உரை மாதவன் கேட்டுத்
தணியா இன்பம் தலைத்தலை மேல்வரப்
பொன் தொடிமாதர்! நஷ் திறம் சிறக்க
உற்று உணர்வாய் நீ, இவர்த்திறம் உரைக்கேன்;
நன் நெடுஞ்செழய்வம் நின்க்கு எடுத்து உரைத்த
அந்நான் அன்றியும், அரு வினை கழுடம்
ஆதி முதல்வன் அடி இனை ஆகிய
பாத பங்கய மலை பரவிச் செல்வேன்,
கச்சயம் ஆனும் கழுற்கால் வேந்தன்
துச்சயன் - தன்னை ஓர் சூழ் பொழிக் கண்டேன்
மாபெருந்தானை மன்ன! நின்னெடும்
தேவியர் - தமக்கும் தீது இன்றோ?" என,
அழிதவு உள்ளமொடு அரற்றினன் ஆகி,
ஒளி இழை மாதர்க்கு உற்றதை உரைப்போன்,
புதுக்கோள் யானைமுன் போற்றுது சென்று,
மதுங்களி மயக்கத்து, வீர மாய்ந்தது உம்;
ஆங்கு அதுகேட்டு ஓர் அரமியம் ஏறித
தாங்காது வீழ்ந்து, தாரை சாவுற்றதூஉம்;
கழி பெருந் துள்பம் காவலன் உரைப்பப்,
'பழ வினைப் பயன்; நீ பரியல்' என்று எழுந்தேன்;
ஆடும் கூத்தியர் அணியே பேல,
வேற்று ஓர் அணியொடு யந்தீரோ? என
மணிமேகலைமுன் மடக்கொடியார் தீறம்
அணி பொருள் மாதவன் சொல்லியும் அழையான்

காலை 12, வரி 81-84

[தலைத்தலைமேல்வர - மேன்மேற்பெருக; கழுடம் - கழுவும்; புதுக்
கோள் யானை - புதிதாப் பிடிக்கெப்பட்ட யானை; அரமியம் - நிலாமுற்றம்]

மனிமேகளைக்குப் புத்தரின் தோற்றம் பற்றியும் அவரின் நோற்றத்தின் பின் நிகழ்ந்தவை பற்றியும் கூறி “இந்தக் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் நிகழவேண்டிய பல நிகழ்ச்சிகள் இருக்கின்றன. அவை நிகழ்ந்த முடியும்வரை உன்னால் முற்றுக்கீடு தகுது நெறியைக் கடைய்ப்பிடிக்க முடியாது, உன்னுடன்வந்திருக்கும் மாதவியும் கதமதியும் பாதுகாண்யமல்ல குச் சேங்கு புத்தரின் பாதந்தகை வணக்கியவர்கள், ஆகையாக அவர்களும் உன்னேடு புத்தரின் பாதந்தகை வணங்கி நறபெற பெறவார்களாக, நீயோ உயிர்களுக்கு அருமருந்து ஆகிய அழுது சாகிக்கும் அழுதசுரபி என்னும் கிடைத்தற்றவரிய தெய்வப் பாதித்திருக்குதைப் பெற்றிருக்கின்றாய், மனிதர்களுக்கு தேவர்களும் செய்ய வேண்டிய தகுமம் உயிரிகளின் பசிப் பிணியைத் தீர்ப்படுத்தயாரும். இதுவே ஆக்கூரே ரி களின் வாக்கியமாகும். ஆகையாக உண்கூர் கிடைத்திருக்கும் இப்பாத்திரங்கள் கொண்டு மக்களின் பசிப்பிணியைப் போக்கும் தருமப்பணியைச் செய்வாயாய்”. என்று கூறினார்.

மாதர்! நின்னால் வருவன் இவ் ஊர்

ஏது - நிகழ்ச்சி யாவும் பல உள்;

ஆங்கு - அவை நிகழ்ந்த பின்னர் அல்லது,

பூங்கொடி மாதர் பொருளுறை பொருந்தாய்;

ஆதி முதல்வன் அருந்துயர் கெடுக்கும்

பாதபங்கயமலை பரசினர் ஆதவின்

ஈங்கு - இவர் இருவரும், இளங்கொடி! நின்னெடு ஓங்கு உயர் பேர்தி உரவோன் திருந்து அடி

தொழுது வலம் கொண்டு, தொடர் விளை நிங்கிப் பழுது இக் நல் நெறிப் படர்க்குவர் காணுய்;

ஆர் உயிர் மருந்து ஆம் அழுதசுரபி எனும் மாபெரும் பாத்திரம் மடக்கொடி! பெற்றணை,

மக்கள் தேவர் என இருசார்க்கும்

ஒத்த முடிவின் ஓர் அறம் உரைக்கேன்,

பசிப்பிணி தீர்த்தங், என்றே அவரும்

தவப்பெருந்த அறம் சாற்றினர்-

காலை 12 வரி - 104 - 119

[பரசினர்-வழிபட்டன: போதி உரவோன் - புத்தர், படர்க்குவர்-கேடுவு]

அறவண்ணடிகள் இல்வாறு கூறக்கேட்ட மனிமேகலை நன்று தாயாகிய மாதகியோடும் தோழியாகிய சுதமதி யோடும் அறவண ஆடிகளை வணங்கி அவர்டம் விடைபெற்றுத் தன் இனிலைத்தை அடைந்தாள். பின்னர் நவக்கோலம் பூஜை அமுதசரவி என்னும் பாத்திரத்தைக் கையில் ஏந்தியவளாக மனிமேகலை காவீரிப்பூம்பட்டினத்தின் பெரிய இராசவீதியை அடைந்தாள்;

தாயர்-தம்மொடும் தாழ்ந்து பலரத்தி,
கைக்கொண்டு எடுத்த கடவுள் கடிஞாயோடு
பிக்குணிக்கோலத்துப் பெருந்தெரு அடைதலும்

காகத 15, வரி 56-58

தனது தெப்பப்பாத்திரத்தில் தருமதெந்தியில் அறம் வோர் கையால் முதலில் பிச்சையேற்ற விரும்பினால்.

மனமளை மறுகிள், மாதவி ஈன்ற
அணிமலர்ப் பூங்கொம்பு, “அம்மலி உவகையின்
பத்தினிப் பெண்டிர் பண்புடன் இடுவேம்
பிச்சை ஏற்றல் பெருந்தகவு உடைத்து” என —

காகத 15, வரி 71-74

அவ்வாறு என்னிய மனிமேகலை நன்முன் எதிரிப்படி டோர்களிடம், இங்கு கற்றுதெறி வழுவாத பெண்கள் வாழும் மனைகள் எவ்வள்ளு விழுவினால் ஒரி முனிவரின் சாபத்தால், அடக்காப்பசியுடன் அல்லது திரியும் காயசனை டிளை என்னும் பெண் அவன்முன்சென்று, “அம்மலீ உம் முடைய என்னப்படி தருமதெநி ஏற்றுதெறிவிற் கிறந்த ஆதிரை என்பவளின் இல்லம், இதோ இருக்கின்றது” என்று கூறி, ஆதிரையிடமே முதலில் பிச்சை ஏற்பது விரும்பத் தக்கது என்று ஆதிரையின் இனிலைத்தைக்காட்டினான்.

குளன் அணிதாமரைக் கொழுமலர் நாப்பள்ள
ஒருதனி ஒங்கிய திருமலர் போன்று

வாண்தரு கற்பிள் மலை உறை மகளிரின்
தாண்தனி ஒங்கிய தகைகுமயன் அன்றே,
அதிரை நல்லாள்? அவள் மலை இம்மலை;
நீபுகல் வேண்டும், நேர்-இழை! என்றனள் -
வடதிசை விஞ்சை மாநகர்த் தேஷ்ணி
தென்திசைப் பொதியில், ஓர்சிற்றியாற்று

அடைக்கரை

மாதவன் தன்னுல் வல்லினை உருப்பச்
சாபம் பட்டுத் தனித்துயர் உறூஉம்
வீவுதிடு வெம்பசி வேட்கையோடு திரிதருகி
ஈயசன்னடிகை எனும் காரிகை - தான் - என்

காலை 15, வரி 75-86

(வாண்தரு கற்பு - பெய்ன மழை பெய்யும் கற்பு, வீடு இல் - வீடுதல் இல்லாத)

மணிமேகலை, ஈயசன்னடிகை என்னும் பெண்ணாட்டிய
ஆதிரையின் இல்லத்திற்குள் சென்று, அமுதசூரி என்னும்
பாத்திரத்தைக் கையில் ஏந்தியவாறு சிற்திரப்பதுக்கம்போல்
நின்றாடு.

ஆங்கனம் ஆகிய ஆதிரை கையாக்
பூங்கொடி நல்லாய்! பிச்சை பெறுகி என-
மலை அகம் புகுந்து, மணிமேகலை - தான்
புனையா ஓவியம் போல நிற்றலும்

16ம் காலை, வரி 128 - 131

தன் இஸ்தத்தின் உச்சே அந்த பிச்சைப்பாத்திரத்தை
ஏந்தியவாறு தகைகோவத்தில் நில்ல மணிமேகலைக்கயகி
கண்ட ஆதிரை, மணிமேகலையை முழுஞ்சை வலம்வந்து
வணக்கிப், பூங்கைல் எங்கும் பசிப்பினி நீங்கைத்தவது
எழு காறி. மணிமேகலை ஏந்தி நில்ல காத்திரம் நிரம்பும்
படி அழுது படைத்து; பிச்சும் மணிமேகலையை வணக்கி
அடி.

தெரமுது வலம் கொண்டு, துயர் அறு கிளவியோடு,
அமுதசரபியின் எகள் சுரை நிறைதரப்
பார்க்கும் அடங்கலும் பசிப்பீனி அறுக் எனது
ஆதிரை இட்டனள், ஆருயிர் மருந்து - என

காலை 16 - வரி 182 - 183

ஏன்கரை - ஏன்ற உட்புறம்: பார் - புழி

மணிமேகலை, ஆதிரையிடம் அமுதசரபி என்னும்
பாத்திரம் நிரப்பிப் பெற்ற அமுதை, விதியிற் கொண்டு
சென்று தன்முன்பு எதிர்ப்பட்ட பசிப்பீனியுற்றேர்க்குஞ்
செல்லாம் அவர்களின் பசி திரும்படி கொடுத்து வரும்போது
பாத்திரத்தில் மெக்கேலும் அமுத பெருகிக் கொண்டு
வருவதைக் கண்டான்,

பத்தினிப் பெண்டிர் பாத்துான் ஏற்ற
பிச்சைப் பாத்திரப் பெருஞ் சோற்று அமலை,
அறத்தின் கட்டிய ஒன் பொருள் அறவேள்
திறத்து வழிப்படுவேம் செய்கைபோல,
வாங்கு கை வருந்த மன் உயிர்க்கு அளித்துத்
தான் தொலைவு இல்லாத் தகைமை நேர்க்கி-

காலை 17 வரி 1- 6

பாத்துான்-பகுத்துக் கொடுக்கும் உணவு, அமலை-இரணை, அறவேள்
இறத்து வழிப்படுதல் - பெருகுதல்

மணிமேகலையின் அமுதசரபி என்னும் பாத்திரத்தில்
இருந்து பசித்தேர்க்கு எல்லாம் அவர்கள் பசிதீர அமுத
கொடுத்தும் அப்பாத்திரத்தில் மெக்கேலும் அமுத பெருகி
வருவதைக் கண்ட, ஒரு முனிவனின் சுபத்தால் வயிற்றில்
யானைத்தி நோய் ஏற்பட்டு, அடங்காப்பசியாகி வருந்திய
காயசண்டிகை என்னும் கந்தருவப்பெண், மணிமேகலையையிர்
பார்த்து “தாயே எனது பழ விழையினுளி ஒரு முனிவனின்
சூபமுற்று என வயிற்றிக் கடங்காத பசியை உடைய
வளாக இருக்கின்றேன். எனது பசியைப் போக்கும் மருந்து
உமரு கையில் இருக்கும் பாத்திரத்தில் பெருகுவதால் எனது

அடங்காப் பசிதீர அமுதாகிய மருந்துத் தந்து எனது
இன்யம் துடைப்பாய்! என்று வணக்கினால்.

யானைத்தீ நோய் அக வயிற்று அடக்கிய
காய ஈன்டிகை எனும் காரிகை வணங்கி,
நெடியோன் மயங்கி, நிலமிகைத் தோன்றி,
அடக் அரு முந்நீர் ஏடைத்த ஞான்று,
குரங்கு பொனைர்ந்து ஏறிந்த நெடுமலை எல்லாம்
இணங்கு உடை அளக்கர் வயிறு புக்காங்கு,
இட்டது சூற்றுக் கட்டு - அழுக் கடும் பசிப்
பட்டேந், என் - தன் பழவினைப் பயத்தால்!
அன்னை! கேள் - நீ ஆர் உயிர் மருத்துவி
துன்னிய என் நோய் துடைப்பாய்! என்றாலும்-
நெடியோன் - திருமால், மயங்கி - இராமானுகமாறிஅவதரித்து மந்தீஸ்
முத்திரம், அளக்கர் - கடல், துன்னிய - பொருந்திய

மணிமேகலை தடிபாஸ்திரத்தில் இருந்த காயசண்டிகை
என்னும் குப்பெண்ணுக்கு அவளின் பசி திருப்படி அமுது
கொடுத்து அவளின் பசிலைப் போக்கினால், அடங்காப்
பசியாக வாடிய காயசண்டிகை என்னும் குப்பெண், மணி
மேகலையை வணக்கித் “தாயே எனது அடங்காப் பசிப்பினீ
தீர அமுதாகிய மருந்துத் தந்து எனது பசிப்பினீயைப்
போக்கிவிட்டாய், என்கு முனிவசி இட்டசூபம் இட்டு
நீங்கியது” என்றுகூறித் தந்துயரம் நீங்கியவனாக மணிமே
கலையை வணங்கிப் பின்வருமாறு கூறினால்

ஏடுத்த பாத்திரம் ஏந்திய அழுதம்
பிழுத்து சிவன் கையில் பேணினான் செய்தலும்,
வயிறு காய் பெரும் பசி நீங்கி, மற்று - அவள்
துயரம் நீங்கித் தொழுதனான் உறைக்கும்

17ம் [காநை, வரி] 17 - 20

காயசண்டிகை என்னும் பெண் தனது அடங்காப்புகி
தீர்ந்தபின் மணிமேகலையை வணங்கி, ‘இடிகுள்ள தபோதனர்

என் வசிக்கும் சடிசூராளக் கோட்டத்தில் உண்ண தருமாலை யிற் பசிப்பினி உடையோர் வந்து கடுவார்கள் அங்கு சென்று உழை விழுது அளிக்குக் கணிகையைச் செய்துகொண்டு இருப்பிராக் என்று கூறி, மனிமேகலையை வணக்கித் தான் தன் நாட்டிக்குச் சென்றதாகக் கூறி, மனிமேகலையிடம் விடை பெற்றுத் தன் நாட்டிக்குச் சென்றுள்.

தனிவுகில் வெம்பசி தவிர்த்தனை; வணங்கினேன்; மனிமேகலை! என் வான் பதிப்படர்ஜேன் துக்கம் துக்கக்கும் துகள் ஏறு மாதவர் சுக்கரவாளக் கோட்டம் உண்டு. ஆங்கு - அதில் பலர் புகத் திறந்த பருவாய் வாயிக் கூக அறவி ஒன்று உண்டு; அதனிடை ஊர் ஊர் ஆங்கள் உறுபசி உழந்தோர். கிருச் இன்மையின் அரும்பினி உற்றேர், இடு வேர்த் தேர்ந்து, ஆங்கு இருப்போர் பலராக வடு வாழ் கூந்தல்! அதன்பால் போக, என்று, ஆங்கு அவன் போகிய பிள்ளைர்...

ஏதை 17, வரி 73-88

மனிமேகலை காய்களிடுகை கூறிய சடிசூராளக் கோட்டத்தில் உள்ள தருமாலைக்குச் சென்று. அத்தருமாலையில் தகையிருந்து, பசியால் வருந்தவோர் வாருங்கள், வாருங்கள் என்றுக்கறிப், பசியால் வாடிய மக்களின் பசிப்பினியைப் போக்கிக்கொண்டு இருந்தான்.

ஓங்கிய வீதியில் ஒரு புடை ஒதுங்கி வலமுறை மும் முறை வந்தனை செய்து, அவ் உலக அறிவியின் ஒரு தனி ஏறிப் பதியோர் - தம்மொடு பலர் - தொழுது ஏத்தும் முதியோள் கோட்டம் முழுமையின் வணங்கி, கந்து உடை நெடுநிலைக் காரணம் காட்டிய தம்துணைப் பாகவயைத் தான் தொழுது ஏத்தி,

வெயில் கட வேங்பிய வேய் கரி கானத்துக்
கருவி மா மழை தோன்றியதென்னப்
பசி தின வருந்திய பைதல் மாக்கட்கு
அமுத சுரபியோடு ஆஸ் - இழை தோன்றி
ஆபத்திரன் கை அமுதசுரபி இஃது;
யாவரும் வருக, ஏற்போர் - தாமி! என-
கன் ஒளி அரவத்து ஒளி எழுந்தன்றே,
யாணர்ப் பேர் ஊர் அய்பல மருங்கு - என்,

காலத 17, வரி 84-98

முதிபோள் கோட்டம் - சம்பாபதி கோயில், மும்கையின்- மனம்
வாச்சுக் கூயங்களால், பாவை - எந்திந்பாவை, பைதல் - துன்பம்
யாணர் - புதுவருவாய்

மணிமேகலை தருக்காலைக்கு வரும் பசியாறி வாடிய
மக்களின் பசியையும் போக்கி அந்நாளின் விதிகளிதோறும்
திரித்து தனக்குமுன் எதிர்ப்பட்ட பசித்தோர்க்கொல்லாம்
அமுத அளித்துக்கொண்டு வந்தாள்.

ஏற்றலும் இடுதலும் இரப்போர் கடன்; அவர்
மேற் சென்று அளிந்தது விழுத்தகைத்து* என்றே
நூற் பொருள் உணர்ந்தோர் நுனித்தனர் *ஆஸ்* என
முதியாள் கோட்டத்து அகவையின் இருந்த
அமுத சுரபியை அங்கையின் வாங்கி,
பதி அகம் திரித்தும் பைந்தொடி நங்கை,

19ம் காலத, வரி 86 - 41

ஷயசன்டிக்கையப்போகி வேற்றுக்கொண்டு, ஒரு
நாள் மணிமேகலை அந்நாளில் உள்ள சிறைக்காலைக்குச்
சென்று அங்கு பசியாறி வாடிய சிறைக்கைத்திகளுக்கு அவர்
வெளின் பசி திருமிவசை அழுதுகொடுத்து இவர்களின் பசி
யைப் போக்கினால்.

அதிர் கழல் வேந்தன் அடி பிழைத்தாரை
இறுக்கும் தண்டத்து உறு சிறைக் கோட்டம்

விருப் பொடும் புகுந்து, வெய்து உயிர்த்துப்புலமிபி
ஆங்குப் பசியுறும் ஆர் உயிர் மாக்களோ,
வாங்கு கை அகம் வருந்த நின்று, ஊட்டலும்-

காலை 19, வரி 42-46

மணிமேலை இவ்வாறு சிறைக்கக்கிடுவாகு அவர்களின்
பசிதீர ஒரு பாதிரித்தில் இருந்து அமுத கொடுத்ததைக்
கண்ட சிறைக்காவலர்கள், இதைப்பற்றி அரசனுக்கு அறி
விகிக்கவேண்டுமென்று, அரசசபைக்குச் சென்று அரசனை
வணங்கின்று 'பெருமானே நீடுவாழி. யானைத்தி நோயால
வாடித்திரியும் ஒரு புதியபெண் ஒருபாத்திரத்தில் இருந்து
அமுத எடுத்துச் சிறைக்கக்கிள்ளின் பசிதீரங்களுக்கொடுத்த
அதிசயற்றதைக் கண்டோம்' என்று கூறினார்.

கேள் இது மன்னே! கொடுக நில் பககஞர்!
யானைத்தி நோய்க்கு அயர்ந்து மெய் வாடிக் கிம்
மா நகர்த் திரியும் ஒர் வம்ப மாதர்
அருஞ் சிறைக் கேட்டத்து அவையின் புகுந்து
பெரும் பெயர் மன்ன! நின் பெயர் வாழ்த்தி,
ஐயப் பாத்திரம் ஒன்று கொண்டு, ஆங்கு,
மொய் கொள் மாக்கள் மொசிக்க ஊன் சுரந்தனள்
ஹழி தோறு ஹழி உலகம் காத்து
வாழி எம் கோ மன்னவ! என்றலும்

காலை 19, வரி 130-138

(வம்பமாதர் - புதியபெண், ஓயப்பாத்திரம்-பிட்சாபாத்திரம், மொசிக்க-
புசிக்க)

சிறைக்காவலர்கள் இவ்வாறு கூறக்கேட்ட அரசன்
காயசன்றிகையின் உருவத்தில் நின்ற மணிமேலையை அரச
சபைக்கு அழைத்துவாசச் செய்தான், மணிமேலை அரச
சபைக்குச் சென்று 'ஹரசரே உமது கருணை என்றென்றும்
நிலைத்துறிந்துகொண்டு அரசனை வாழ்த்தி வணக்கினான். அர
சன் மணிமேலையைப்பார்த்து, 'நீயார், உன்னையில் இருக்கும்
பாத்திரம் என்ன?' என்று வினாவினான்.

வருக வருக மடக்கொடி - தான், என்று
அருள் புரி நெஞ்சமொடு அரசன் கூறவின்
வாயிலாளரின் மடக்கொடி - தான் சென்று,
ஆய் மூல் வேந்தன் அருள் வாழியி என-
தாங்கு - அருந்தன்மைத் தவத்தோய்! நீ யார்?
யாங்கு ஆகியது இவ் ஏந்திய கடினா? என்று
அரசன் கூறலும் -

ாகத 19, வரி 139-145

மணிமேகலையப் பார்த்து அரசன் இவ்வாறு விணவி
யதும் காய்ச்சிகை என்னும் பெல்களின் உருவத்தில்
நிறை மணியேகலை 'ஏராரே நீர் நீமே வாழ்வீராக, யான்
வித்தியாதரப்பென், இந்தப் பழங்கும் வாய்த்த காவிரிப்பூச்
பட்டினத்தில் வேற்றுக்கொண்டு சிறிதால்மாக வாழ்ந்து
வருகின்றேன். இங்குள்ள தலைமசாலைக்கு அருகில் இந்தப்
பிச்சைப்பாத்திரத்தை ஒன்று தெய்வம் தந்தது, இப்பாத்திரம்
தெய்வத்தன்மையுடையது. யானைத் தீ நோய் என்னும்
ஷட்டங்காப்பசியை இப்பாத்திரத்தில் பெருகிய அமுத
போகியது. உடம்பெடுத்த கட்டுஞ்சு இப்பாத்திரம் உயிர்
கொடுக்கும் மருந்து போன்றது' என்றுகூறினார்.

விரைத்தார் வேந்தே! நீ நீடு வாழி!
வீஞ்சை மகள் யான் விழுவு அணி முதூர்
வஞ்சம் திரிந்தேன் வாழிய பெருந்தலை!
வானம் வாய்க்கா! மன்வளம் பெருகுக!
தீது இன்றுக, சோமசற்கு! ஈங்கு - ஈது
ஐயக் கடினா; அம்பல மருங்கு ஓர்
தெய்வம் தந்தது; திப்பியம் ஆயது;
யானைத்தீ நோய் அரும்பசி கெடுத்தது;
ஊன் உடை மரக்கட்கு உயிர் மருந்து இது, என

ாகத 19, 146-154

[விரைத்தார் - நறுமனமாலை; வஞ்சம் திரிந்தேன் - மாறுவெடத்தில்
உலவினேன்; திப்பியம் - தெய்வீமுடையது]

மணிமேகலை இவ்வாறு கூறக்கேட்ட அரசன் ‘பெண்ணே என்னுல் உனக்கு ஆகவேண்டியதைக் கூறுவாயானால் அதை மன்றிறை போடு நிறைவேற்றி வைப்பேன்’ என்று கூறினான். அரசன் இவ்வாறு கூறியதும், மணிமேகலை அரசனைப் பார்ந்து, ‘அரசே உமது ஆட்சிக்கு உட்பட்ட இறநாரத்தில் உள்ள சிறைக்காலையில் உள்ள கைத்திகளை எல்லாம் விடுதலை செய்து அச்சிறைக்காலையைத் தருமசாலையாக்கவேண்டும்’ என்று கேட்டுக்கொண்டான், அரசனுக் கவனின் யேண்டு கோளைற்ற அச்சிறைக்காலையில் உள்ள சிறைக்கைத்திகள் அணுவரையும் விடுதலைசெய்து அச்சிறைக்காலையைத் தரும சாலையாக்கினான்.

யான் செயற் பாலது என், இளங்கொடிக்கு? என்று வேந்தன் கூற, மெல் - இயல் உரைக்கும்; சிறையோர் கோட்டம் சீத்து, அநுள் நெஞ்சத்து அறவேர்க்கு ஆக்கும் அது வாழியர்கு! என-அகுஞ் சிறைவிட்டு, ஆங்கு ஆய் - இழை உரைத்த பெருந்தவர் - தம்மால் பெரும் பொருள் எய்த, கறையோர் இல்லாச் சிறையோர் கோட்டம் அறவேர்க்கு ஆக்கினன், அரசு ஆள் வேந்து - என்

ஏதை 19, வரி 155-161

இந்திமுசினான்குப்பின் மனிமேகலை, தங்கே மேற் கொண்ட காதலால் அவனிதமிழும் இடமெல்லாம் சென்று அவனுக்குத் தொல்கைகொடுத்துவந்த அரசகுமாரனுகிய உதவகுமாரனிடம் தன் நிச உருவத்தில் தெண்படாவண் னம் தான் அந்தாரிக் சிறைக்காலைக்குச் சென்றபோது வேற்றுருக்கொண்ட காயசண்டிகை என்னும் கந்தாலுப் பெண்ணின் உருவத்துடன் சுகிரியாளக்கோட்டத்தில் உள்ள தருமசாலையில் தங்கினான். அரசகுமாரனுகிய உதய முமாரன் ஒருபெண் சிறைக்காலைக்குச் சென்று சிறைக்கைத் தளுக்கு அமுத கொடுத்ததைப்பற்றியும், அரசன் அவனின் வேண்டுகோளின்படி சிறைக்காலையைத் தருமசாலையாக்கியது பற்றியும் கேள்விப்பட்டு அப்பெண் மனிமேகலையாகத்

தான் இருக்கவேண்டும் என்று கருதியவரை இன்று
பொழுது அல்லது பின்து வரை எப்படிப் பேசினாலும்
அரசன் கோபனிகொண்டாலும் ஏவ்விதமும் அவனை என்கிறீர்க் காலையே சென்று என்று எண்ணியவனுக்கு
மனிமேலை பசித்தோர்க்கு எல்லாம் பசித்திர்த்துக்கொண்டு
இருக்கும் சக்கரவாளக் கோட்டத்துக்குட்சென்றுள்.

ஆய்விடம் சென்றதூஉம், ஆங்கு விவர் தனக்கு
வீயா விழுச்சி வேந்தன் பனித்ததூஉம்,

சிறையோர் கோட்டம் சித்து, ஏருள் நெஞ்சத்து
அறவோர் கோட்டம் ஆக்கிய வள்ளனமும்,

கேட்டனன் ஆகி, அத் தேட்டு ஆர் குழலியை
மதியோர் என்னிலும், மங்ளவன் காயினும்
பொதியில் நீங்கிய பொழுதில் சென்று,

பற்றினன் கொண்டு, என் பொற்றேர் ஏற்றி
கற்று அறி விச்சையும் கேட்டு, அவன் உரைக்கும்
முதுக்குறை முதுமொழி கேட்டுவன், என்றே
மதுக்கமம் தாரோன் மனம் கொண்டு எழுந்து
பலர் பசி களைய பாகவ கான் ஒதுங்கிய
உலக அறவியின் ஊடு சென்று ஏறலும்

காலை 20, வரி 9 - 21

[வியா விழுச்சி - மாருத சீர்தி; சித்து - அழித்து; தோட்டார்
குழலி - தோடார்குழலி - மலர்க்கந்தலாள் (மனிமேகலை) காய்தல் - சினத்
தல்; பொதியில்; அம்பலம்]

ஒரு முனிவனின் காபத்தால் பண்ணிரண்டு வருடங்களுக்கு அடங்கப்படும் வண்டாக்கும் யானை தீ
நேயால் பாதிக்கப்பட்ட தல் மனிவியாசிய காயசன்திலை,
முனிவன் குறித்த பண்ணிரண்டுவருடம் முடிந்தும், இன்னும்
வரவிக்கியே என்று அவனின் கணவனுகிய காஞ்சனன்
என்னும் வித்தியாநரக், காளிரிப்பூங்பட்டினத்தில் உள்ள,
மலர்க்கோலைகளிலும், தபோதனரைன் வாழும் இடங்களிலும்,
பொதுமக்கள் வந்து தங்கும் மண்டபத்திலும் தேடி
அலைந்தான். சக்கரவாளக்கோட்டத்தில் யணிமேலை, காஞ்சனா

அறுதகரமியும்

சனவின் மணவியாகிய காயசண்டிக்கபோல் வேற்றுக்கொண்டு பசித்தோர்க்கட்டு உணவளிப்பதற்க் கண்டான், தனது மணவியே என என்னிலும்.

மழை குழ் குடுமீப் பொதியில் குன்றத்து
கழை வளர் கான் யாற்று, பழ வினப் பயத்தால்
மாதவன் மாதர்க்கு இட்டசாபம்
சர்ஆறு ஆண்டு வந்தது; வாராள்
காய சன்டிக்கை! எனக் கையறவு எய்தி
காஞ்சனாள் என்னும் அவள் - தன்கணவன்
ஒங்கிய முதூர் உள் வந்து இழிந்து
புதச்துக்கமும் பூ மரச் சோலையும்
மாதவர் இடங்களும் மன்றமும் பொதியிலும்
தேர்ந்தனள் திரிவோன் ஏந்து இளவன முலை
மாந்தர் பசி நோய் மாற்றக் கண்டு ஆங்கு

காலத 10, வரி 22 - 88

[குடுமீ - உட்சி; பொதியிற்குன்றம்-பொதிகமைல்; கழை - முங்கில்;
மாதவன் - விருங்கிக முனிவர்; கையறவு - தெபவறுதல்]

காயசண்டிகை என்னும் காந்தரியப் பெண்போல்
வேற்றுக்கொண்டு பசித்தோர்க்கு அறுதளிக்கும் மணி
கேகலைக்கு முன்பாக, தன்மணவியாகிய காயசண்டிகையே
அப்பணியைச் செய்வதாக நினைத்த காந்தருவனுகிய காஞ்சனாள் கோன்றினுள், மணிமேலையைப்பார்த்து, 'பெண்ணே
உண்ணையில் நீ ஏந்தியிருக்கும் பாத்திரம் ஒன்றுக் கிருந்தும்
அதிக இருந்து சுற்றுவரும் அமுகைப் பல்பேர் புதித்துப்
பசிப்பினையைப் போக்கிக்கொள்கின்றனர். உணக்கு ஏற்பட்ட
யானைத்தி நோய் என்னும் அடுக்காப்பசிதீர தேவர்கள்
உனக்கு இப்பாத்திரத்தைக் கொடுத்தாரிகளோ' என்றுக்கற்ற
தன்மணவியிட்டு பேச்கூடிய வாரித்தைகளைப் பேச முற்
பட்டான்.

இன்று நின் கையிள் ஏந்திய பாத்திரம்
ஒன்றே ஆயினும் உண்போர் பலரால்

ஆடுதிருவும்

ஆளைத்தீ நேரய் அரும்பசி கஜைய
வன வாழ்க்கையர் அருளினர் கொங்கு எனப்
பழுமைக் கட்டுரை உல பாராட்டவும்

காலை 80, வரி 88 - 87

மணிமேகலை, காஞ்சனனில் சொற்களைக் கேட்க விருப்பமில்லாதவளாக அகிகுந்த விளகிச்சென்றான். சக்கரவாளக்கோட்டத்துக்குள் வந்த அரசகுமாரங்கிய உதய மூரங் முன்பாக காய்ச்சுட்டியையின் உருவத்துடன் தோன்றினான். ‘அரசகுமாரரே பெண்களின் அழகின் மயங்கு வோரிகள் பஸர். நம்முன்பாக அதோ நிதிகும் தாரத்தகுந்தலுடனும் வற்றிய அவயவங்களுடனும் காட்சித்தும் முதாட்டியைப்பாருங்கள். ஒவ்வொரு அவயவம் கூடனும் முதுமை அடைந்த நிலையில் எவ்வாறு விசாரமாக மாறுகின்றன என்பாருங்கள். இவ்வாறு இழிவுறிஸ்தை அடையக்கூடிய அழகினைப்பற்றி மூன்னோர்கள் பலவாறு புகழ்ந்து கூறி, மக்களை இழிவு நிலைபை அடையச் செய்திருக்கின்றார்கள்’ என்றிங்வாறு தன் அழகின் அவசி குலங்கொண்டதை நிகும் பொருட்டுப் பல அறிவுகளைக்கூறினான்.

விழையா உள்ளமொடு அவசி பாகு நீங்கி,
உதயகுமரன் தன்பாகு சென்று,
நரை முதாட்டி ஒருத்தியைக் கூட்டி
தன் அறங் வண்ணம் திரிந்து வேறுகி
வெண்மனால் ஆகிய கூந்தல் கானுய்
பிரைநுதல் வண்ணம் காணுயோ நீ.
நரைகையின் திரை கோகி தகையிள்ளு ஆயது;
விறக் விள் புருவம் இவையுங் கானுய்,
இறவிள் உணங்கல் போக்கு வேறுயினா,
கமு நீர்க்கண் காண் வழு நீர் சுமந்தன
குமுழ் மூக்கு இவை காண் உமிழ்சீ ஒழுக்குவ
நிரை முத்து அனைய நகையும் கானுய்
குரை வித்து ஏய்ப்ப பிறழ்ந்து வேறுயின
இலவு இதழ்ச் செவ்வாய் கானுயோ நீ

புலவுப் புண்போல் புலால் புறந்திடுவது
 வள்ளைத் தாள் போல் வடிகாது இவை காண்
 உள் ஊன் வரடிய உணங்கள் போன்றன
 திரும்புது சாக்ற முலையும் கானைய்
 வெறும் பை போல வீழ்ந்து வேருயின்
 தாழ்ந்து ஒசி தெங்கின் மடல் போல் திரங்கி
 வீழ்ந்தன இள வேய்த் தோனும் கானைய்;
 நரம்பொடு விடுதோல் உகிர்த்திதாடர் கழன்று
 திரங்கிய விரல்கள் இவையும் கானைய்
 வாழைத்தல்லே போன்ற குறங்கு இனை
 தாழைத் தள்ளின் உணங்கல் கானைய்
 ஆவக் கணக்கால் கானையோ நீ
 மேவிய நரம்போடு என்பு புறம் காட்டுவ
 தளிர் அடி வண்ணம் கானையோ நீ
 முளி முதிர் தெங்கின் உதிர் காய் வணங்கல்
 பூவினும் சாந்தினும் புலால் மறைத்து யாத்து
 தூசினும் அணியினும் தொல்லோர் வகுத்த
 வஞ்சம் தெரியாய் மன்னவன் மகன் என
 விஞ்சை மகளாய் மெல் - இயல் உரைத்தலும்

காலை 20, வரி 38 - 70

[அறல் - குருமணை; இறவின் உணங்கல் - இருல் கருவாடு; வேய்_
 மங்கில், உசிர். நகம்; திரங்கிய - சுருங்கிய; குறங்கு - தொடை; அவம்
 அம்புக்கடு, நாச - ஆடை]

மணிமேகலை காய்ச்சியடிகையின் உருவத்தோடு அரசு
 குமாரனுக்கு ஏற்வுகரகளைக் கூறிக்கொண்டு நிற்பதைக்
 காய்ச்சியடிகையின் வணவனுகிய காஞ்சனன் கண்டான்.
 தனி மணிவியாகிய காய்ச்சியடிகையே அரசூமாரன்மீது
 காதல்கொண்டிருந்ததால், அவளிடம் தான்தோட்ட சேள்கி
 கருகிற விடைகளுது அவணிடம் சென்று உரையாடுகின்
 ருக் என்று நினைத்தான். கோபம்பொய்க்க காய்ச்சியடிகை
 வழக்கமாகத் தங்குகின்ற பொதுமக்கள்தங்கும் மன்றபதி
 தில் புற்றில் அடங்கிய நாகம்போன்ற மறைவான ஓரி
 டிடத்தில் ஒனித்து இருந்தான்.

தன்பாராட்டும் என் சொற் பயன் கொள்ளான்
பிறன் பின் சென்றும், பிறன் போக நோக்கும்
மதுக் கூம் அலங்கல் மன்னாவன் மகற்கு
முதுக்குறை முதுமொழி எடுத்துக் காட்டி
பவளக் கடிகையில் தவள வாள் நகையும்
குவளோக் செங்கண்ணும் குறிப்பொடு வழா அள்
சங்கு இவள் காதலன் ஆதலின் ஏந்து - இழை
சங்கு ஒழிந்தனள் என இகல் ஏரி பொத்தி
மற்றவள் இருந்த மன்றப் பொதியிலுள்
புற்று அடங்கு அரவிள் புக்கு ஒளித்து அடங்கின்க்
காஞ்சனாள் எள்ளும் கதிர் வாளி விஞ்சைய ஸ்

ஓதை 20, வரி 71 - 81

அவங்கல் - மாஸு; இல் எரி - பகைத்தி; பொத்தி. மூண்டு

ஈயசண்டிகையில் உருவத்துடன் அரசனுமாரனுகிய
உதயஞாரனுக்கு மணிமேகலை அறிவுரை கூறியபோது,
மணிமேகலைபே மாறுவேடத்துடன் வந்து தண்கு அறி
வுரை கூறுவதாக உதயஞாரன் நினைத்தான். தான் அங்கு
வந்தபோது, அவளுடன் வேறு ஒருவன் பேசிக்கொண்டு
நின்றதை மனதிற்கிடையான்டான். இருள் குழந்த இந்த இரவு
வேளையில் இவளுடன் உரையாடிய அயலவளைவிட்டு இவள்
எங்கும் போய்விடமாய்டான். இந்து இரவு விடியுமுன்
இங்குவந்து இவளோக் கொண்டுகிசுகிவேன் என்று தீர்மானித்த
தவனுக் குமிகுந்து அரசு மனிக்ருச் சென்றுள்.

ஆங்கு - அவள் உரைத்த அரசு இளக் குமரனும்
களையாவேட்கை கையுதிர்க் கொள்ளான்
வளை சேர் செங்கை மணிமேகலையே
கூய கண்டிகை ஆய் கடிகை ஏந்தி
கூய விஞ்சையின் மனம் மயக்குறுத்தனள்
அம்பகு மருங்கில் அயர்ந்து அறிவுரைத்த இவ்
வம்பலன் தன்சினாடு இவ் வைகு இருள் ஒழியான்;
இங்கு இவள் செய்தி இடை இருள் யாமத்து

வந்து அறிகுவன் என மனம் கொண்டு எழுந்து,
வரன் தேர்ப்பாகனை மீன் திகழ் கொடியனை
கருப்பு விளிலையை அருமிபுக்களை கைமந்தனை,
உயர்வுத்துணையாக வயா வெரடும் போகி

காலை 20, வரி 82 - 93

கையுதிர்க் கொள்ளல் - விட்டுவிடுதல்; வம்பலன் - புதியவன்; வான் தேர் - தென்றலாகிய தேர்; அரும்புக்களை - மலர்க்களை; உயாவுத்துணை - வினாவும்துணை; வயா - வெட்டகை

சக்ரவாளக்கோட்டத்தைவிட்டு சூரி ம ஸை கிழு கி
சென்ற உதயகுமாரன், ஊர் உறங்கும் சாமவேணுயில்
யானைவேட்டடக்குச் செல்லும் புலிபோல் தனிமையாக
அரச்சமனையைவிட்டு வெளியேற்றான். மணிமேகலை தங்கி
யிருந்த சக்ரவாளக்கோட்டத்தில் உள்ள தருமசாலையை
ஏடுத்து, ஒடும் சிஷுப்பாம்பு கிடாக்கும் புற்றுக்குள் நுழை
வதுபோல், தருமசாலையின் உள்ளே சென்றான்.

ஊர் துஞ்சு யாமத்து ஒரு தனி எழுந்து
வேழும் வேட்டு எழும் வெம்புவி போல
கோயில் கறிந்து வாயில் நீங்கி
ஆய் - இழை இருந்த அம்பலம் அணைந்து
வேக வெந்தீ நாகம் கிடந்த
போகு உயர் புற்று ஆளை புகுவரன் போல
ஆம் தோய்ந்த சாந்து சிலர் உறுத்த
ஊழ் அடியிட்டு அதன் உள்ளம் புகுதலும்-

காலை 20, வரி 94 - 101

வேழும் வேட்டு - யானைவேட்டடையை விரும்பி; கோயில்-அரச்சமனை-
ஆம் - மார்பு; சாந்து - சந்தனம்; அவர்சுற்து - நமுமனம் பரப்பிப்
பலர் அறியச் செய்ய; ஆழ் அடியிட்டு - அடிமேல் அடி வைத்து

அத்தருமசாலையில் முன்பு தங்கியிருந்த காயசண்டிகை
என்னும் எந்தருவப் பெண்ணைன் கணவனுகிய காஞ்சனன்
என்னும் காந்தருவன், தன்கணையியாகிய காயசண்டிகை
யிடம் அரசுமாரங் வந்திருப்பதாக நினைத்துக் கொடிய

விஷப்பாம்பு கூங்கோபத்துடன் நஞ்சைக்கக்கிப் படம் வரித்து எழுந்தது போன்று தருமசாலைக்குள் சென்ற ஒரு முமாரண் ஆசிய உதயகுமாரனில் பிளபக்கமாகச் சென்ற அவனின் தோணை வசனாகி வெட்டினான்.

ஆங்கு முன் இருந்த அலர்தார் விஞ்சையன்,
‘கங்கு இவன் வந்தனன், இவள் பாங்’ என்றே
வெஞ்சின அரவம் நஞ்சு எயிறு அரும்பத்
தன்பெரு வெகுளியின் எழுந்து கை விரித்தென
இருந்தோன் எழுந்து பெரும் பின் சென்று அவள்
சுரும்பு அறை மணித்தோன் துணிய வீசி

காசுத 20, வரி 102 - 107

உதயகுமாரனை வெட்டிவீழ்த்திய காஞ்சனன் காயசன்திகையைத் தூக்கிக்கொண்டு வாள்வழிச்செல்ல என்னிமணிமேககையை நெருங்கினான். அப்போது அம்மண்டபத் தூணிலுள்ள கடவுட்பானை “காஞ்சனு! அவளை அணுகாதே. மணிமேகலையே காயசன்திகைபோல் வேற்றஞ்சுக் கொண்டுளான். உனது மனையியாகிய காயசன்திகை சாபனிமோசனம் கிட்டியதாக வானகம் நோக்கி விழரந்தாள். விந்திய மலையைக்கெட்டந்து செங்கலமுற்பட்டாள். வானவர் எவருக் கும் அம்மலை உச்சிகையக் கடந்துசெல்லத்துவியார். அதனைக்காக்கும் விந்தாகடிகை என்னும் பெண்தெய்வம் காயசன்திகையின் செயல்கண்டு கோபங்கொண்டு தனது சாயையினுற் கவர்ந்து தன உயிற்றில் அடக்கிக்கொண்டாள். அதனை அறியாத நீ மன்னன் மகனது உயிர்பற்றி தாய், அத்தீவைப்பயனை நீயும் அனுபவிக்க நேரிடும்’ என்று கூறியது. அது கேட்ட காஞ்சனன் மிக துயரத்துடன் வானுஸகம் மீண்டான்.

காயசன்திகையின் உருவத்தில் அரசகுமாரனுகிய உதயகுமாரனுக்கு அறிவுரை கூறிக்கொண்டு இருந்த மணிமேகனை உதயகுமாரன் அங்கிருந்து சென்றபின், தருமசாலையில் உள்ள சம்பாபதியின் ஆலயத்தின் உள்ளே சென்று தங்கி

யிருந்தாள். மணிமேகலை சம்பாபதியின் ஆலயத்தில் தங்கி யிருந்தபோது காயசண்டிகை என்னும் பெண்ணின் கணவ ஞிய காஞ்சனன் என்னும் கந்தருவன் தழும்சாலையின் உட்பே புகுந்த சரசுமாரன் ஆகிய உதயகுமாரனின் பின் பக்கமாகச் சென்று அவனின் தோளை வெட்டியதால் அரச மூராரன் இறந்ததைக்கண்டு மிகுந்த துயரம் அடைந்தாள். கந்திற்பாவை காஞ்சலனுக்குக் கூறியவற்றையும் கேட்டாள். நான் காயசண்டிகையின் உருவத்தில் இருந்ததால் தானே காஞ்சனன், சரசுமாரனை வெட்டிக்கொண்டிருந்து என்று நினைத்தவளாக, காயசண்டிகையின் உருவத்தை விட்டுத் தான் சுயஉருவத்தைக் கொண்டாள்.

கடவுள் எழுதிய நெடு நிலைக் கந்திகள்
குடவயிள் அமைத்த நெடுநிலை வாயில்
முதியாள் கோட்டத்து அகவயிள் கிடந்த
மதுமலர்க் குழலி மயங்கினள் எழுந்து
விஞ்சையன் செய்தியும் வென் வேஷ் வேந்தன்
மைந்தற்கு உற்றதும் மன்றப் பொதியில்
கந்து உடை நெடு நிலைக் கடவுள் பாவை
அங்கு அவற்கு உரைத்த அற்புதக் கிளவியும்
கேட்டனள் எழுந்து கெடுக் கீவ் உருச என
தோட்டு அவர்க்குழலி உள்வரி நீங்கி

காலத 31, வரி 1 - 10

கடவுள் எழுதிய நெடுநிலைக்கந்து - கந்திற்பாவை; குடவயின் மேற்றிகையில்; முதியாள் கோட்டம், சம்பாபதி கோயில், அகவயின்-ஊள்ளே; வேந்தன் மைந்தன் - உதயகுமாரன்; உள்வரி - மாறுவேடம்

மணிமேகலை, காஞ்சனன் என்னும் கந்தருவனுல் வெட்டப்பட்டு வீழுந்து கிடக்கும் உதயகுமாரனைப்பார்த்து, முற பிறப்பில் என் கணவனுய் இருந்த அன்புக் காதவனே குற பிறப்பில் கண்ணில் விஷுமுள்ள பாம்பின் விஷத்தால் (திட்ட விடம்) நீயரிவிட்டாய், உள்ளைத் தகளைச் செய்தபோது உன்னுடன் உடன்கட்டை ஏற்றியேன். இப்பிறவியில் இங்குள் பூஞ்சோலையில் உள்ளைக்கண்டு உள்ளிடம் ஏன்

மனம் சென்றது. ஆனால் இப்பிறவியில் நான் தகுமதீநறி கைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டுமென்ற விணைப்பயன் இருந்து தலையால் மனிமேலை தெய்வம் என்கிற மனிப்பிலவதை தீவுக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தது. அங்கு எனக்கு முப்பத்திரண்டு தகுமங்களுக்கும் முதலிலியாகிய ஒவ்னேஸ்வரியின் பீடம் காட்சிதந்து என் முறிப்பிறப்பையும் காட்டியது. எனது முந்திய பிறப்பைப்பற்றியும் உண்டு முந்திய பிறப்பைப்பற்றியும், மனிமேகலாதெய்வம் சிபரமாக்கூறியது, பிறந்தோர் இறப்பதும் இறந்தோர் பிறப்பதும் என்றும் நடந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன. தகுமத்தின் பயனையும், காமத்தினால் ஏற்படும் துண்பற்றதையும் உணக்குக்கூறி, உங்கிள நல்வழிப்படுத்தக் காயசன்டிகை என்னும் பெண் விளை உருவத்தில் உண்முன்தொன்றி அறிவுக்காரனாக் கூறி வேண் சந்தேகத்தால் சந்தகுவனின் வாழ்விச்சுக்கு இலக்காகி உள்விணைப்பயனால் மடிந்துவிட்டாயே என்று புலம் பினால்.

திட்டி விடம் உண திரு உயிர் போம் நான்
 கட்டு அழுகி ஈமத்து என் உயிர் சுட்டேன்,
 உவ உன மருங்கில் நின்பால் உள்ளம்
 தவிர்விலேன் ஆகலின் தலைமகள் தேங்கநி
 மனி பல்லவத்திடை எங்கின ஆங்கு உய்த்து
 பிணிப்புஅறு மாதவன் பீடிகை காட்டி
 என் பிறப்பு உணர்ந்த என் முன் தோன்றி,
 உக் பிறப்பு எல்லாம் மூழு இன்று உரைத்தவிள்
 பிறந்தோர் இறத்தலும் இறந்தோர் பிறத்தலும்
 அறம் தரு சாக்கும் மறந்தகுதுஞ்பழும்
 யான் நினங்கு உரைத்து நின் இடர் வினை மூக்கக்
 காயசன்டிகை வடிவு ஆனேன், சாதல!
 கவ வானி விஞ்சயன் மயக்கு உறு வெகுளியின்
 வெவ்வினை உருப்ப வினிந்தனை யோ, என

விழுமக் கிளவியின் வெய்து உயிர்த்துப்புலமியி
அமுதனை ஏங்கி, அயா உயிர்த்து எமுதலும்

ாகத 21, வரி 11-26

[கட்டழல் - மிக்க நெருப்பு, சமம் - மயானம்; தலைமகள் - மணிமே
கலா தெய்வம், வைவாள் - கூரியவாள், வினிந்தனையோ-இறந்தனையோ;
விழுமக்கிளவி - துன்பம் மிகு சொல், அயாவுயிர்த்து - நெட்டுயிர்த்து]

உதயசுமாரன் காஞ்சனால் வெட்டுப்பட்டு உயிர்
துறந்த மறுதினம் குரியில் உதிந்தபின் சம்பாபதி ஆலயத்
துக்கு வழிபட வந்தோர்களுக்கு காஞ்சனால் அரசகுமா
ரன் வெட்டப்பட்டு உயிர் துறந்ததைப்பற்றி மணிமேகலை
கூறினான், செக்கரவாளக்கோட்டம் முழுவதிலும் உதயகுமா
ரன் உயிர் துறந்த செய்தி பரவியது. அங்குள்ள தபோத
னர் சிலை மணிமேகலையிடம் சென்று, அரசகுமாரனின்
மரணத்தைப்பற்றி வினாவினார்கள்.

கடவுள் மண்டிலம் கார் இருள் சீப்ப
நெடு நிலக் கந்தில் நின்ற பாவை யொடு
முதியோள் கோட்டம், வழிபடல் புரிந்தோர்
உதய குமரற்கு உற்றதை உரைப்பால்
சாதுயர் கேட்டுச் சக்கர வாளத்து
மாதவர் எக்லஸ் மணிமேகலை தனை,
இளங்கொடு! அறிவதும் உன்டோ, இது? என
ாகத 22, வரி 1 - 7

கடவுள் மண்டிலம்-குரிபன், சீப்ப-அகற்ற.

மணிமேகலையிடம் செக்கரவாளக் கோட்டத்தில் உள்ள
தபோதனரிகள். அரசகுமாரனின் மரணத்தைப்பற்றி கேட்டு
அறிந்தபின், மணிமேகலையையும், உயிர் துறந்த அரச
குமாரன் ஆகிய உதயசுமாரனின் உடலையும் வேறு இடத்
தில் ஒளித்து வைத்து அரசனின் அரண்மணிக்குச் சொல்கிற
னள்.

துளங்காது ஆங்கு அவள் உற்றதை உரைத்தலும்
ஆங்கு அவள் தன்னை, ஆர் உயிர் நீங்கிய

வேந்தன் சிறுவனுடே, வேறு இடத்து ஒளித்து
மா பெருங் கோயில் வாயிலுக்கு விசைத்து
கோயில் மன்னனைக் குருகினர் சென்று - ஈங்கு.

காலை 22, வரி 8-12

[துளங்காது-நடுங்காது, கோயில்-அரண்மனை]

சக்ரவாளங்கோட்டத்தில் உள்ள தபோதனர்கள் அர
சனை வணக்கி, “வானத்தின் உச்சியில் உதித்த சந்திரனைய்
பேசவ உனது ஆட்சிக்குட்பட்ட இந்நாட்டில் வீரமும்,
நீதியும் நிறைந்ததாக மது ஆட்சிக்காலம் மூழுவதும்
வெண்கொற்றக்குடை நீழவில் இருந்து நீரேழிகாலம் இந்
நாட்டை ஆண்டு வருவீராக” என்று வாழ்த்தினார்கள்.

உயர்ந்து ஓங்கு உச்சி உவா மதிபோல,
நிவந்து ஓங்கு வெண்குடை மன்னாகம் நிழல் செய!
வேலும் கோலும் அருட்கண் விழிக்க!
தீது இன்று உருள்கா நீ ஏந்திய திகிரி!
நினக்கு என வரைந்த ஆண்டுகள் எல்லாம்
மனக்கு வினிது ஆக வாழிய; வேந்தே!

காலை 22, வரி 18-18

(உயாமதி-பூஜை சந்திரன், திகிரி-ஆக்ஞா சக்ரரகு)

தபோதனர்கள் அரசனைப்பார்ந்து, “அரசே இந்த
நாட்டில் காமத்தால் பத்தினிப்பெண்களையும் தவக்கோலம்
பூஷை பெண்களையும் சிருங்கி அவர்களிடம் சென்று திவினை
வசீதால், அவர்களுக்குத் தூங்கனே காரணமாய் இரந்தவர்
கள், இந்தக் காலத்திலும், யண்டைக் காலத்திலும் பலர்
இருந்திருக்கிறார்கள்” என்று பல உதாரணங்களையும் அரச
ஞாக்குக் கூறினார்கள்;

இன்றே அல்ல இப்பதி மருங்குக்
கன்றிய காமக் கன்ளாட்டு அயர்ந்து
பத்தினிப் பெண்டிர்பாக் சென்று அனுகியும்
நல் தவப் பெண்டிர்பின் உளம் போக்கியும்

தீவினை உருப்ப உயிர் ஈறு செய் தோர்
பார் ஆள் வேந்தே! பண்டும் பலரால்;

காலை 22, வரி 19-24

தபோதனர்கள் பல நிகழ்ச்சிகளையும் கூறக்கேட்ட அரசன், “நிலைகள் கூறியபடி இந்தக் காலத்தில், அப்படியான பெண்ணால் உயிர் துறந்தவர்களும் இருக்கின்றார்களோ?” என்று வினாவினால்.

வியா விமுச்சீர் வேந்தன் கேட்டன்,
“இன்றே அல்ல” என்று எடுத்து உரைத்து
நன்று அறி மாதவிர! நலம் பல காட்டினிர்;
இன்றும் உள்தோ, இவ்வினை? உரைம் என,
வெள்ளி நெடுவேல் வேந்தன் கேட்ப

காலை 22, வரி 162-166

தபோதனர்களைப் பார்த்து அரசன் இவ்வாறு வினாவிடதும் அவர்களில் ஒரு தபோதனர் அரசனைப் பார்த்து “அரசரே, ததிதுவ ஞானிகள், உலகில் உள்ளோர் விவக்கி நடக்க வேண்டிய தீச்செயல்கள் ஐந்து என்பர். அவற்றுள் கள் உண்ணல், பொய் பேசுதல், பிறர் பொருளைக் கணவாடுதல், கொலை செய்தல் ஆகிய ஏணைய நான்கிற்கும் மூலமாயிருப்பது காமமாகும். ஆதலின் காமத்தை நீக்கி நடந்தோர், நற்குதி அடைவார்கள் என்றும், காமத்தின் வசப்பட்டோர் நரக வோகத்தை அடைந்து வருந்தவார்கள் என்றும் கூறியிருக்கின்றார்கள்.

முடிபொருள் உணர்ந்தோர் முது நீர் உலகில்
கடியப்பட்டன ஐந்து உள்; அவற்றில்
கள்ளும், பொய்யும், களவும், கொலையும்
தன்னாலு ஆகும், காமம் “தம்பாக்
ஆங்கு அது கடிந்தோர் அல்லவை கடிந்தோர்” என
நீங்கினர் அள்ளும் நிறை தவ மாக்காள்;

நீங்கேர் அன்றே, நீண்டில வேந்றே!

தாங்கா நரகம் - தாங்கிடை உழப்போர்

ஓடை 22, வரி 169-176

(கடியப்படுதல் - நீங்கப்படுதல், உழப்போர் - வருந்துவோர்)

இந்தரத்தில் வசிக்கும் சித்திராபதி என்பவளின் மகளாக ய மாதவி என்னும் நாடகக்கணிகை அவளின் காதன் ஆகிய ஸேவன் இறந்த சுயரத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாதவளாகப் போத்த மடற்றில் பிக்குணியாக இருந்து வருகின்றார்கள். மாதவியின் மகளாகிய மணிமேகலை என்னும் இளம்பெண், பசிசைப்பாத்திரத்தைக் கையில் ஏந்தியவ அகப் பிச்சை ஏற்றுப் பசித்தோர்க்குக் கொடுத்துத் தானும் பசித்துச் சுருமனநிறையப் பற்றி வாழும் என்னம் உடையவளாக இங்குள்ள தருமசாலையில் இருந்து வருகின்றார்கள். அவளின்நிலை அப்படியிருக்க, உமது முாழன் ஆகிய உதய சூமாரன் ஜவ்வமேற்கொண்ட காம இச்சையாக, அவளை நிழல்போல் தொடரிந்து நழுசாமத்தில் தருமசாலைக்குச் சென்றார்கள். இவளின் எண்ணால்தை அறித மணிமேகலை எந்தசூமசாலையில் சிலகாலம் தங்கியிருந்த காஞ்சனன் என்னும் நெந்தருவனின் மனை ஆகிய காயசன்றிகை போல் வேற்றிருக்கொண்டு தருமசாலையில் வீற்றிருந்தான், அவள் முன்பாக உதயகுமாரனைக் கண்ட காஞ்சனன் என்னும் காற்றகுவன், இவள் என்மனையியிடம் தாாத எண்ணால்துடன் வந்திருக்கின்றார்கள் என்று நினைத்து அடங்காக்கோபக் கொண்டு, இவளின் வினையப்பானால், உதயகுமாரனை வாளாக வெட்டிக் கொன்றுகீட்டான்'' என்ற ஒரு தபோதனர் அரசு குக்குக் கூறினார்.

சேதுரி நெடுங்கண் சித்திரா பதி மகள்
காதலன் உற்ற கடுந்துயர் பொருங்க
மாதவி மாதவர் பள்ளியுள் அடைந்தனள்
மற்று - அவள் பெற்ற மணிமேகலை - தாங்கா
முற்று முலையினன், முதிராக் கிளவியள்
“செய்குவன் தவம்’ என சிற்றிலும் பேர் இலும்

ஜயம் கொண்டு உண்டு அம்பலம் அடைந்தனள்
 ஆங்கு - அவள் அவ் இயக்பினளே ஆயினும்
 நீங்கான் அவளை, நிழல் போல் யாங்கானும்;
 காரிகை பொருட்டால் காமம் காழ் கொன
 அர் இருச் அஞ்சான் அம்பலம் அடைந்தனள்
 காய் சண்டிகை வடிவு ஆயினன் காரிகை
 காய் சண்டிகையும் ஆங்கு உள்ள் ஆதலின்
 காயகண்டிகை - தன் கணவன் ஆகிய
 வாய்வர் விஞ்சையன் ஒருவன் நோன்றி
 ஆங்கு இவன் பொருட்டால் வந்தனன் இவன்' என
 ஆங்கு - அவன் - தீவினை உருத்தது ஆகவின்
 மதி மருள் வெண்குடை மகன! நின்மகன்
 உதய குமரன் ஒழி யானாக
 ஆங்கு அவள் தன்னை அம்பலத்து ஏற்றி
 ஓங்கு இருள் யாமத்து இவனை ஆங்கு உய்த்து
 காய் சண்டிகை - தன் கணவன் ஆகிய
 வாய் வாள் விஞ்சையன் தன்னையும் கூட உய்
 "விஞ்சை மகள் பால் இவன் வந்தனன்" என
 உஞ்ச விஞ்சையன் மனத்தையும் கலக்கி
 ஆங்கு - அவன் - தன் கை வாளால் அம்பலத்து
 ஆங்கு - இவன் - தன்னே எறிந்தது' என்று, ஏந்தி
 மாதவர் - தம்முன் ஓர் மாதவன் உரைத்தலும்

நாடை 22, வரி 177-104

(போர் ஜெடுங்கண்-செவ்வரி படர்ந்தங்கள், சிற்றில்-குடிசை; பேரில்-
 மாளிகை, காழ்-காவரம்; எறிந்தது-வெட்டியது.)

தபோதனர், தன் குமாரன் ஆயிய உதயகுமரன், காஞ்சன் என்னும் ஏந்தருவனுக்கு வெட்டப்பட்டதை காட வேட்ட அரசன் தன்னுடைய சேலைத்தலைவைப் பயரிட்டு, "மாதவர்களுக்கும், பெண்கள் ஏற்புக்கும் அரசன் பாடுகளை எனும் இருக்கவேண்டிய கடைமை முற்பட்ட என்மக்கைக் காந்தருவன் வெட்டிக்கொள்றது, குற்றயகா எனக்குத் தெரியவில்லை. குற்றயகாந்தில் பக்காறை ஒன்றைச் சுன் தெரால் தக்கிப்

தன் மகளை ஒரே மகளென்று பாரந்து நன்சோலி கூட
பிப மனுந்திச் சோழனுடைய கலத்து இத்தையை தீவிணை
யான் தோன்றி எனக்கு மனமைப் பிருந்து இன்னைத்தமாக
வெட்டுப்பட்டான் என்று மற்றைய அசார்வன் ஏற்வதற்கு
முன்னர் இப்பியாழுதே இயனைத் தனம் செய்யும்படியும் “
என்று கறித் தமிழ்மேகலைப் பிறை செய்யும்படியும் எட்டியிட்டான்.

சோழிக் கஞ்சி - தம் முகம் நேர்க்கி
யர்வு செயற பாலது இனங் கேள் - தன்னைத்
தாங் செய்ததால் தவை இல்லை; விஞ்சையன்
மாதவர் நோன்பும், மடவர் கற்பும்
காவலன் காவல் இன்று எனின், இன்றால்,
‘மகளை முறைசெய்த மன்னவன் வழி ஒர்
துயர் வினை யான் தோன்றினான்’ என்பது
வேந்தர் - தம் செவி உறுவதன் முன்னம்
ஈங்கு இவள் தன்னையும் ஈமத்து ஏற்றி
கணிழக மகளையும் காவல் செய்க’ என்றனன்,
அனி கொர் நெமேடு அரசு குள் வேந்து - என்
ஈழந 11, வரி 205-215

ஏழந்-அரசர் களிக்கும் சௌராம்பட்டம்,

அரசனின் மக்களியகிய இராசமாகேவி, தான் பால
இறங்க எரணமாய் இருந்த மணிமேகலைக்குப் பல கால
திலுக் குன்பம் செய்வேண்டும் என்று என்னிலூன். என
ஆக்கு இரக்கம் காட்டுபவள்போல அரசனிடம் நடித்தால்,
அவளைச் சிறையில் இருந்து விடுகலை செய்யச் செய்தால்.
சிறையிலிருந்து வெளிவந்த மணிமேகலையைத் தன் மாணி
ஈக்கு அழைத்த ஓர் அறையில் அடுத்து வைத்து அவற்கு
பயித்தியம் உண்டாகி அனைத்துதியீசு செய்யும் மஞ்சைத்
கோட்டீக அவன் கும்பாருந்தத உட்கொண்டும் எவ்வித திடு
கும் அடைந்திலை. அதனால் அத்திரம்கொண்ட இராசமா
தேவி ஒடு அறையில் அடைந்து அவளைக் கறிபழிக்கும்படி ஓடு
இன்னை அந்த ஈழநிலை கலைப்பிலை. கால இருந்து

ஈழங்குள் ஓர் இளைஞர் நுழைவதைக்கண்ட மணிமேகலை
உழைந்து மந்திரத்தால் தனும் ஓர் இளைஞரை மாறினான்.
ஈழங்குள் சென்ற இளைஞர், அங்கு ஓர் இளைஞர் இருப்பதைக் கண்டு அயற்கயவிட்டு வெளியேறிச் சென்றான்.
இளைஞர் அங்கிருந்து சென்றபின், இரசாமாஒலி அங்கு
போய், இளைஞரை வீவஞ்சிகு ஒரு திங்கும் நேரிடாததைக்
கண்டு, இவளை உயிருடன் வைத்திருக்கக் கூடாது என்று
நீண்தவாகச் சாதிரூப்பம் இல்லாத ஓர் குறையில் பூட்டி
வந்தாள். உணவிக்கிற வாழும் மந்திரத்தை உச்சித்து,
மணிமேகலை ஓர் துன்பமும் இங்காமல் இருந்தாள்.

அறிவு தீரிந்து இவ் அகல் நகர் எல்லாம்
எறி தகு கோலம் யான் செய்க்குவல் என்றே
மயக் - பகை ஊட்ட மறுபிறப்பு உணர்ந்தாள்
அயர்ப்பது செய்யா அறிவினான் ஆக
கல்லா இளைஞர் ஒருவளைக் கூடும்
வல்லங்குச் செய்து மணிமேகலை தன்
இண வளர் இள முலை ஏந்து எழிக் கூடத்துப்
புணர்குநி செய்து “பொருந்தினான்” என்னும்
பாளமைக் கட்டுரை பலர்க்கு உரை” என்றே
காணம் பஸ்வும் கைந் நிறை கொடுப்ப
ஆள்மைக் கோலத்து ஆயினமு இருப்பக்
காணம் பெற்றேன் கடுந்துயர் எய்தி
மகளை நேரம் செய்தோளை வைப்பது என்கி என்று
“உயியா நேரவிள் ஊன் ஒழிந்தான்” என,
பொயந் நேரம் காட்டிப் புழுக்கறை அடைப்ப
ஊன் ஒழி மந்திரம் உடை ஊயின் அந்த
யான் - நுதல் மேனி வருந்தாது விருப்ப -

ஈழத்து, வரி 39-61

ஏற்தருகோலங்-பைந்தியம்; மயல்பனக-மயக்கமருந்து; அயப்பது-அறிவு
இரிபாகம; கூரய் - அழைத்து; பொருந்தினான் - புணர்ந்தாள்; காணக்-
பொன்-பொற்காச; புழுக்கறை - காற்றுப்புகா அறை; வரள்நாகல் -
மணிமேகலை.

மணிமேலைக்குத் தான் செய்த பொடுமைகளைக்காம் மாதிரி கொள்ளாமல் சிறையில் இருந்து வெளிப்பட்டு வந்த நிலையில் அவன் இருப்பதைக் கண்ட இராசமாதேவி, “தூபோ, என் மகனின் மரணத்தால் ஏற்பட்ட தக்கதால், இதைச் சுலக்கோவம் கொட்ட பெண்ணுக்கு, யிசுவும் பொடுத்துகளைச் செய்துவிட்டேன்” என்று விம்மி அழுது, அழுகிக்காத பொகுபோன்றவளே, நான் உள்ளிடுச் செய்த பொடுமைகளை மற்று என்னை மன்னிப்பாயாக என்று கூறி மணிமேலையை வணக்கினால்.

ஜூபியன் விம்மி, குய் - இழை நடுங்கி
செய் தவத்தாட்டியைச் சிறுமை செய்தேன்
என் மகற்கு உற்ற இடுகென் பொருது
பொன் நேர் அனையாயி! பொறுக்க என்று அவன்
ஒதாமு

நாள் 28, வரி 68 - 69

[ஜூபியன் விம்மி - விரைந்து அழுது, ஆயுதம்-இராசமாதேவி, பொகு-இலக்குமி]

நான் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளும்படி மணிமேலையை வணக்கிய இராசமாதேவியைப் பார்த்து, “ஏரியே, எனது முற்சென்மத்தில் மூது குமாரர் குபிய உத்பத்தமார்க்க நீலபதி என்னும் அரசியின் வயிற்றிற் பிற்கு இராகுலன் என்னும் பெயருடன் என்னை மனைந்து வாழ்த்த போது பாம்பிக் கிஷ்தநால் இராகுலன் இறந்தால் ஏது புராம் பொறுமை நான் அவனுடை உடன் கட்டை ஏறி வேங்க. இப்பிறப்பில் உமது குமாரர் குபிப்பிற்குத் தான் முந்தில் பிறப்பிக் கிராகுலன் என்னும் பெயருடை இறந்த போது அவனுக்காக எங்கு இருந்து அழுதி? இப்பொறுமை மாது மானிக் கடலுக்காகத் துக்கப்படுகிறீரோ அல்லது பயிருக்காகத் துக்கப்படுகிறீரோ, உடலுக்காகத் துக்கப்பட்டால், உண்மையை கோரக்கிடாத்துக்கூடியதென்றுபொய் இருப்பது. உயிருக்குத் துக்கப்பட்டால் செய்தவின்க்கு உடன் மறுபிறப்பெடுத்த ஏது போக இடம் எம்முதுகொடியாக.

அந்த உயிருக்குத் துக்கப்பட்டால், எனிலா உயிர்களுக்கும்
இருக்கம் காட்டுதல் கேணும்" என்று கூறினார்.

கிலபதி தன் வயிற்றில் தோன்றிய
ஏலம் கமழ்தார் இராகுலன் தன்னை
அழிந் என் நாகம் ஆர் உயிர் உண்ண
விழித்தல் ஆற்றேன் என் உயிர் சுடுநாள்
யாங்கு இருந்து அழுதனை இளங் கோன் தனக்கு
பூங்கொடி நங்லாயி! பெரந்தாது செய்தனை;
உடற்கு அழுதனையோ உயிர்க்கு அழுதனையோ?
உடற்கு அழுதனையேல் உன் மகன் தன்னை
எடுத்துப் புறங்காட்டு இட்டனர் யாரோ?
உயிர்க்கு அழுதனையேல் உயிர் புகும் புக்கிள்
செயப்பாட்டு வினையாக் தெரிந்து உணர்வு அரியது!
அவ் உயிர்க்கு அன்பினை ஆயின், ஆய் தொடி!
எவ் உயிர்க்கு ஆயினும் இரங்கல் வேண்டும்

காலத 23 - வரி 67 - 79

[ஏலம்-வரசனை-சொந்த, புறங்காடு-சுடுநா, புக்கிள்-புகுமிடம்,
உடற்கு செயப்பாட்டுவினை-ஊழுவினை]

மனிமேகலை இராசமாதேவிக்கு மேலும் பல அறிவுரை
களையும் கூறினார். அரசனுமாரணின் மரணத்துக்கு அவளின்
பழவினை தொடர்ந்தது பற்றியும் அரசியினால் தனிக்கு
செய்யப்பட்ட கொடுஞ்செயல்கள் பலியாமற்போனது பற்றியும்
அரசியின் கொடுஞ்செயலை மனிமேகலை பொறுத்ததற்
கான காரணம்பற்றியும். ஜம்பெரும் பாபங்களின் திமை
களைப்பற்றியும் எடுத்துவரத்தான். இன்னும் பல அறிவுரை
களையும் கூறிப் பலவகையாலும் அவளின் துக்கந்தைக்
குறைத்தான்.

மனிமேகலை கூறிய அறிவுரைகளைக் கேட்டு
தெளிந்த நீர்போல அறிவு வரப்பெற்ற இராசமா
தேவி, மனிமேகலையை வணக்கினான். அப்படி இராசமா
தேவி தன்னை வணக்கியதைக் கண்ட மனிமேகலை, தன்னை
இராசமாதேவி வணக்குவதைத் தடுத்த. "இராசமாதேவி

ஏவிடும் எனது முந்தீப பிறப்புக் காதலை இப்பிறப்புக் காதலைப் பெற்ற தாயாகியும் இராநிலை இராசமாக்கலைப் போன்ற வணக்கினால்.

தேவுபடு சிக் நீர் பேரலத் தெளிந்து
மாறு கொண்டு ஒரூ மனத்தினால் ஆகி
ஆங்கு அவள் தொழுதலுக் கூப் இதழு பொரு அன்
நாக்கதொழுது ஏத்தி தகுதி கெய்திலை
காதலற் பயந்தேய் அன்றியும் கொவலன்
மாபெருந் தேவி என்று எதிர் வணங்கினாள்

காலை 23, வரி 162-167

[உதம் - தேவ்ரூபங்காட்டை, அது கோரத் தெளிவிக்கும்;
மாறு - பால; பயந்தேய் - பெற்றவள்]

மணிமேகலைக்கு, அரசகுமாரனுபவ உதயதூரவிள் கா
ஞ்சிரகி இராசமாக்கலையால் ஏற்பட்ட விழவுகளைக் கொ
லிப்பட்ட மணிமேகலையின் தாங்காகிய மாதவி பெருந்துபரு
க்கட்டிலாள். அவள் காதமதியுடனும், மணிமேகலையுடனும்
அறவனை அடிகளிக் குசிசிரமந்திர அடைந்தாள். அடிகளிக்
பாதந்திக் கீழ்த்து வணக்கி, இராசமாக்கலையால் மணி
மேகலைக்குச் செய்யப்பட்ட துண்பங்களைக் கறினாள். தன
மணி ஒரிஹம் அற்றவன் என்பதை நிருபிக்கும்பொருட்டு
அறவனை அடிகளுடன் இராசமாக்கலையின் காலைமணிக்குக்
சென்றார்.

மணி மேகலை திறம் மாதவி கேட்டுத்
துணிகயம் துகன்படத் துணங்கிய அது போக
தெளியாக் சிந்தையன் சுதமதிக்கு உரைந்த
வனி எறி கொம்பின் வருந்தி மேய்த் நடைக்கி
அறவனைர் அடிவிழ்ந்து, ஆங்கு - அயர் தம்முடன்
மறவேல் மன்னனவன் தேவி - தன் பால் வர -

காலை 24, வரி 88-88

திருவிவெக் - தெளிந்த நீர்த்திலை, துணங்குதல் - கலங்குதல் வளி-ஏந்து

ஏறவன அடிச்சுடல் மாதனியும், மண்மோக்ஷமும், இது திருப்பதி முதலிய பெண்ணானும் தன் மாளிகைக்கு வழங்குவதை கண்ட இராசமாதேவி தன் இருப்பிடத்திலிருந்து எழுந்து, அறவனை அடிச்சொ வரவேற்று அவர் பாதந்தில் வீழ்ந்து வணக்கி, தங்க ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து, அவரின் பாதந்தை தீரினால் கழுவீசு சுதநம்செய்து, மீண்டும் அவர் பாதந்தில் வீழ்ந்து வணக்கி, “கவாயி, தாங்கள் இந்த முதிர்ந்த வயதில், தங்கள் பாதம் வருந்தும்படி எனது மாயி என்ற வகுவதற்கு நான் செய்த நல்லினைப்பயன் ஏதோ அறி கிடைக்கு, எம் போன்றவரின் நல்லினைப்பெறத் தாங்கள் இன்னும் பல்ளாண்டுகாலம் வாழுவேண்டும்” என்று வணக்கி அர்.

தேவியும் ஆயழும், சித்ரா பதியும்
மாதவி, மகனும், மாதவர்க் கண்டலும்
எழுந்து எதிர் சென்று - ஆங்கு, இணைவளைக்

கையாக

தொழும் தகை மாதவள் துணை அடிவணங்கை—
‘அறிவு உண்டாக’ என்று ஆங்கு - அவன் கூறலும் இணைவளை நல்லாக, இராச மாதேவி
அகுந்தவர்க்கு அமைந்த ஆசனம் காட்டி.
‘திருந்து அடி விளக்கிச் சிறப்புச் செய்தபின்,
‘யாண்டு பலபுக்க நுழ் இணை அடி வருந்தா என்
என்னத்து நல்லினை நுழ்மை ஈங்கு அழைத்தது;
நாத் தொலைவு இங்கே ஆயினும், தளர்ந்து
முத்த இவ் யாக்கை வருக்க, பல்லாண்டு! என—

கண்ட 24. வரி 89-100

[ஆயம் - சேயைச் சுட்டம், நாத்தொலைவு இல்லை - யெமுதிர்த் தயதாபிதும் நடுங்காலங்கள் உருபுதாளன்]

ஏறவன அடிச்சொ, தங்கை வணக்கிப் போகமாதேவி
யைப் பார்த்து. பிறக்கோர் இறந்தல் இயற்றை என்பது
ஸற்றியும், பல்லிரண்டு நிதானங்களைப் பற்றியும், பேந்துமை
இருக்கிப்பைப் பற்றியும், பிறவீசு தங்கைதைப்பற்றியும்,

தீவினையின் வீணைவப்பற்றியும், நகினையின் பம்பைப்பற்றியும் சிரிவாசகக் கூறினார்.

இராசமாதேவியையும், சித்திராபதி, மாதவி, மணிமே கலை முதலியோறையும் பார்த்து, “நீங்கள் குற்றமற்ற நல்ல தருமதெந்தையைப் பின்பற்றி நடவடிக்கைன்” என்று கூறி; மணி மேகலையைப் பார்த்து, “உன் நல்வினைப்பையுல் உடை முற பிறங்கை அறிந்துகொண்டாய். இன்னும் நீ அறியவேண்டிய பிறசமயக் கொள்கைகளையும் அறிந்தபின், இவைன் எல்லா வற்றையும் நான் உண்கு விளக்கமாகக் கூறுவேன்” என்று கூறி அங்கிருந்து எழுந்துசெல்ல முயன்றார்.

அரைசன் தேவி யொடு, ஆய் இழை நல்லீர்!
புரைதீர் நல் அறம் போற்றிக் கேண்மின்;
மறு பிறப்பு உணர்ந்த மணி மேகலை! நீ
இத்திறம் பலவும், இவற்றின் பகுதியும்,
முத்து ஏர் நடையாய்! முன்னுறக் கூறுவது,
என்று அவன் எழுதலும் -

காலை 24, வரி 141-147

மணிமேகலை அறவனை அடிகளின் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி அவரின் ஆசியைப் பெற்றார். அவர் அங்கிருந்து சென்றபின் அங்கு குழுமதீநின்ற இராசமாதேவிக்கும், நான் தாயாகிய மாதவிக்கும், தோழியராகிய சுதமதிக்கும், சித்திரா பதி முதலியோருக்கும் அறவனை கடிகளின் உபதேசப்படி தருமதெந்தையைக் கூடப்பிடித்து வாழுங்கள் என்று கூறினார். “இதக்கொலை நான் இந்தக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் பூம்புகாரில் தங்கியிருப்பெனுகில், அரசாஞ்சாரனுக்கு இவன் கற்றுவனும் வந்தவன் என்று கூறிக்கொள்கேயிடுப்பார்கள். ஆகையால், ஆபுத்திரி மறுபிறப்பாகப் பிறந்திருக்கும் காவகி நாட்டுக்குச் சென்றேன். அதன்பின் மணிப்பல்வதி துக்குச் சென்று தருமதேவீயின் பிடத்தை வணங்குவேன். அங்கிருந்து சேர அரசர்களின் தலைதகரமான வஞ்சி என்னும் கருலூருக்குச் சென்று மாபத்தினியாம் கண்ணகையை வணக்கி எங்கு நல்ல தருமதிலோச் செய்துகொண்டு கிடுப்பேன்;

என்கு ஏதும் செடுதலும் துக்கபாகினாகி உண்டாகும் என்று
நீங்கள் கவலைகொண்டாதிருக்க; என் அச்சுக்கு உரியவர்
களே.” என்று அவர்கள் எல்லோரையும் வணங்கினான்.

நன்று அறி மாதவன் நல் அடி வணங்கி,
தேவியும் ஆயமும், சித்திரா பதியும்
மாதவர், நஷ்-மொழி மறவாது உய்ம்மிள்
இந் நகர் மருங்கின் யான் உறைவேன் ஆயின்
‘மன்னவன் மகற்கு இவன் வரும் கூட்டு’ என்குவர்
ஆபுக்திரங்கு-நாடு அடைந்து, அதன் பின் நான்
மாசு இல் மனிபல்லவம் தொழுது ஏத்தி,
வஞ்சியுள் புக்கு, மாபத்தினி - தனக்கு
எஞ்சா நல் அறம் யாங்கனும் செய்குவதி;
‘எனக்கு இடர் உண்டு’ என்று, இரங்கல் வேண்டி;
மனக்கு இனியீர்! என்று அவரையும் வணங்கி -

ஏவத 24, வரி 148-158

மனிமேக்கை சூரியன் மறையும் மாலைப்பொழுதிக் கடிசர
வாளகி சோட்டத்தில் உள்ள காவல் தெய்வமாகிய உம்பா
பதியின் சூசரக் குடிகை என வழங்கும் ஒலைத்துக்குச்
சென்று வணங்கினான். பின்னர் அங்கிருந்து அமுதசரபிய என்
ஆம் பாத்திரத்தைக் கையில் ஏந்தியவாறு ஆகாயமார்க்க
மாசுக் கென்று, இந்திரனின் வழித்தோண்றல் ஒரிய பூமி
சந்திரனின் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட சாவக நாட்டின் தலைதசர
மான நாசபுரத்தில் உள்ள ஓரு பூஞ்சோலையில் இறங்கி இனோப்
பாறினான்.

வெந்தறு பொன்போல் வீழ் ததிர் மறைந்த
அந்தி மாலை, ஆய்-இழை போகி,
ஒலக அறவியும், முதியாள் குடிகையும்,
இலகு ஒளிக் கந்தமும், ஏத்தி; வலம் கொண்டு -
அந்தரம் ஆருப் பறந்துசென்று, ஆய் - இழை

இந்திரன் மருமான் இரும்பதிப் பறத்து ஓர்
பூம் பொழில் அவவயின் இழிந்து, பொறையுயிர்த்து-
சௌத 11, மரி 159-165

[வெந்தது பொன்போல் - கட்ட பொன்போல், முதியாள் குடிகை -
சம்பாதி கோவில், கந்தம் - ஆண் - கந்திற் பாகவ. அந்தரம் ஆரூக -
வாள்வழியே, மருமான் - வழித்தோன்றல்]

மணிமேகலை சாவகநாட்டின் தலைநகரான நாசபூரத்தில்
உள்ள பூஞ்சோலையில் குசித்த தழுமசாவக மூனிவரின் ஆச்சிர
மத்தில் தக்கியிருந்தபோது, காவிரிப்பூம் பட்டினம் கடல்
கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டு அழிந்துகீட்டது. அப்படிக் காவிரிப்
பூம் பட்டினம் கடல் கோளால் அழிக்கப்பட்டதன் வரலாற்
றைப்பற்றி ‘மணிமேகலை’ என்னும் நாளில் ஒறிப்பிட்டிருக்கிற
அம் நிகழ்ச்சிகள் பின்வருமாறு உள்ளன.

குறிப்பு:- சிவவருடங்குச்சூடு காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில்
நடந்த இந்திர விழாவின்போது அந்நாட்டின் அரசு
குடிய கிளிலிவளவன் என்னும் சோழமன்னன் கடல்
வெய்ப்பத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்ளும்பொருட்டு அங்கின்
உள்ள பூஞ்சோலைக்குச் சொல்லு ஓர் ஆசனத்தில் வீற்
நிருந்தான். தவியமயாக இருந்த கரசனின் முன்பாக
அழகே கழுவாகக்கொட்ட கண்டோர் மயங்கும்
தோற்றத்தடன் ஓர் இளம்பெண் தோன்றினான். அந்த
நேரம் பூஞ்சோலையில் எவருமில்லாகமயால் அவளின்
அழகில் மயனிகிய மன்னன், அவளை அணுகித் தன்
ஆசையைப் பூர்த்திசெல்துகொண்டான். அங்கு
நடந்துகொண்டிருந்த இந்திரவிழாவில் போது, ஒரு
மாத காலம்வரை அப்பெண் அப்பூஞ்சோலையில் அரசு
அடன் தொடர்பு கொண்டு உறவுபூண்டிருந்தும்,
அவள் தன்கைப்பற்றி ஒன்றும் கூற மறுத்துவிட்டாள்.
இந்திரவிழா முடிவுற்றபின் அப்பெண் பூஞ்சோலைக்கு
உருவதை நிறுத்திக்கொண்டாள்.

உம்பளம் தழிய உயர் மணி நெடுங்கேட்டு,
பொங்கு திரை உலரவும் புள்ளை அம் சானல்,
கிளி மணி நெடு முடிக் கிள்ளி முன்னு;
இளவேளில் இறுப்ப, இறும்புது சான்ற
பு நாறு சோலை யாரும் இல் ஒரு சிறை,
தானே தமியள் ஒருத்தி தோன்ற:

“இன்னள் ஆர்ஜோன், சங்கு இவள்?” என்று,
மள்ளவன் அறியாள் மயக்கம் எத்தா:
கண்ட கண்ணினும், கேட்ட செவியினும்,
உண்டவரயினும், உயிர்த்த முக்கினும்
உற்று உணர் உடம்பினும், வெற்றிச் சிலைக்காமன்
மயிலையும், செயலையும் மாவும், குவளையும்
பயில் இதழ்க் கமலமும், பருவத்து அலர்ந்த
மலர்வாய் அம்பிள் வாசம் கமழி;
பலர் புறங்கள்கேள் பணிந்து தொழில் கேட்ப;
ஒரு மதி எல்லை கழிப்பினும், உரையாள்,
பொரு அறு பூங்கொடி போயின அந்தாள்-

ாதை 24, வரி 26-43

[உம்பளம் - உப்பளம், நெடுங்கோடு - நீண்டகரை, காளல் -
கடற்கரைச்சோலை, ஒரு சிறை - ஒருபக்கத்தில், மயிலை - மல்லிகை
செயலை - கசோகு, ஒருமதி - ஒருமாத காலம்]

பகல் அரசர்களையில்லாம் கோன்று வெற்றிவாகை
குடிய அரசன் வழக்கம்போல் அப்பெண்ணின் தொடர்புக்
கால அப்பூஞ்சோலைக்கு ஒன்வொருநாளும் சென்ற அவளுக்
காலக் காத்திருந்து ஏமாற்றமுற்றவனுக, அப்சோலை முழு
வதிலும் தேடி கண்டதுவொன்று இருந்தான். இப்படி அர
சன் அப்பெண்ணின் நிலைவாடி அப்பூஞ்சோலையில் ஒருநாள்
தங்கியிருந்தபோது அவன் முன்பாக ஒரு தபோதனர்
எதிர்ப்பட்டாரி. அரசன் அத்தபோதனாக வணங்கிடி
“அவரை எனது அன்புக்கு உரியபெண் ஒருநிதி, இப்பூஞ்சோலைக்கு
நான்தோறும் வந்து எனதுடை தொடர்பு
கொண்டு இருந்தால், சில நாட்களாக அவன் இங்குவர
வில்லை, அவனின் வருகைக்காக நான் இந்தப் பஞ்சோலை

வில் காத்திருந்து ஏமாற்றம் ஆடைந்துள்ளேன். அப்பெண் ஸைத் தாங்கள் கண்டிருந்தால் அடிவேனுக்குக் கூறவேண்டும்” என்று கேள்விட்டான். அரசன் இவ்யாறு கூறக்கேட்ட அத்தபோதனர், அரசனைப் பார்த்து

“யாங்கு ஒளித்தனன், அவ் இளங்கொடி?” என்றே வேந்தகை அட்டோன் கெகல்-இயல் நேர்வழிநிலக்தில் குளித்து, நெடு விசும்பு ஏறி, சுலத்தில் திரியும் ஒர் சாரணன் தோன்ற மன்னவன் அவனை வணங்கிய முன் நின்று, “என் உயிர் அனையாள் ஈங்கு ஒளித்தான் உள்ள்; அன்னாள் ஒருத்தியைக் கண்டிரோ. அடிகள்! சொல்லுமின்” என்று தொழு அவன் உரைப்பான்

நாதை 24, வரி 44-51

“அரசனே நான் அப்பெண்ணைக் காணவில்லை ஆயினும் அவளின் வரவாற்றை முன்பு அறிந்திருக்கின்றேன். நான் நாடு என்றும் நாட்டை இப்பொழுது ஆண்டுவருகின்ற வளைவனை என்றும் அரசனுக்கும் அவளின் மனைவி ஆகிய வாரமயிலை என்னும் அசிக்கும் பிறந்த பீவிவளை என்பவன் தான் அப்பெண், அவன் பிறந்த நேரத்தின் கிரகநிலைப்படி அவன் சொழுநாட்டு அரசன் ஒருவளைக்கூடி ஒரு புத்திசனைப் பெறவான் என்ற சோதிடவழலுநரீகன் சொல்லியிருந்தார் கூடி. அதன்படி இங்குநடந்த இந்திரவிழாவின்போது அவள் இங்குவந்த உண்ணச்சேர்ந்து கருவத்திறு அவளின் நாட்டுமே குச் செல்துவிட்டான். அவன் வயிற்றிற் பிறக்கப்போனும் உதா புத்திரான் இங்கு வருவான். அப்பெண் இங்குவர மாட்டான். அவனை நினைந்து வருந்தாதே” என்ற கூறினார்.

“கண்டிலேன் ஆயினும், காரிகா - தன்னைப் பண்டு அறிவுடையேன், பார்த்திபி! கோய், நான் நாடு நடுக்கு இன்று ஆஸ்பவன், வாகை வேலோன், வளைவனன் தேவி வாச மயிலை வயிற்றுள் தோன்றிய பீவிவளை என்போன் பிறந்த அந்நான்,

“இரவி குலத்து ஒருவன் இனைமுலை தேய,
கருவொடு வரும்” எனக்கணி எடுத்து உரைத்தன
ஆங்கு-அப்புதல்வன் வரு உம் அல்லது,
ஆங்கொடி வாராள்; புலம்பல்!

காலை 24, வரி 52 - 61

(பார்த்திபன் - அரசன், வரகை - வெற்றி.இரவிகுலம்-குரியகுலம். சோழர்)
குலம், கணி - சோதிடர்.

பின்னும் அத்தபோதனர் அரசனைப் பார்த்து “எக்காச
ணத்தைக்கொண்டும் வருடத்துக்கு ஒருமுறை செய்யும்
விழாவைச் செய்ய மறந்துவிடாதே. அப்படி இந்திரவிழா
வைச் செய்யாத காலத்தில் இந்திர சாபத்தால் உனது
பூமியுகர் என்னும் காவிரிப்பூமிப்பட்டினம் கடல் கொந்தவிப்பு
ஏற்பட்டு அழிந்து விடும். ஆகையால், உனது நகரும் மக்
களும் கடல்வாய்ப்படாமல் வழிகைபோல் ஒவ்வொரு வகு
டமும் இந்திரவிழாவைச் சிறப்பாகச் செய்து வருவாயாக.”
என்று கூறி மறைந்தார்.

தீவைகாந்தி செய்யா நாள், உள்
காவல் மாநசர் கடல் வயிறு புகூரும்,
மணிமேகலை-தன் வாய் மொழியால், அது
தணியாது, இந்திர சாபம் உண்டு ஆசவிள்
ஆங்குப் பதி அழிதலும், ஈங்குப் பதி கெடுதலும்
வேந்தகை அட்டேயே! மெய் எனக் கொண்டு இக்
காச இல் மா நசர் கடல் வயிறு புகாமல்
வரசவன் விழாக் கோளி மறவேல்’ என்று,
மாதவன் போயின அந் நாள் தொட்டும், இக்
காவல் மா நசர் கலக்கு ஒழியாதார்!

காலை 24, வரி 62-71

தீவைகாந்தி-இந்திர விழா, புகூரும், காச-குற்றம், வாசவன்-
இந்திரன், கோள்-கொள்ளுதல் எடுத்தல், மாதவன்-சாரணன்.

காவிரிப்பூமிப்பட்டினத்து அரசனுகை சிள்ளிவளவு
முன்பு தோன்றிய தபோதனர் அந்தகரில் ஒவ்வொரு வகுட-

மும் செய்த வருகின்ற இந்திரவிழாகை எக்காஸத்திலும் மறவாமல் சிறப்பாகச் செய்து வரும்படியும், இந்திர விழாவைச் செய்யாவிட்டால் இந்திரசாபத்தால் பூமிபுகாரி என்னும் காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடற்பெருக்காகி அழிந்து விடும் என்றும் எச்சரித்துக் கூறியிருந்தார். தன் மகன் உதயதுமரன், காஞ்சனன் என்னும் கந்தருவனால் செட்டப் பட்டு இரண்ட் துயரத்தோடிகூந்த மன்னை மேலும் துள் பங்கள் தொடர்ந்தன. மனிபல்வத்திலில் இருந்து நாக நாட்டு இளவரசியாகிய பிலிவலை என்பவள் அவளின் வயிற் மில் அரசனுக்குப் பிறந்த ஆண்குழந்தையை, கம்பளச் செட்டி என்னும் வணிகினிடம் ஒப்படைத்தாள். அக்குழந்தையைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் மன்னவிடம் ஒப்படைக் குட்படி கூறியிருந்தாள். கம்பளச் செட்டியும் குழந்தையுக் பிரயாணம் செய்த மரக்கலம், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் கரையை அடைவதற்குச் சிறிது தூரத்தில் உடைக்குத் போயிற்று. அம்சுரக்கலத்தில் வந்து உயிருடன் கரை ஏறிய சிலர் அரசனிடம் சென்று அதுபற்றிக் கூறினார். செய்தி கேட்ட அரசன் தனது ஏவலாளர்களைக் கடவிலும், கடற் கரை ஓரங்களிலும் நேடச் செய்தும் குழந்தை அகப்பட வில்லை. அத்துயரத்தாலும் மனம் நொந்த மன்னன் எந்தக் காரியத்திலும் கவனம் செலுத்தாமல் கவலையில் மூழ்கிக் கிடந்தான். அந்நாட்களில் செய்யவேண்டிய இந்திரவிழா வைப்பும் செய்யவில்லை. ஒவ்வொரு வருடமும் செய்து வருக இந்திரா விழாவைச் செய்யாது விட்டதாக கோபங்கோண்ட மனிமேகை தெய்வம் பூமிபுகார் என்னும் காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடற்பெருக்கு ஏற்பட்டு அழிய்க்கைத் துறை என்று காபமிட்டதாகி காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடவிடய்ப்பட்டு அழிந்தது.

மனிமேகை காவக்நாட்டின் தலைநாட்டான் நாட்புரதி தில் உள்ள பூஞ்சோக்கையில் தங்கியிருந்தபோது அப்பூஞ்சோக்கையிலுள்ள ஆச்சிரமத்தில் வசித்து வாட்ட தருமகாவக முனிவரின் ஆச்சிரமத்துக்குச் சென்று அம்முனிவரை வணங்கி சுகவாயி இந்நாட்டின் பெயரையும் இந்நாட்டத் தை ஆனும்

மன்னவன் பெயக்ரயும் கநவேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டாள். மனிமேலை இவ்வாறு வேண்டிக்கொண்டதும், அமிழுளிவர் மனிமேலையைப் பார்த்து "இந்நாட்டின் பெயர் சாவக நாடு. இந்நாட்டில் தலைநாரைய்தான் இந்த நாசபுரம். இந்நாட்டைப் பூமிசந்திரன் என்னும் அரசனின் மகன் புண்ணியரசன் ஆட்சி புரிகின்றார். இந்நாட்டில் புண்ணியராசன் பிறந்தான் தொட்டக்மாக மழை வளம் பெருகி மண்ணானம் பெற்றுப் பல பயன்தரும் மரங்களும் செழித்து வளர்ந்து மக்களுக்கு வேண்டிய உணவு முதலியவற்றுக்கு எவ்விதக் குறைவும் இன்றே இந்நாட்டு மக்கள் எந்தோஷமாக வாழ்கின்றனர்" என்று கூறினார்.

ஆங்கு வாழ் மாதவன் அடி இலை வணங்கி
இந் நகர்ப் பேர் யாது? இந் நகர் ஆரூப்
மன்னவன் யார்பீ? என மாதவன் கூறும்;
நாசபுரம் கிது; நந்தகர் அன்வோன்
பூமிசந்திரன் மகன் புண்ணிய ராசன்;
ஈங்கு இவன் பிறந்த அந்நான் தொட்டும்
இங்கு உயர் வரனத்துப் பெயல் பிழைப்பு அறியாது
மன்னும், மரனும், வளம் பல தருடும்
உன் நின்று உருக்கும் நோய் உயிர்க்கு இல்' என
காலை, 24, வரி 166-174

மனிமேலை சாவகநாட்டின் தலைநாரான நாசபுரத்தில் உள்ள பூஞ்சோகீயில் உள்ள ஆசிரமத்தில் வசித்த தரும சாவக முனிவரிடம் அந்நாரையபற்றியும், அரசனைப்பற்றியும் கேட்டு அறிந்து அந்த ஆசிரமத்தில் ஒரு பகுதியில் தங்கியிருந்தார். அவன் அங்கு தங்கிய மறுதினம் காலையில், நாள்தோறும் அமிழுளிவரிடம் போய் முனிவரை வணங்கி ஆசோஷதம் பெற்றுத் தான் அரசாங்கியங்களைப் பார்க்கும் அந்நாரத்து அரசாங்கை புண்ணியராசன் தனது பெருந் தேவியோடு முனிவரின் ஆசிரமத்துக்கு வந்து முனிவரை வணங்கி அவரின் ஆசீர்வாதம் பெற்று அறிவுறை கேட்டான்.

அரசன் உரிமையோடு அப் பொழில் புகுந்து
தரும் சாவகன் - தன் அடி வணங்கி,
அறஞும், மறஞும், அநித்தமும், நித்தத்
திறஞும், துக்கமும், செல் உயிர்ப் புக்கிலும்
சார்பின் தோற்றமும், சார்பு ஏறுத்து உய்தியும்
ஆரியன் அமைதியும், அமைவறக் கேட்டு -

காலை 25, வரி 1-6

உரிமை-மனைவி, அநித்தம்-நிலையற்ற அழியும் பொருள்கள், புக்கில்-
கடம்பு, சார்பின் தோற்றம் - பேதைமை முதலை பன்னிரண்டு நீதா
னங்களின் தோற்றம், ஆரியன்-நல்லாசான்-புத்தன்.

முனிவரின் ஆச்சிரமத்தின் ஒடு பகுதியில் அமுதசரபி
என்னும் பாத்திரத்தைக் “கையில் ஏந்தியவாறு வீற்றிருந்த
மணிமேக்கையைப் பார்த்தது, “கையில் பிச்சைப்பாத்திரத்தை
ஏந்தியவாறு இங்கு வீற்றிருக்கும் அழிய இப்பெண் யார்”
என்ற அங்கு உக்ளோரிடம் விடவினால்.

“பெண் இனை இல்லாப் பெரு வனப்பு உற்றுள்
கண் இனை இயக்கமும் காமனெடு இயங்கா,
அங்கையில் பாத்திரம் கொண்டு அறம் கேட்கும்
இங்கு இனை இல்லாள், இவள் யார்?” என்ன -

காலை 25, வரி 7-10

அரசனுடன் வந்த அவளின் பிரதானி ஒருவன் அர
சனைப் பார்த்து “அரசரே, நான் பும்புகாரி என்னும் காவி
ரிச்சூப்பட்டினத்தை ஆண்டு வரும் கிள்ளிவளைவன் என்னும்
சோழமனினிடம், நம் சாவகநாட்டு நல்லெண்ணத் தூத
ஞைச் செல்லிறுந்தேன். அங்கு உள்ள தபோதனர் ஆகிய
அறவனை அடிகளில் ஆச்சிரமத்துக்குச் சென்று அவரை
வணங்கி அவளின் ஆச்சிரவாதம் பெற்றேன். அவர் அங்கு
வீற்றிருந்த இப்பெண்ணின் பிறப்பு, அவளின் தவக்கோல
ஆர்வம் இவைச்சொப்பற்றி என்குக் கூறினார், அங்கிருந்து
நான் சாவகநாடு வந்தவுடன் நல்லெணிடம் அவள்பற்றிக்

கூறினேன். அந்தப்பெண் மனிமேக்கோபே, இவள்' என்று
கூறினால்.

காவலன்-தொழுது கஞ்சகன் உரைப்போன்.
“நாவள்-அம்தீவிள் இந் நங்கையை ஒப்பார்
யாவரும் இல்லை; இவன் திறம் எல்லாம் -
கிள்ளி வளவுள்ளுடே செழுதகை வேண்டிக்
கள் அவிழ் தாரோய்! கலத தொடும் போகி
காவிரிப் படப்பை நல் நசர் புக்கேள்;
மாதவன் அறவணன் இவள் பிறப்பு உணர்ந்தாங்கு
ஒதினேன் என்று-யான் அன்றே உரைத்தேன்
ஆங்கு-அவள் இவள்; அவ் அகல் நசர் நிங்கி,
ஈங்கு வந்தனன்’ என்றலும்-

ாகை 15. வரி 11-10

கஞ்சகன் - சட்டை அணிந்தேரன் - பிரதானி

புண்ணியராசனிங் பிரதானி அரசனுக்கு இவ்வாறு கூறக்
கேட்ட மனிமேக்கோ, புண்ணியராசனைப்பாரித்துப் பின்னரு
மாறு கூறினால் “அரசரே உமது மூற்பிறப்பில் நீர் ஆயுததி
நனுச் விளங்கியபோது உமது கையில் வைத்திருந்த, எடுக்க,
எடுக்க அமுத சரந்து கொண்டே இருக்கும் அமுதகரமிய
என்னும் பாத்திரம் இந்தப்பிறவியில் எனக்கும் விடைத்திருக்கின்றது. இப்பொழுது நீர் அரசபோகத்தில் இருக்கின்றீர்.
உமது முந்திய பிறப்பைப்பற்றியும் இப்பிறப்பில் நீர் பக
விள் வயிற்றில் பிறந்தமைப்பற்றியும் அறியாது இருக்கின்றீர். உமது முந்திய, பிந்திய பிறப்பை அறிய வேண்டும்
என்னும் விருப்பம் இருந்தாக் மனிப்பலவும் என்னும்
ஒன்னிவத்திலை வலம் ஏந்து அங்குள்ள தருமதேவியின்
பிடத்தையும் வலம்வந்து வணங்கினால் நஷ்ட அறிந்து கொள்
வளாம். உமது பிறப்பைப்பற்றி அறிந்துகொள்ள விருப்பம்
இருக்குமானால் நீர் எந்த மனிப்பலவுத்தீவுக்கு அந்தால்
அறிந்துகொள்ள முடியும். நான் இப்பொழுது அத்தீவுக்குச்
கொள்கின்றேன். நீர் அத்தீவுக்கு வருகை தரும் வரைக்கும்
அத்தீவில் தங்கி உமது வழக்கையை எதிர்பாரித்து எத்தீவை

இருப்பேன்” என்று கூறி அன்றையத்தினம் சூரியன் அஸ்த மிகிகும் முன்பு ஆகாயமார்க்கமாக ஏலை தவழ்சின்ற கடக களை எல்லாம் கடந்து மணிபல்வைத் தீவை அடைந்தான்.

நின் கைப் பாத்திரம் என்கைப் புகுந்தது! மன் பெருஞ்சு செல்வத்து மயங்கிலை, அறியாய்; அப் பிறப்பு ஏறிந்திலை ஆயினும், ஆ வயிற்று இப்பிறப்பு ஏறிந்திலை; என் செய்தனையோ! மணிப் பல்லவம் வலம் கொண்டாக் அஸ்லது, பிணிப்புறு பிறவியின் பெற்றியை அறியாய் ஆங்கு வகுவாய், அரசு! நீ என்று அப் பூங்கமழ் தாரோன் முன்னர்ப் புகுந்து - மை அறு விசும்பின் மடக்கெடி எழுந்து, வெய்யவன் குடபாஸ் வீழா முன்னர், வான் நின்ற இழிந்து, மறிதிரை உலரவும் பூ நாறு அடைக்கரை எங்கனும் போகி, மணிபல்லவம் வலம் கொண்டு -

காதை 25, வரி 21-88

[பெற்றி - தன்மை; புகுந்து - கூறி; மையறு - இருளங்கிற; செம்பு-ஆயாய்; வெய்யவன்-குரியன்-குடபாஸ்-தல்ல்-அஸ்தமித்தல்]

மணிமேகலை தனக்கு முந்பிறப்பைக் காட்டிய அம்பிகையின் பீடம் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றதும், அம்பிகையின் பீடம் மணிமேகலைக்குக் காட்சி கொடுத்தது. மணிமேகலை அம்பிகையின் பீடத்தை வணங்கி எழுந்து, தன் முந்பிறப்பைப்பற்றிய காட்சியைக் கண்டாள். மணிமேகலா தெய்வம் தன்னை மணிபல்வைத் தீவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கு முன்பு காவிரிப்பூம் பட்டிளத்தின் சமீபத்திலுள்ள காயங்கரை என்னும் நதியின் கரையில் தவஞ்சியது கொண்டிருந்த பிரமதருமாக என்னும் தபோதனரைத் தான் தரிசிக்கச் சென்றிருந்தபோது, அவரை வணங்கி, அவர் கூறிய அறிவுகள் கணக் கேட்டதுபற்றியும், மணிபல்லவம் என்னும் தீவில் ஆபுத்திரன் என்றும் அடியாரூக்குத் தன்னால் ஏற்பட்ட மரணத்திற்குத் தன்னாலும் பிரமதைத் தீஶாலும் ஏற்பட்டுவிட

டதே என்று நினைத்த தேவலோகத்துக்கு அரசனுகிய இந்திரன், பாண்டிய நாட்டின் தலைநாயரமான மதுரைமா நகரத்தில் ஆபுத்திரனுடைப்பதித்தோர்க்கு எல்லாம் பசிதீர்க்கும் யடி ஆழுதசரபி என்னும் அழுத சர்க்கும் பாத்திரத்தைக் கொடுத்த மதுரைமா நகரத்தில் கோவில்கொண்டிருந்த முப்பத்திரள்ளுடு தருமங்களுக்கும் முதல்வியாசை சகலக்காவல்வின் என்னும் புவனேஸ்வரியை ஆபுத்திரன் உயிர்நீத்த மணிபல் வகுத் தீவிள் ஒளிவிச்சின்ற மாணிக்கங்கள் பதிக்கப்பட்ட ஆசனபீடத்தில் பிரதிஷ்டை செய்து, இந்திரன் தனக்கு ஆபுத்திரானால் ஏற்பட்ட பிரமஹத்தி தோஷத்தைப் போக்கி யருங்கபடி அம்பிகையை வணங்கி வழிபட்டதுபற்றியும் அந்த ஆசனபீடத்தைப் பிற்காலத்தில் நாகநாட்டு அரசர்கள் இருவர் தமதாக்கிக்கொள்ள அவாவுற்றவர்களாய் இருப்பது யினரும் மணிபல்வகுத்தீவிள் போர்செய்துகொண்டு இருந்த போது இனங்களையில் உள்ள விவண்டிபாதமலையைத் தரிக்கை ஆசாய வழியாக வந்த புத்தர், மணிபல்வகுத் தீவிள் மேலாக வரும்போது, அத்தீவில் போர் நடந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டு, அவர்கள் மத்தியில் தோஷநி அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தித் தெளிறத்தையுடி, புத்தர் மணிபல் வகுத் தீவுக்கு வந்த நாகநாட்டு அரசர்களைச் சமாதானப்படுத்தியதற்கு முந்பட்ட காவத்திலேயே தெய்வேந்திரன் அந்த அம்பிகையை, ஆபுத்திரனின் மரணத்தால் தனக்கு ஏற்பட்ட பிரமஹத்தி தோஷத்தைப் போக்கியருங்கம்படியும், தரும நெறிப்பட்டோர் எவரும் அம்பிகையின் ஆசன பிடத்தை வலம்வந்தாக அவர்களின் முற்பிறப்பையுட் காணக்கூடிய அருள் புரியும்படியும் வேண்டிப் பிரதிஷ்டை செய்திருந்தனம் பற்றியும், கடன்பயனுடே தரனும் தனது முற்பிறப்பை அறியக்கூடும் என்று அந்தப் பிரமதருமர் என்னும் முனிவரி தனக்குக் கூறிப்பதுபோலவே அம்பிகையின் ஆசனபீடம் தனக்குக் காட்சி நந்த தாது முற்பிறப்பை அறிவித்தது என்பதையும் நினைத்து அம்பிகையின் ஆசனபீடத்தை வணங்கிச் சாவக நாட்டு அரசன் ஆகிய புள்ளியாசனின் ஒரு கூடையை ஏதிபார்த்து மணிபல்வகுத் தீவிள் தங்கியிருந்தான்.

பினிப்பு அது மாதவன் பீடிகை காண்டலும்,
 தொழுது வலம் கொள்ள, அத் தூமணிப் பீடிகைப்
 பழுக இக் காட்சி தன் பிறப்பு உணர்த்த -
 காயங் கரை எனும் பேர் யாற்று அடை கரை,
 மாயம் இல் மாதவன் - தன் அடி பணிந்து
 தருமம் கேட்டு, தான் தொழுது ஏத்தி.
 பெருமகன் - நாக்ஞோடும் பெயர்வோர்க்கு எல்லாம்
 "விலங்கும், நாகரும், பேய்களும், ஆக்கும்
 கலங்கு அஞர்த் தீவினை கடிமின்; கடிந்தால்,
 தேவகும், மக்ஞரும், பிரமானம், ஆகுதிர்,
 ஆகவின், நாக்வினை அயராது ஒம்புமின்;
 புலவன், முழுதும் பொய் இன்று உணர்ந்தோன்
 உலகு உயக் கோடற்கு, ஒருவன் தோன்றும்;
 அந் நாள், அவன் அறம் கேட்டோர் அல்லது
 இங்குப் பிறவி இழுக்குநர் இலை;
 மாற்று-அருங் கூற்றம் வருவதன் முன்னம்
 போற்றுமின் அறம்" எனச் சாற்றிக் கூட்டி,
 நாக் கடிப்பு ஆக, வாய்ப்பகற அறைந்தீர்;
 அவ் உரை கேட்டு, நும் அடி தொழுது ஏத்த
 வெவ் உரை எங்கட்கு விளம்பினிர் ஆகவின்,
 "பெரியவன் தோன்ற முன்னர் இப் பீடிகை,
 சரியவள் இட்ட காரணம் - தனும்,
 மன்பெரும் பீடிகை மாய்ந்து உயிர் நீங்கிய
 என் பிறப்பு உணர்த்தலும், என?" என்று யான் -
 தொழு
 "முற்ற உணர்ந்த முதல்வனை ஆல்லது
 மற்று அப்பீடிகை தன் மிகசுப் பொரு அது
 பீடிகை பொறுத்த பின்னர் அல்லது,
 வானவன் வணங்காக்; மற்று அவ்வானவன்
 பெருமகந்து அமைத்த, "பிறந்தார் பிறவியைத்
 தரும பீடிகை சாற்றுக்" எக் கே
 அருளினாள் ஆதவின், ஆய்-தினமு ப்ரவியுப்
 பிருள் அறக்காட்டும்" என்று எடுத்து உரைத்தது
 அக்கே போன்றது அகுந்தவர் வாய் மொழி,

வீன்று எனக்கு என்றே ஏத்திடு, வலம் கொண்டு எங்கு, இவள் இன்னனாம் ஆக -

காலத 25, வரி 84-83

[பெரியவன் - புத்தன், கௌங்கு அனுரத்திலினை . கலங்குதற்குக் காரணமான தன்பம், புலவன் - ஞானி, புத்தன், கோடல் - கொள்ளுதல், இழுக்குநர் இல்லை - தப்புவோரில்லை, கூற்றம் - யமன், கடிப்பு - பறையடிக்கும் குறந்தடி, கரியவன் - இந்திரன்.]

மணிமேகலை சாவக நாட்டிலிருக்கு மனிபலிலவத் தீவகுச் செங்றபின், சாவக நாட்டு அரசனுகிய புன்னியராசன் தரும சாவக முனிவரின் ஆச்சிரமத்தில், தன் முற்பிறப்புப் பற்றியும், இப்பிறப்பில் பக்ஷின் வயிற்றில் முட்டையாகப் பிறந்து அந்த முட்டையிலிருந்து குழந்தையாக வெளிப்பட்டது பற்றியும் மனிமேகலை கூறியவற்றைக் கேட்டு, இப்பிறப்பில் தணக்குத் தாய் பக ஆகவும், வளரிப்புத் தந்தை முனிவராகவும் ஏற்பட்டதை நினைந்து, தன் பிறப்பைப்பற்றியும் மனம் குழம்பியவனாகத் தன் அரசன்மனைக்குச் சொல்லுன். தன் தாயாகிய அமரசந்தரி என்னும் அரசியின் மாளிகையை அடைந்து அரசியைப் பார்த்து, “தாயே, இன்று நான் முனிவரன் ஆச்சிரமத்துக்குச் சொல்லேன். அங்கு வைந்து எனது பிறப்பைப்பற்றிய சில வீரங்களை ஒரு சந்தியாகினி எனக்குக் கூறினால். இதுவரைகளல்லும் தங்களையே என்னைப் பெற்ற தாயாக என்னியிருந்தேன். அத்தச் சந்தியாகினி கூறியவற்றுல் என் மனம் குழம்பியிட்டது. தாங்களே என்னைப்பெற்ற தாயா அல்லது என்னை வேறு எவரிடமாகது வாங்கி வளரித்திர்களா? எனது பிறப்பைப்பற்றி விபரமாகச் சூறங்கள்” என்று கேட்டான். தன் வளரிப்பு மகனுள புள்ளியராசன் இவ்வாறு கூறக்கேட்ட அரசி அவையைப் பார்த்து “மகனே, எனக்கும் உனதுதந்தையாகும்கூட வீவாக்காகிவெளுகாலமாகியும் பிள்ளைப்பாக்கியம் கிடைக்கவேண்டும். அக்காகத்தில் இந்நாட்டில் உள்ள தவளமலையில் ஓர் ஆச்சிரமத்திலிருந்து மனை முகன் என்னும் முனிவரா வணங்கச் சென்ற உனது தந்தையார் அம்முனிவரிடம் உண்ணேச் சிறுகுழந்தையாக வாங்கி வந்து என்னிடம் தந்தார். நானும் எனது கணவரும் உண்ணை

நான்கள் பெற்ற குழுக்காலை வளர்த்து, எங்கள் குல ஆசாரப்படி அரசர்க்குரிய சூல முறைகளையும் உண்குக் குறைவின்றிச் செய்தோம். நாட்டை ஆனால் பொறுப்பையும் உன்னு தந்தையாரி உண்ணிடம் ஒப்படைத்து அவரும் மறைந்துவிட்டார், அந்தமுனிவரிடமிருந்த அவரது ஆச்சிர மத்தில் நின்ற ஒரு பகலின் வயிற்றில் ஒரு முட்டை பிறந்த தாகவும், அம்முட்டையை அம்முனிவர் பாதுகாத்து வைத் திருந்தபோது, அம்முட்டை வெட்டித்து அதிலிருந்து நீ குழந்தையாக வெளிப்பட்டதாகவும் அறிந்தோம். இது தான் உன்னு பிறப்பின் விபரம்' என்று கூறினான்,

ஆங்கு அப் பொழில் விட்டு, அத நகர்ப் புக்கு
தந்தை முனியா, தாய் பசு ஆக,
வந்த பிறவியும்; மா முனி அருளால்
குடர்த் தொடர் மாலை சூழது, ஆங்கு, ஓர்
அடர்ப் போன் முட்கையுள் அடங்கிய வண்ணமும்
மா முனி அருளால் மக்களை ஓல்லோன்
பூமிசுந்திரன் கொடு போந்த வண்ணமும் -
ஆய் தொடி அரிசல, அமரசுந்தரி ஏனும்
தாய்வாய்க் கேட்டு, தாழ்த்துயர் எய்தி.

காகத 88, வரி 69-77

புணியராசன் தன்பிறப்பைப்பற்றித் தனவளர்ப்புத் தாய் கூறியவற்றிதைக்கேட்டு, முற்பிறப்பில் பெற்றதாய் தன்னைப்புறக்கணித்துச் சென்றது பற்றியும் இப்பிறப்பில் பகலின் வயிற்றில் முட்கையாகப் பிறந்து அம்முட்கையிலிருந்து குழந்தையாக வெளிப்பட்டது பற்றியும் கிந்தித் தான். இப்படிப் பிறவிள் எடுத்து உழல்வகைப் பார்க்கிலும் இந்த அரசோக்கத்தை அனுபவிப்பதை விட்டுத் துறவும் பூணுவதே சிறந்ததாகத் தெரிகின்றது. இதுவே தருமகாவக முனிவர் எக்கு உபதேரித்த அறிவுறவுள்ளின் கருத்தாகவும் இருக்கின்றது. எனக்கு இந்த எண்ணால் ஏற்படுவதற்கு மஜிமேக்கி என்னும் சந்தியாசினிதான் காரணமாக இருக்கின்றார். என்று தனது மத்தியீயாகிய சனமித் திரணிடம் கூறினான்.

இறந்த பிறவியின் யாய் செய்ததூஉம்,
 பிறந்த பிறவியின் பெற்றியும், நினைந்து
 *செருவேல் மன்னர் செவ்வி பார்த்து உணங்க
 அரைசு வீற்றிருந்து, புரையோர்ப் பேணி
 நாடகம் கண்டு, பாடக் பாள்க்கமயின்
 கேள்வி இன் இசை கேட்டு, தேவியர்
 ஜாடல் செவ்வி பார்த்து, நீடாது,
 பாடக் தாமகரச் சீறடி பணிந்து
 தேமரு கொங்கலையில் குங்குமம் எழுதி,
 அம் கையில் துறுமலர் சுரிகுழல் சூட்டி,
 நறு முகை அமிழ்து உறுஉம் திருநகை அருந்தி
 மதி முகக் கருங்கண் செங்கடை கலக்க,
 கருப்பு வில்லி அருப்புக் கணை தூவ,
 தருக்கிய காமக் கண்ணாட்டு இகழ்ந்து,
 தா அறத் துறத்தல் நன்று* எனச் சாற்றி,
 தெளிந்த நாதன் - என் செவிமுதல் இட்டவித்து,
 ஏதம் இன்றும், இன்று விளைந்தது,
 மணிமேகலை - தான் காரணம் ஆக என்று
 அணிமணி நீள்முடி அரசன் கூற =

காலை 25, வரி 78 - 96

[இறந்தபிறவி - முறபிறவி, யாய் - தாய், செவ்வி - சிறந்த வேணு
 உணங்க - வாட, புரையோர் - பெரியோர், பாடகம் - சிலம்பு,
 அருப்புக்கணை - மலர்புகள், கரும்புவில்லி - மன்மதன்]

காலைநாட்டு அரசனுகிய புண்ணவியராசன், தனது முந்திய
 பிந்திய பிறப்புவினாப்பற்றிமிகவும், கவளையும் ஆச்சரியமும்
 அடைந்த “இப்படியான பிறவிகளை எடுத்து உழவுவதிலும்
 பார்க்க இந்த அரசேபோத்தகத்துறந்து, துதவு பூணுவதே
 சிறந்தவழி” என்று கூறக்கேட்ட அவனுடைய மந்திரியாகிய
 சனமித்திரன் என்பவன் மிகவும் மனம்வருந்தியவனாக, அர
 சனின் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி, “எங்கள் அரசரே நீர்
 நீரேழிகாலம் வாழ்ந்து, நமது நாட்டையும், நாட்டு மக்களை
 யும் பாதுகாக்கவேண்டும். இந்தச் சாவைநாட்டில் பண்ணி
 ரண்டு வருடங்களாக மகூ பெய்யதாதால் கணவு உற்பத்தி

இல்லாமல் மக்கள் பசிப்பினியால் வருந்தி உயிர்விட்டுக் கொண்டு இருந்தார்கள். பெற்றதாய் தான்பேற்ற பிள்ளையின் பசிக்கு இருங்காமல், தனக்குச் சிடைத்த உணவைத் தானே உண்ணும் நிலைமை உண்டாகியது. அப்பொழுது கடுமையான கோடைகாலத்தில் மழைபொழியும் கார்மேகம் தேங்கிற மழைபெய்ததுபோல நீர் இந்நட்டிடல் வந்து பிறந்திரு. இதன்பின்பு இங்கு மழைவளம் பெருகி மன்றவளம் பெற்று உணவு உற்பத்தி பெருகியது. மக்கள் பசிப்பினீயின்றி திம்மதியால் வாழ்கின்றனர். நீர் நாட்டைத் துறந்து துறவறத்தை மேற்கொண்டால் இந்நடும் நாட்டு மக்களும் தாலை இழந்த குழந்தையைப் போன்று தவிக்கவேண்டு வருகிற் நாட்டையும் மகிளையும் ஒரு துண்பமும் அடையாமல் காப்பாற்றுமல் நீர் நற்கதி அடையும் என்னதைக் கண்டப் பிடித்தால் நாடும், மக்களும் சிரமித்து துண்புறுவதற்கு நீரே காரணகர்த்தாவாகவேண்டியவரும். அதன் நலனைப் பாராமல் பிறவிருக்கின்றுள்பத்தைத் தடைப்பதுதான் நல்ல கதினைய அடையும் தருமதெறியாகும். இவைகளை மறந்து நீர் துறவு கொள்ள நினைப்பது தகாது** என்று கூறினால்.

மனம் வேறு ஆயின்கள் மன் எனும் மந்திரி
சன மித்திரன் அவன் தாள் தொழுது ஏத்தி,
‘எம் கே வாழி! என் சொல் கேள்மதி;
நும் கேள் உண்ணைப் பெறுவதன் முன் நாள்,
பன் ஸீராண்டு இப்பதி கெழு நல் நாடு,
மன் உயிர் மடியு மழை வளம் கரைந்து, ஈங்கு
ஈன்றுள் குழவிக்கு இரங்காளி ஆகி,
தாள் தனி தின்னும் தகைமையது ஆயது;
காய் வெக் கோடையில் கார் கோள்றியியதென
நீ தேங்கினையே, நிரைத்தார் அண்ணல்!
தேங்கிய பின்னர், கோள்றிய உயிர்கட்டு
வாளம் பொய்யாது; மன் வளம் பிழையாது;
ஊன் உடை உயிர்கள் உறுபசி அறியா;
நீ ஒழிகாலை, நின் நாடு எல்லாம்,

தாய் ஒழி குழவி போலக் கூடும்;
 துயர் நிலை உலகம் காத்தல் இன்றி, நீ
 உஸர் நிலை உலகம் வேட்டனை ஆயின்
 இறுதி உயிர்கள் எய்தவும், இறைவு!
 பெறுதி விரும்பினை ஆகுவை அங்நே?
 தன் உயிர்க்கு இரங்கள், பிற உயிர் ஓம்பும்
 மன் உயிர் முதல்வன் அறமூம் ஈது அன்றால்;
 மதி மாறு ஓர்ந்தனை, மன்னவை! என்றே
 முது மொழி கூற -

காலை 25, வரி 97-119

மன் - மன்னன், கேண்மதி - கேட்பாயாக. மழைவளம் காந்து -
 மழையின்றி, கூடும் - கூவும், அழும். வேட்டனை - விரும்பினை, ஓம்பு
 தல் - பாதுகாத்தல்.

தனது மந்திரியாகிய சனமித்திரன் இவ்வாறு கூறக்
 கேட்ட புண்ணியராசன், தான் துறவுக்கோலம் கொள்வதற்கு
 நினைந்த எண்ணத்தை விட்டு, மனிப்பலவுத் திவுக்குச்
 சென்று தன்னுடைய முந்திய பிறப்பைப்பற்றியும், இப்
 பிறவையில் பசுவின் வயிற்றில் பிறந்த காரணத்தையும் அறிய
 வேண்டுமென்னும் ஆவகி கொண்டான். தனது மந்திரி
 யாகிய சனமித்திரனைப் பார்த்து, “நான் மனிப்பலவுத்
 திவுக்குச் சென்று வருவேன். அரச பாரத்தையும், எனது
 அரிமைகளையும், நாட்டு மக்களையும் ஒருமாத காலம் வரைக
 கும் ஒரு சூறைவும் இல்லாமல் பாதுகாத்து வருவாயா?”
 என்றாலும் அரச பாரத்தைத் தனது மந்திரியிடம் ஒப்
 பகடத்து, மரக்கலத்தில் ஏறி அலைதவமுகின்ற கடலைகளை
 கடந்து மனிப்பலவுத் திவின் கரையை அடைந்தான்.

‘மனி பல்லவம் வலம் கொள்வதற்கு எழுந்த
 தணியா வேட்டை தணித்தற்கு அரிதால்;
 அரசும், உரிமையும், அகநகர்ச் சுற்றமும்
 ஒருமதி எல்லை காத்தல் நின் கடன்’ என,
 ‘கலம் செய் கம்மியர் வருகு’ எனக் கூடும்,
 இலங்கு நீர்ப்புணரி ஏறி கரை எய்தி,

வங்கம் ஏறினன்; மணிபல்லவத்தீடை,
தங்கரது அக்கலம் சென்று, கார்ந்து இறுத்தலும்-

காசை 25, வரி 125-127

சாவகநாட்டு அரசனுகிய புணினியராகண் ஏறிவத்த மரக்கலம் மணிபல்லவத்தீவிள் கூரபைச் சென்று அடைந் ததும் அரசனின் வருகையை எதிர்பார்த்திருந்த மணிமேகலை அரசன் வந்த மரக்கலத்தின் அருங்கி சென்று, அரசனை எதிர்பொண்டு மகிழ்ச்சியோடும் வரவேற்று, அவனுடன் கடல் அலைகளாற் குழப்பட்ட அந்த மணிபல்லவத்தீவை வலம் வந்து, தலக்குக் காட்சி தந்து முற்பிறப்பைக் காட்டிய முப்பதித்திரண்டு தருமங்களுக்கும் முதல்வியாகிய புவனேஸ்வரியில் பிரதிஷ்டை இருந்த இடத்திற்குப் புணினியராசனை அழைத்துக் கொட்டி தருமதேவியின் ஆசனம் அவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்தது. மணிமேகலை புணினியராசனைப்பார்த்து “அரசரே முத்திரவியில்நிர்செய்த தருமச் செய்கையைத் தடுக்கும் பொருட்டுப் பல குழ்ச்சிகள் செய்தான் இந்திரன். அச்குழ்ச்சியான் இந்த மணிபல்லவத்தீவில் நீர் உயிர் விட்டார். அம்மரணத்துக்கு அவன் காரணமாய் இருந்ததால் அவனுக்கு ஏற்பட்ட பிரமஹத்தி தோழுத்தைப் போக்கிக்கொள்ள வழிதேடினான் தெய்ய ஜோகத்துக்கு அரசனுகிய இந்திரன். நீர் உயிர் நீத்த இதை மணிபல்லவத்தீவில் முற்பிறவியில் மதுஞரமாநாரத்தில் அமுதசரபி என்னும் பாத்திரத்தை பசித்தோர் பசிப்பியே தீர்க்கும்படி உமக்கும் தந்த முட்பத்திராகுடு தருமங்களுக்கும் முதல்வியாகிய சகலகலாவானியென்னும் புவனேஸ்வரியை, மாணிக்கங்கள் பதிக்கப்பட்ட இவழங்கத்தில் பிரதிஷ்டை செய்த வணக்கினான். அவனுக்கு ஏற்பட்ட பிரம்மஹத்தி தோழுத்தைப் போக்கிக்கொள்ள அருள் புரிந்த இந்த ஆசனம் காங்கும் காட்சி தந்து எனது முற்பிறப்பையும் காட்டியது. கடே போல நீருக் கித்தத் தரும தேவியின் ஆசனத்தை வணக்கினால் உமது முற்பிறப்பைப் பற்றியும் இப்பிறப்பைப்பற்றியும் அறியலாம்” என்று கூறி அன்.

புரைதீர் காட்சிப் பூங்கெட்டி பொருந்தி
 அகரசன் கலம் என்று அகம் மகிழ்வு எய்தி,
 காவலன்-தன்னினும் கடம் திரை உலாவும்
 தேமலர்ச் சோலைத் தீவகம் வலம் செய்து,
 ·பெருமகன்! காணுய், பிறப்பு உணர்விக்கும்
 தரும பீடிகளை - இது² எனக் காட்டா -

காலை 85, வரி 128-133

மணிமேகலை, தருமதேவியில் ஆசனத்தை வலம் வந்து
 வணக்கும்படி கூறக்கேட்ட ஏன்னியரான், அந்த ஆச
 னத்தை முழுமுறை வலம் வந்து வணக்கி எழுந்தபோது
 அப்பிளவையின் ஆசனபீடத்தில் முகம்பாரிக்கும் என்னுடையில்
 தெரிவது போல, அரசனின் முந்திய பிறப்பையும் அப்பிற
 விபிள அவனுக்கு நடந்தவற்றையும் கணப்பெற்றான்.
 ‘தாயே உமது இற்கப் பிரதிஷ்டையைத் தரிசித்து, என்னு
 கடய முத்திறப்பை அறிந்து எனது மனக்குழப்பத்தை
 நீாகிடுவேண்டேன். எனது முந்திய பிறப்பில் இந்தியாவின்
 தென்பகுதியில் உள்ள பாண்டிய நாட்டின் தலைப்பட்டின
 மாகிய மதுரைமாநாஸில் கோவில்கொண்டு வீற்றிருந்த
 முப்பத்திரண்டு தருமங்களுக்கும் முதல்கியாகிய சகலக்கூ
 வல்லி என்னும் யுவனேஸ்வரித்தாயே, நான் மேற்கூறிய
 மதுரைமாநாஸத்தில், அங்குள்ள ஒரு மண்டபத்தில் தங்க
 யிருந்து மணைகளுதோறும் சென்று உணவுப்பிச்சை ஏற்று
 அம்மண்டபத்துக்குக் கொண்டுவந்து அங்கு பசியென்று
 வந்தோரிக்கஞ்சுப் பகிரிந்து கோடுத்து மீதிப்பட்டதை
 நானும் உண்டு வாழ்ந்து வந்தேன், ஒரு மாரிகாலத்தில்
 இருங் குழ்ந்த நடுச்சாமத்திக், பசிப்பிளவியுற்ற மக்கள் கிளர்
 நான் தங்கி இருந்த மண்டபத்துக்கு வந்து, தங்கள் பசிப்
 பிளவியைப் போக்கவேண்டுமென்று வேண்டினீர். ஆற்ற
 முடியாத பசியால் வாடிய அம்மக்களின் பசியைத் தீர்க்க
 என்னிடம் உணவு ஏதும் இல்லை, பசியால் அவர்கள் படும்
 துயரைகள்டு, நான் மனவேதனை அடைந்து உம்மை
 நினைந்து வணக்கினேன். நீ என்றும் தோகுதி “அப்பனே
 வருத்தாதே, இது நாடு பஞ்சப்பட்டாதும் இதுப்பாத்தி

சத்தில் அமுது எடுக்க எடுக்க வந்துகொண்டே இருக்கும் இதைக் கொண்டு பசிட்டோர் பசிப்பியியைப் போக்குவாயாக் என்று கூறி அமுதசூபி என்னும் தெய்வப்பாத்திரத் தைளங்கிதுத் தந்திர். அதன் வடியிலாக எனது பாபத்தைப் போக்கிய தாயே, அந்தப் பாத்திரத்தில் சுரந்த அமுதகை கொடுத்துப் பசியால் வாடிய மக்களின் பசியைப் போக்கச் செய்த தெய்வமே, உள்ளத்தில் குடியிருந்து நல்ல அறிவையும், நன்மை திமைகளையும் உணரும்பொருட்டு சரஸ்வதி என்னும் திருநாமத்தோடு மக்களின் பசிப்பினீ முதலிய துண்பங்களைத் தீர்க்கும்பொருட்டு முய்பத்திரண்டுதரும்பக்களையும் உக்குக்கு அடைவி. மதித்தற்காரிய மாணிக்கம்போலப் பிரகாசம் பெருந்தி எப்பொழுதும் எனது இதயத்தில் நீங்காத் தீபமாக நினைத்திருக்கும் உலகமச்தாவாகிய புவனேஸ்வரித்தாயே” என்று தருமதேயியாகிய அம்பிகையின் ஆசனத்தின்முன்பு வீழ்ந்து பலமுறை வணங்கி எத்தனை பிறவி எடுத்தாலும் உம்மை மதவாத வழம்வேண்டுமென்று அம்பிகையை மீமன்மேலும் துதித்தான்.

வலச்சென்டு ஏந்தினன், மன்னவன்; மன்னவற்கு உலந்த பிறவியை உயர் மணிப் பீடிகை,

தை அகத்து எடுத்துக் காண் போர் முசத்தை மை அறு மன்றலம் போலக் காட்ட

‘என் பிறப்பு அறிந்தேன்; என் இடர் தீர்ந்தேன்; தென் தமிழ் மதுரைச் செழுங்கலைப் பாவாய!

மாரி நடு நாள் வயிறு காய் பசியால்

ஆர் இருள் அஞ்சாது, அம்பலம் அணைந்து-ஆங்கு இரந்தாண் வாழ்க்கை என்பால் வந்தோர்க்கு

அஞ்சந் ஊண் கானுது அமுங்குவேன் கையில் “நாடு வறம் கூரினும், இவ் ஒடு வறம் கூராது;

ஏடா! அழியல்! எழுந்து இது கொள்க” என அமுத சுரபி அங்கையில் தந்து, என் பவம் அறுவித்த வரனேர் பாவாய!

உணர்வில் தோன்றி, உரைப் பொருள் உணர்த்தும் மணி திகழ் அவிர் ஒளி மடந்தை நின் அடி =

தேவர் ஆயினும் பிரமர் ஆயினும்
நா மாசு கழுதும் நலம் கிளர் திருந்து அடி -
பிறந்த பிறவிகள் பேணுதல் அல்லது,
மறந்து வாழேன் மடந்தை" என்று ஏத்தி.

காலத 25, வரி 134-153

[எலந்த பிறவி-முடிந்த முத்பிறவி, மையறு மண்டிலம்-ஞந்தமற்ற என்னுடி, அமுங்குவோன்-வருந்துவோன், வறம் கூர்தல்-வறுமையடைதல் அழியல்-கலங்காதே, அவிர்த்தி-மிக்கப்ரசாசம்,

புண்ணியராசன் மணிமேலையின் வேண்டுகோளின்படி
தருமதேவியையிய அம்பிகையின் ஆசனபீடத்தைச் சின்னும்
வணங்கி, மணிமேலையுடன் அங்கிருந்து தெண்மேற்குத்
திசையாகச் சென்று அலை தவழுகின்ற நீர் நிறையப்பெற்ற
*கோழுகி என்னும் பொய்கைச் சுரையை அடைந்தாள்.

*கோழுகி என்னும் பொய்கைக்காலை:-

ஸ்ரீநாஷபூஷணி அம்பிகையின் மூலஸ்தானத்துக்கு நேரா
தே தென்மேற்குத்திசையில் மாணிக்கங்கள் பதிக்கப்பட்ட
அம்பிகையின் ஆசனத்தை எடுக்க, நாசாஜாஜர்கள் இருவர்
யுத்தம் செய்துகொண்டு இருந்தபோதூ, புத்தர் அவர்களின்
மத்தியில் தோன்றி, அவர்களை யுத்தம் செய்யாமல் சமர்
தானப்படுத்திச் சென்றனன், புத்தர் நின்று சமாதானப்
படுத்திய இடத்தில் அவரின் ஞாபகாரித்தமாக நாசாஜாஜர்
களால் அமைத்து வணங்கிய புத்தரபீடம் இருந்து சிதை
வுந்த இடம் காணித்தோம்புப் பதிவில் புத்தர் திடல் என்று
இன்றும் அஸூகிஸப்படுகிறது. கேற்படி புத்தபீடம் இருந்த
இடத்துக்குக் கிழக்குப் பக்கத்தில் கோழுகிப் பொய்கை
இருந்த இடத்துக்குக் காணிப்பதிவுப் பெயர் புத்தர் பள்
ளம் என்று வழங்கி வருகின்றது. இந்தக்காணிகள் இரண்டு
மீடு ஸ்ரீநாஷபூஷணி அம்பிகையின் மூலஸ்தானத்துக்குத்
தென்மேற்குத் திசையில் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. யுத்தர்
மணிபலைவத் தீவிக்கு வருவதற்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே,
மணிபலைவத்தில் இந்திரன் உலகமாதாவும் சகல
கலாவல்லியுமான புவனேஸ்வரியைப் பிரதிஷ்டை செப்பு
வணங்கினான் என்பது மேற்படி குறிப்புக்களில் இருந்து
தெற்றெனப் புலப்படும்.

அப்பொய்கைக்கரையில் மஸர்கள் மலர்ந்த அழகு பொகுத் திய ஒரு புள்ளையரத்தின் நீஷவில் இருவரும் வீற்றிருந்தார்கள்.

மன்னவன் மணி மேகலையுடன் எழுந்து
தெள் மேற்காகச் சென்று, திரை உலரம்
கோமுகி என்னும் பொய்கையின் கரை, ஓர்
தூமலர்ப் புள்ளைத் துறை நிழல், இருப்ப-

காலை 85. எரி 154 - 157

ஆபத்திரங் என்னும் புள்ளையராசனும் மணிமேகலையும்
புள்ளையர் நீஷவில் வீற்றிருப்பதைக் கண்ட தீவுதிலைக
என்னும் காவல தெய்வம் அவர்கள் முன் தோன்றிப் புள்ளைய
ராசனைப் பார்த்து “முந்திய பிறவியில் உயிர்களில் பசிப்
பினியைப் போக்கும் மருந்து ஒப்ப அழுது கரக்கும் அழுத
சுரயி என்னும் யாத்திரத்தைக் கையில் ஏந்திப் பசிப்பினி
ஞ்சிரேர் பசிப்பினியைத் தீர்த்த பெரியோனே, உன்வரவு
நல்வராயாகுச். ந் அப்பிறவியில் சாவக நாட்டுக்குச் செல
வதற்காக இந்தியாவில் இருந்து சாவகநாட்டு வர்த்தகர்
ஏனுடன் மருவதைத்தில் பிரயாணப்பட்டாய். சாவகநாட்டை
நோக்கி மருக்கல் சென்று கோண்டிருந்த போது புயக
காற்றுக் காரணமாக மருக்கலம் மணிப்பினையும் என்னும்
இந்தியின் கரையை அடைந்தது. மருக்கலத் தலைவன் புயற்
காற்று அடக்கும் வரை அற்றியில் இறங்கிச் சிரமபரிகாரம்
செய்யும்படியும் புயந்தாற்று அடக்கியபின் சங்குநாதம்
செய்வதாகவும், சங்குநாதம் கேட்டவுடன் எல்லோரும் மரு
கலத்துக்கு வந்து சேருக்கள் என்றால் கூறி, மருக்கலத்தில்
வந்த சாவகநாட்டு வர்த்தகர்களையும் உண்ணையும் இத்தியில்
இறங்கிவிட்டான்; நீயும் கவுவர்த்தகர்களும் இப்பொய்கை
யில் நீர் அணுந்தி பொய்கைக் கரையில் உறங்கிக்கொண்டு
இருக்கும்போது புயக்காற்று அடக்கிப் பிரயாணம் செய்யக்
கூடிய திலையை ஏற்பட்டது. மருக்கலத்தலைவனின் சங்குநாதம்
கேட்டுப் பொய்கைக் கரையில் உறங்கிக் கொண்டு இருந்த
தகர்களில் விழிப்பு ஏற்பட்டவர்கள் மற்றவர்களையும் எழுப்பி

மரக்கலத்துக்கு வரும்படி கூறக் கொண்டு போய் மரக்கலத்தில் ஏறிக் கொண்டார்கள்! இசுவு நேரமாக இருந்த படியால் எல்லோரும் மரக்கலத்துக்கு வந்திருப்பார்கள் என்று என்னிய மரக்கலத்தைவுள் மரக்கலத்தைச் சாவகிஙாட்டுக் குடி செல்லும் திசையில் செலுத்திக் கென்றார்கள். அங்கிருந்து மரக்கலம் பாதித் தூரம் கென்று கொண்டிருந்தபோது மரக்கலத்தில் உன்னைக் காணுததால் மனம் கணிகிய சாவக நாட்டினர் உன்பொருட்டு மரக்கலத்தை மனிபல்வைம் என்னும் இந்திவக்குத் திருப்பி ஒட்டும்படி மரக்கலத் தலை வளிடம் வேண்டிக்கொண்டார்கள், அவர்களின் வேண்டு கோவிஞ்படி மரக்கலத்தலைவுன் மரக்கலத்தை மனிபல்வைத் திவுக்கு ஒட்டிச் சென்றார்கள். மரக்கலம் இந்திவக்கு அந்து சேர்ந்ததும், மதுரையிலிருந்து உன்னுடன் வந்த சாவக நாட்டினரை, மரக்கலத்தை விட்டு இறங்கி, இந்தப் பொய் கைக் காலங்கு வந்து பார்த்த போது நீ உயிர் நீந்தமை யைக் கண்டனர். அதனால் ஏக்கழற்று இறந்த சாவக நாட்டினரின் ஏலும்புக் கூடுகள் இங்கு மனவில் புதையுண்டு இருப்பதைக் காண்பாயார். உன்னை இப்பிறவியில் அரசு போகத்தில் அமரச் செய்த உன்னுமுந்திய பிறப்பிக் கூடவின் எழும்புக்கூடும் இந்தப் புன்னைமரத்தின் நிழவின் கீழ் மனவில் புதையுண்டு இருப்பதையும் மனவிலத் தோண்டிப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்வாயாக, முந்திய பிறவியில் நீ உன்னையும் கொன்று உணக்கால இரக்கப்பட்டவர்களையும் கொண்றார்கள் என்று தானே கூறவேண்டும், அப்படிப்பட்ட உணக்கு முந்திய பிறவியில் பசிப்பினி உடையோருக்கு அந் தோய் கீர்க்கும் மருந்தாகிய அமுத கொடுத்து, அப்பகிப் பின்னையைப் போக்கிய தகுமம் பெருகியதால் இப்பிறவியில் இந்த அரசு போகத்தை அனுபவிக்கும் பாக்கியமும் கிடைத் திருக்கிள்ளது. இப்பொழுது நீ ஒரு நாட்டை வீராம் அரசனாய் இருக்கும் பாக்கியமும் பெற்றிருக்கின்றாய்க்கூறு கூறிப்பது.

ஆபத்திரனேடு ஆய்-கிளி கிருந்தது
 காவல் தெய்வதம் கண்டு, உவந்து எய்தி,
 ‘அருந்து உயிர் மருந்து முன் எங்கையில் கொண்டு
 பெருந்துயர் தீர்த்த அப்பெரியோய்! வந்தனே;
 அந்நான் நின்னை அயர்த்துப் போயினர்
 பின் நாள் வந்து, நின் பெற்றியை நோக்கி,
 நின்குறி கிருந்து, தம் உயிர் நீத்தோர்
 ஒன்பது செட்டிகள் உடல் என்பு இவைகாண்;
 ஆகிரு அவர் இட உண்டு அவசுடன் வந்தோர்
 ஏங்கி மெய் வைத்தோர் என்பும் கிளை காண்;
 ஊர்திரை தொகுத்த உயர்மணல் புதைப்ப
 ஆய் மலர்ப் புள்ளை ஆணிநிழல் கீழால்
 அன்பு உடை ஆர் உயிர் அரசுற்கு அருளிய
 என்பு உடை யாக்கை கிருந்தது காணேய்;
 நின்உயிர் கொன்றுய்; நின் உயிர்க்கு இரங்கிப்
 பின் நாள் வந்த பிறர் உயிர் கொன்றுய்;
 கொலைவன் அக்லையோ? கோற்றவன் ஆயினே!

ாகத 25, வரி 158-174

அம்பிகையின் பிரதிஷ்டையைக் காவல் காக்ஜும் திவ
 திவைகை என்னும் தெய்வம் ஆபத்திரன் என்ற புண்ணிய
 ராச்சைப் பாரித்து இல்லிதம் கூறி, மனிமேகலையைப் பாரித்து
 “பெண்ணே, நீ இத்திலீல அழுதசுரபி என்னும் பாத்திரத்
 தைப் பெற்று உடன் தாய்நாட்டுக்குச் சென்ற பின் நானாடு
 என்னும் நாட்டுக்கு அரசனுகிய வளைவனானுகிஞும் அவன்
 மனையி வாசுவத்தைத்தக்கும் பிறந்த மகளாகிய பிலிவனை
 என்பவன் *நெடுமுடிகிள்ளி என்னும் சோழ மனைக்கிள்
 கூடித் தாங்கிபெற்ற ஆண்குழந்தையுடன் இந்தமனிபல்வது
 திவுக்கு வந்தாள். இத்திவை வலம் வந்த இந்திரனுல் பிர
 திஷ்டை செய்யப்பட்ட அம்பிகையின் ஆசனத்தின் காட்டி
 கிடைக்கப் பெற்றார். குழந்தையுடன் அம்பிகையின் ஆச
 சனத்தை வலம் வந்த வணங்கி நின்ற பொழுது, சோழ
 நாட்டினன் ஆகிய கம்பளச் செட்டியின் மரக்கலை இந்திவை
 வந்துடைந்து, பிலிவனை அம்மாக்கலத்தின் அருகிற் சென்று
 அம்மாக்கலத்தின் உரிமைக்காரன் ஆகிய கம்பளச் செட்டி
 யிடம் அவளைப்பற்றி விசாரித்தார். அவன் சோழ நாடு

ஷ்வர் என்ற அறிந்து, அவனின் பேசுக் கார்த்திரைகளால் அவனைப்பற்றி நல்ல அபிப்பிராயம் கொண்டால். கம்பளச் செட்டிகையைப் பார்த்து, “வர்த்தகரே இந்த ஆண் குழந்தை உங்களுடைய சோழ நாட்டு அரசர் ஆகிய *கிள்ளிவளவர் உடையது. இக்குழந்தையை அவர்களும் கொண்டுபோய்க் கொடுக்க வேண்டும், இந்த உதவியைத் தட்டாமல் என்க குச் செய்து தரவேண்டுமென்று சேம்டுக்கொண்டால்”*. அவன் சேட்டுக்கொண்டபடி கம்பளச் செட்டி மிகவும் மிகிழ்ச்சி அடைந்தவராக அவனை வணக்கிக் குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டு மரக்கவைத்திற் பிரயாணமானான். அம் கார்க்கலம் இங்கிருந்து புறப்பட்டத். கரிய இருள் குழந்தை நேரத்தில் காங்கிரிப்பூம் பட்டினந்துக் கடற்கரைக்குச் சிறிது தூரத்தில் மரக்கலம் உடைந்து அதில் சென்றேர் எவ்வோரும் கடவில் மூழ்கி விட்டனர். கடவில் மூழ்கியவர்களிற் கிரை தெப்பாதினமாய்க் கரையேறினர். அவர்கள் அரசனின் குழந்தை இந்தக் கம்பளச் செட்டியின் மரக்கலத்தில் வந்த வைப் பற்றி அரசனுக்குக் கூறினர். அரசன் தன் குழந்தைக்கு நேர்ந்த ஆபந்தை நினைத்துத் தனது ஏவும் ஆட்களைக் கடவிலும் கடற்கரைகளிலும் தேடும்படி கட்டளையிட்டான். எங்கு தேடியும் குழந்தை அகப்படவிக்கை. அது குழந்தை அகப்படாத துக்கத்தாலும் ஏற்கனவே தனது குமாரன் ஆகிய உதயகுமரனின் பிரிவால் ஏற்பட்டு இருந்த துக்கத்தாலும் அரசன் கவலையில் மூழ்கியவனுக் கந்தக் காரியங்களிலும் சிரத்தை இல்லாது இருந்தான். அந்நாட்களில் செய்யவேண்டிய இந்திர விழாவையும் செய்யாது விட்டு விட்டான். மனிமேலா தெய்வம் கோபம் கொண்டு காங்கிரிப்பூம் பட்டினம் கடலால் கழியுக் கடவுது என்ற சுபமிட்டதால் உடை ஜென்ம பூமியாகிய காவிரிப்பூம் பட்டினந்தைக் கடல் ஆகிக்குழித்து அந்நரி அழிந்துவிட்டது” என்று கூறினார்.

*சோழநாட்டு அரசனுக்கு கிள்ளிவளவன் - பீவிவனை இவர்களின் முந்திய சோதரிபுபற்றி மனிமேலை என்னும் நாளின் 24ம் காலதயில் காண்க.

பலர் தொழு பாத்திரம் கையின் ஏந்திய
மடவரல் நஷ்டாய்! நின்-தன் மா நசர்
கடல் வயிறு புக்கது; காரணம் கேளாய்;
நாக நலி நாடு ஆடு வோன் - தன் மகள்,
பீலிவளை என்பாள். பெண்டிரின் மிக்கோடு,
பணிப்பகை வானாவன் வழியில் தோன்றிய
புனிற்று-இளங் குழவி யொடு பூங்கொடி பொருந்தி

இத்

தீவகம் வலம் செய்து, தேவர் கோன் இட்ட
மா பெருக் பீடிகை வலம் கொண்டு ஏத்துழி
கம்பளச் செட்டி கலம் வந்து இறுப்ப,
அங்கு-அவன் பால் சென்று; திறம் அறிந்து,
“கொற்றவன் மகள் இவன், கொள்க” எனக்

கொடுத்தலும்
பெற்ற உவகையன் பெரு மகிழ்வு எய்தி,
பழுது இக் காட்சிப் பைந் தொடி புதல்வனைத்
தொழுதனன் வாங்கி, துறை பிறக்கு ஒழிய,
கலம் கொண்டு பெயர்ந்த அன்றே, கார் இருள்
இலங்கு நீர் அடை கரை, அக்கலம் கெட்டது;
கெடு கல மாக்கன் புதல்வனைக் கெடுத்தது
வடிவேல் கிள்ளி மன்னானுக்கு உரைப்ப,
மன்னாவன் மகனுக்கு உற்றது பொரு அன்
நல்மணி கிழந்த நாகம் பேண்று,
கானலும் கடலும் கரையும் தேர்வழி,
வானாவன் விழாக் கோள் மா நசர் ஒழிந்தது.
மணி மேலா தெய்வம் மற்று-அதுபொரு அள்,
“அணி நசர்-தன்னை அலைகடல் கொள்க” என,
இட்டளி சாபம்; பட்டது இதுவாள்,

காலை 35, வரி 175 - 200

பணிப்பகைவானாவன். குரியன்; கலம்வந்து இறுப்ப - மரக்கலம்
வந்து கரைசேர: பிறக்கு ஒழிய - பிறப்பட்டுத்தங்க; கலம்கெட்டதும்
மரக்கலம்மூழ்கிபது

தேவர்களின் நாரமாகிய அமராவதி என்னும் பட்டினத் தைக் கடல் ஆக்கிரமித்ததால் அந்நாரத்தை விட்டு வெளியே நிய தேவலோகத்து அரசனுகிய இந்திரனிப்போலக் காலி ரிப்பும் பட்டினத்தைக் கடல் ஆக்கிரமிப்பதைக் கண்ட சோழ அரசனுகிய சிள்ளிவளவனும் அக்கிருது வேறு இடத்துக்குச் சென்றுவிட்டான்” என்றும் கூறினார்.

கடவுள் மாநகர் கடல் கொள், பெயர்ந்த
வடிவேல் தடக்கை வானவன் போல,
விரிதிரை வந்து வியல் நகர் விழுங்க,
ஒரு தனி போயினன் உலக மன்னவன்!

காலை 25, வரி 202 - 204

பின்னும் தீவிதிலகை என்னும் தெய்வம் மணிமேகலை கைப் பார்த்து “காலிரிப்பும் பட்டினத்தைக் கடல் ஆக்கிரமிப்பதைக் கண்ட அறவன் அடிகளும் உழது தாயாகிய மாதவியும் தோழி ஆகிய சுதமதி முதலியோரும் ஒரு வித மான துங்பமும் இல்லாமல் செரமன்னர்களைன் தலை நாரமான வஞ்சி என்று கூறுகின்ற கருவுர் என்னும் நாருக்குச் சென்று விட்டார்கள்” என்றும் கூறினார்.

அருந்தவன்-தன்னுடன், ஆய்-இழை தூயரும்
வருந்தாது ஏகி வஞ்சியுள் பக்கனர்
பரப்பு நீர்ப் பெளவம், பஸர் தொழு காப்போள்
உரைத்தன!

காலை 25, வரி 205 - 208

[பெளவம் - சமுத்திரம், பஸர்தொழுக்காப்போள் - மணிமேகலா தெய்வம்]

பின்னும் மணிமேகலையைப் பார்த்து “இதை மேல் நீ, நான் முடிபு கூறிய நிவம்பிகளைப்பற்றியும் வேறு அறிய வேண்டியவைகளைப் பற்றியும் வஞ்சி என்னும் கருவுருக்குச் சென்று அறவன் அடிகளிடம் கேட்டு அறிந்து கொள்வாயாக” என்று கறித் தீவிதிலகை என்னும் தெய்வம் அகிகிட்டது மறைந்தது.

மன் உயிர் முதல்வளை மணிமேகலர் தெய்வம் முன் நாள் எடுத்ததும். அந் நாள் ஆங்கு - அவன் ஏற அரசு குண்டதும். அறவணன் - தன்பால் மறு பிறப்பாட்டி வஞ்சியுள் கேட்டையே என்று அந்தராஜ தீவகத்து அருந் தெய்வம் போய பின் -

காலை 15, வரி 209 - 218

தீவகத்தை என்னும் தெய்வம் கோழுகி என்னும் பொய்க்கை கூரயில் ஆபுத்திரன் புண்ணியராசனுக்கும் மணிமேகலைக்கும் கூறவேண்டியவற்றைக் கூறி அங்கிருந்து மறைந்தபின் ஆடுத்திரன் என்னும் புண்ணியராசனும் கணி மேகலையும் அதிதெய்வம் கூறியபடி அவர்கள் வீற்றிருந்த புண்ண மரத்தின் கற்றுடவில் உள்ள மணலைத் தோண்டிப் பாரித்தபோது அங்கு நடை இல்லாத வெண்மை நிறம் பொருந்திய ஆபுத்திரனின் என்புக் கூட்டுடையும் அதற்கு அருகாக சிறிது தூரத்தில் மணலுக்குள் ஆபுத்திரன் மர எனும் அடைந்ததைக் கண்டு ஏக்கமுற்று இறந்த சாவல் நாட்டினரின் நடை இல்லாத வெண்மை நிறம் பொருந்திய என்புக் கூடுகளையும் கண்டனர். தன்னுடைய முந்தியபிற யினின் என்புக் கூட்டுடையும் தன் பொருட்டு ஏக்கமுற்று இறந்தோரின் என்புக் கூடுகளையும் என்ட ஆபுத்திரன் என்னும் புண்ணியராசன் முற்பிறவில் தன்கும் தன் பொருட்டு யீரவிட்டோருக்கும் ஏற்பட்ட அவமிருந்தான மரத்தை நினைத்து மனம் கலந்தியனாக போசனையில் ஆழ்ந்து நின்றன.

மன்னாவன் இரங்கி மணிமேகலையுடன்,
துங்கனிய தூமணல் அகழ் தோச்சி றி,
ஹங்கியினி அவிழவும் உடல் என்பு ஒடுங்கித்
தாங்கியினி அவிழாத் தகைமையது ஆகி,
வெண்குதை வேய்ந்து அவன் இருக்கையின் இருந்த
பண்பு கொள்கியாக்கையின் படிவும் நேரக்கி
மன்னாவன் மயங்க -

காலை 15, வரி 214 - 220

புண்ணியராசன் கணக்கிய நிலையில் நிற்பதைக் கண்ட மனிமேலை அரசனைப் பாரித்து “அரசே! நான் காவிரிப் பூம் பட்டினாற்றிக் காட்சிக்கும் அறவணர் என்னும் பெரியாரிடம் உமது முற்பிறப்பை அறிந்தேன். இப்பிறவியில் நீர் சாவக நாட்டில் பகவன் வயிற்றில் பிறந்து அரசராய் இதுப்பதையும் அறிந்தேன். நான் உமது நாட்டுக்கு வந்து உய்மை இந்த மனிபலியவத்தீவுக்கு வரும்படி கூறியது எதற்காக என்பதை உமச்சு கஞ்சிமாகக் கூறுகின்றேன். உமது முந்திய பிறப்பைப்பற்றியும் முந்திய பிறவியில் நீர் செய்த தழுமத்தின் திறக்கதைபற்றியும் இப்பிறப்பைப்பற்றியும் அறிந்து கொள்வதற்கும் இத்திலிலும் இதை ஏடுத்த பெருந்திவுகளிலும் தருமத் தொண்டில் திளைத்த உமது பெயரை நிலைநாட்டவுமேயாகும். ஒரு நாட்டுடை ஆளும் அரசர் தாம் எடுத்த பிறவியின் கடமையைச் செய்யாது துறவறம் பூணுவதற்கு நினைப்பதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கின்றது. தருமம் என்பது எது என்று கேட்பிராகில், நான் கொல்வதைக் கண்மாகக் கேட்பிராக். நாட்டுடை ஆளும் அரசன் துறவறம் பூணுவது; தனது புகழைக் குறைத்துக் கொள்வதாகவும் தான் செய்யவேண்டிய தருமத்தை முற்றுக்கூட செய்யாமல் தருமத்தின் பண்ணக் கெடுத்துக்கொள்வதாகவும் முடியும். ஆகையால், நீர் உமது நாட்டுக்கூடு சென்று உமது நாட்டுடை ஆளும், உம்மையே நினைந்து வாழும் உமது நாட்டு மக்களுக்கு உணவு, உடை, தங்கும் இடம் முதலியவைகள் குறைவில்லை கிடைக்கச் செய்து அவர்களை நன்கு பாதுகாத்து அவர்களின் நல் வாழ்த்தையும் அதன் பேருண தருமத்தின் பயணையும் பெற்று நடிக்கி கிடைவதே நீர் எடுத்த இப்பிறவியின் பெற்றங்கிய பெரும் பேருதூம், என்று கூறினான்.

என் உற்றினயோ, இலங்கு இதம் தாரோய்?
நின் நாடு அடைந்து. யான் நின் ஸென்கு

அழைத்தது
மன்னு! நின்-தன் மறு பிறப்பு உணர்த்தி,
அந்தரத் தீவினும், அவன் பெருந் தீவினும்,

நின் பெயர் நிறுத்த: நீர் நிலம் ஆளும்
அரசர்-தாமே அருளறம் பூண்டாகி,
பொருளும் உண்டோ, பிறபுரை தீர்த்தற்கு?
“அறம் எனப்படுவது யாது?” எனக் கேட்டபின்,
மறவாது இது சேஷ மன் உயிர்க்கு எல்லாம்
உண்டியும், உடையும், உறையுளும், அல்லது
கண்டது இல்’ என

காலத 25, வரி 231 - 231

மணிமேலை குறிய தரும நெறிகளைக் கேட்ட புண்ணிய
ராசன் மணிமேலையைப் பார்த்து “நல்ல நெற்றியையுடைய
பெண்ணே, எனது நாட்டிலும்சரி, வேறு நான் எங்கிருந்
தாலும் சரி, உமது உபதேசப்படி தருமதினைச் செய்து வரு
வேன். என் பிறப்பையும் நான் அறிந்துகொள்ளக் கூடிய
என்னையும் நல்வழிப்படுக்கிய உமக்கு நான் என்ன கூம்
மாறு செய்யப்போகின்றேன். நீர் இங்கிருந்து சென்று,
இனியரிடமிருந்து நல்ல அறிவுகளைக் கேட்கப்போகின்றேன்.
உம்பிரிகள் நினைக்கும்போது என் மனம் அற்
ரேணுத்தயரம் அடைகின்றது” என்று கூறினான்.

என் நாட்டு ஆயினும், பிறர் நாட்டு ஆயினும்;
நடி-நுதி! உரைத்த நல் அறம் செய்கேன்;
என் பீறப்பு உளர்த்தி, எக்கினி நீ பகடத்தனை
நின்திறம் நீங்கல் ஆற்றேன் யான், என -

காலத 26, வரி 232 - 235

புண்ணியராசன் இவ்விதம் கூறக்கேட்ட மணிமேலை
“அரசே, நீர் மணிக்கலக்கம் அடையாது உமது வரவை
எதிர்பார்த்து ஏக்கமுற்று இருக்கும் உமது நாட்டுக்கும்
உமது நாட்டு மக்களுக்கும் ஆறுதல் அளிக்கும் பொருட்டு
இல்லோமுதே மரக்கலத்தில் உமது நாட்டுக்குச் செலிவிராக.
நான் இங்கிருந்து சேரமன்னரின் தலைநாரான வஞ்சி என்
னும் கருவுருக்குச் செல்லுகின்றேன்” என்று கூறிப் புண்ணிய
ராசனிடம் விடைபெற்று அங்கிருத்து ஆகாய வழியிற்
சென்று மறைந்தாள்.

புன்னன் கொள்ளல்; நீ போந்ததற்கு இரங்கி, நின்
மன்பெரு நல்நடை வாய்னடுத்து அழைக்கும்;
வங்கத்து ஏகுதி; உஞ்சியுள் கெல்வன் என்று
அந்தரத்து எழுந்தனள்; அணி-திமூ-தாள்-ஙன்,

காலத 25, வரி 236 - 239

மணிமேகலை புன்னையராசன் இவர்களில் காலத்துக்குப்
பின்னர் மனித சஞ்சாரமில்லாத மணிபலவுவத்தில் மணி
மேகலா தெய்வம் மணிமேகலையைக் கொண்டு வந்து விடு
வதற்கு முறிப்பட்ட காலத்தில் இத்தீவில் மரணமடைந்த
ஐபுத்திரனால் தனக்கு ஏற்பட்ட பிரம்மஹத்தி தோலுத்
தைப் போக்கிக்கொள்ள விரும்பிய ஒந்திரன் பிரதிஷ்டை
செய்த வணங்கிய 64 சத்திப்பிடங்களில் ஒன்றுகிய புவனேஸ்
வரியை முறைவத்தில் இந்த மணிபலவுவத்திலுக்கு அருகிழு
ஊள்ள ஒரு சிறு தீவிக் கிருந்து முந்திய பிறப்பில் செய்
திணுந்த தலப்பீபற்றின் காரணமாக ஒரு நாகபாம்பு திணந்
தோறும் வணங்கி வந்தது. அப்பாம்பு பூவை வசயில்
கொல்கிக்கொண்டு கடலைக் கடந்து அம்பீணகயின்
பிரதிஷ்டை இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்று அக்பிகையின்
பிரதிஷ்டையில் பூவை வைத்து வணங்கி வந்தது. உலக
மாதாவாகிய அம்பீணகும் உலக மக்கள் தன்னை அறிந்து
வழிபட்டு உய்யும் வண்ணம் தன்னைத் தகுதியான பக்தி
மான் ஒருவன் மூலமாக உலக மக்களுக்கு அறிவிக்கூடி
ஏடுத்துக் கூடும். அதையைப் பக்தியான் ஒருவனின் வகுணங்கு
எதிர்பார்த்திருந்தாள். அச்சாலத்தில் இரத்தின வியாபாரத்
தின் பொருட்டு இந்தியாவில் இருந்து இவங்களைக்கு மரக்
லைத்தில் வருவோர் தங்கள் பாதுகாப்புக்காக மணிபலவுவத்
தீவுக்கும் அதன் வடக்குப்புறங்கள் கடல் அருகில் உள்ள முளி
யேத்தி என்னும் சிறுதீவுக்கும் இடையில் உள்ள ஆழிய
டெலை ஏழாற்றுப் பிரிவு என்னும் கடற் பாலைதயாகப்
பிரயாணம் செய்து வருவது மழக்கம். தக்க பக்திமான்
ஒருவன் அப்பாகை வழியாக வருவதை எதிர்பார்த்திருந்த
அம்பிகை, ஒரு நாள் தன்னுடைய கடாட்சம் பெறத்
தாதிபுடைய ஓர் இரத்தின வியாபாரி அக்டேர் பாலை

யாக மரக்களத்தில் வந்து கொண்டு இருப்பதைக் கண்டான். அயல் தீவிள் இருந்து தனினைப் பூஜிக்க வரும் நாகம் கட்டுக் கட்டது வருவதற்கு முன் மரக்களத்தில் வருவோருக்கு நன்றாகத் தெரியும்படியாக நான் வருவதை எதிர்பார்த்து இருப்பதுபோல கட்டி நீர் மட்டத்துக்கு மேலாக உயர்ந்து இருந்த ஒரு * கல்வில் அம்பிகையே கடைப்பதறி உருவத் தில் வீற்றிருந்தார். அம்பிகையைப் பூஜிக்க வாயில் பூவைக் கொண்டு கடவில் நீந்தி வந்த நாகம், கருடன் வீற்றிருந்த கல்லுக்குச் சமியமாக வந்தபோது தனக்கு எதிர்த்திகையில் ஒரு கல்விக் கருடன் வீற்றிருப்பதைக் கண்டு அச்சும் அகடந்தது. கருடன் வீற்றிருந்த கல்லுக்கு வடக்குத் தீட்கில் கடல் நீர் மட்டத்துக்கு மேலாக உயர்ந்து நின்ற * ஒரு கல்வில் தனது உடலைச் சுற்றிக்கொண்டு அந்தக் கல்வின் மேல் பாத்தில் தன் வாயில் பூவைக் கொண்டியபடி தலையைவத்துக்கொண்டு கருடன் அங்கிருந்து செக்கும்வளர் காத்திருந்தது. இரத்தின வியாபாரி வந்த மரக்கலம் கருடனும், நாகபாம்பும் இருந்த இடத்தைச் சமீபத்து வந்து கொண்டு இருந்தபோது கருடன் தான் இருந்த கல்வில் இருந்து பெரும் சத்தம் இட்டுப் பறந்து நாகபாம்பை நெருங்குவதுபோல் யெழுசை வட்டமிட்டுப் பறந்தது. இரத்தினவியாபாரியும், அந்த மரக்கலத்தில் வந்த வர்களும் கருடன் வட்டமிட்டுச் சுத்தமிடும் திசையைப் பார்த்தபோது கருடன் வட்டமிடும் இடத்திலுள்ள கல்விக் கூடம் இருக்கும் நாகபாம்பைக் காப்பாற்ற என்ன செய்ய வாமென்று இரத்தின வியாபாரி நினைத்தபோது கருட ரூபத்தில் வந்த அம்பிகை அசர்வியாக “இரத்தின வியாபாரியே, நீ இந்த நாகபாம்பின்மீது இரக்கம் உடையவனுக் கும் அதைக் காப்பாற்ற விருப்பமுடையவனுக்கும் தெய்வ பக்கத் தடையவனுக்கும் இருந்தால் இந்தக் கட்டுக்கு

* நபின் மு' நாபுஷனி அம்பிகையில் ஆவத்தின் வடபாதக் கில் உள்ள கடவில் புதையே கடைன் இருந்த எல் என்றும் பாம்பு சுற்றிய எல் என்றும் குமத்திர நீர் மட்டத்துக்கு மேலாக இரண்டு கற் கள் இருப்பதைக் கணலாம்.

அருடே உள்ள மணிபல்லைத் தீவிங் இந்திரனுல் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு இருக்கின்ற அம்பிகைக்கு ஓர் ஆலயம் கட்ட தேவேண்டும். அவ்வாறு செய்ய நீ ஒப்புக்கொண்டால் நான் இந்த நாசபாம்பை விட்டுச் சென்றால்குவேன்” என்ற கூறியது. கருடன் இவ்வாறு சிரிரியாகி கூறக்கேட்ட இரத்தின வியாபாரி அம்பிகைக்கு ஆலயம் கட்டி முடிப்ப தாக்கு குறியவுடன் கருடன் அங்கிருந்து மறைந்தது. குடன் அங்கிருந்து மகநந்ததைக் கண்ட இரத்தின வியாபாரி “அம்பிகையே, தனக்கு ஆலயம் அமைக்கும்படி கூறி மறைந்ததாக நினைந்து மகிழ்ச்சியடைந்தான். நாசபாம்பு இருந்த பக்கமாகத் திருந்திப் பாரித்தபொழுது கண்ணு கற்றிக்கொண்டு இருந்த நாசபாம்பு பூவை வாயில் வைத் துக்கொண்டு கூலை விட்டு இந்திக் கடவிளி நீந்தி மணிபல்வத்தீவின் கரைநோக்கிச் சென்று கொண்டு இருந்தது. அதைக் கண்ட இரத்தின வியாபாரி நாசபாம்பு நீந்திச் செல்லும் திசையில் மரக்கலத்தைச் செலுத்தும்படி மரக்கலத் தலைவனிடம் கூறினான். மரக்கலம் மணிபல்வத்தீவின் கரையை அடைந்தது. மரக்கலத்தில் சென்றவர்களுக்கு தீவின் கரையில் இறகுகியபொழுது நாசபாம்பு கடவில் நீந்தி வந்த, அவர்களுக்கு மூன்பாகத் தீவின் உட்பகுதிக்குச் செல்வதைக் கண்டனர். இரத்தின வியாபாரி தன்னுடை வந்தவர்களைமரக்கலத்தின் அருகிலிருந்தும்படி கூறி நாசபாம்பு செல்கிற திசையாகத் தீவின் உட்பகுதிக்குச் சென்றான். கடற்றஞரயில் இருந்து சிறிய தூரம் நடந்த செங்றபோது கண்ணுக்கு எட்டிய தூரத்தில் நாசபாம்பு படம் விரித்து ஆடுவதைக் கண்டான். நாசபாம்பு படம் விரித்து ஆடும் இடத்துக்குச் செங்றபோது பூவை வாயில் கொள்கிக் கொண்டு சென்ற *நாசபாம்பு இந்திரன் பிரதிஷ்டை செய்து வணக்கிய அம்பிகையின் ஆசன பீடத்தில் பூவை வைத்து ஆண்டமான ஆடி அம்பிகையை வணங்குவதைக் கண்ட

* ஆகாரம்: முா நாகபூஷணி அம்பிகையின் சித்திரத்திருத்தேந்து உள்ள சித்திரங்களில் நாசபாம்பு படம் விரித்தபடி நீந்து அம்பிகையை வணங்குவதையும் இரத்தின வியாபாரி அம்பிகையை வணங்குவதையும் கண்டார்.

இச்சிலை வியாபாரி “நாசத்தால் பூஜிக்கப்பட்ட நாசபூஜ
யீத்தகவே” என்று பெயரிட்டு அழைத்துவாரு அம்பிகையின்
பிடத்தைப் பறைஞாற வலைவந்து வணங்கினான். “தாயே
நாசபூஜனி உணக்கு அழகிய ஆலயம் அமைத்து வழிபட
நான் முற்பிறவியில் என்ன தவம் செய்தேனோ” என்று
அம்பிகையின் ஆசைப்பிடத்தைப் பின்னும் பின்னும் சிறிப்
படி வலம்வந்து வணங்கித் துழித்தான். நாகபாம்பு அங்கு
கிருத்து சென்றாலிடு இரத்தின வியாபாரி அத்தினம் அங்கு
தங்கியிருந்தான். தன் நாட்டில் இருந்து வியாபார நிமித்த
மாக வந்த எண்ணைத்தைக் கைவிட்டுக் கூடுதலிடம் அம்
பிகைக்கு ஆலயம் அமைப்பதற்காகத் தான் கூறியதை நிறை
வேற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணைக் கொண்டான். அப்பிகையை
விட்டு அவல மனமில்லாதவனுப் பலமுறையும்
அம்பிகையின் பிரதிஷ்டானையே வலம்வந்து வணங்கி மறு
நாள் அங்கிருத்து மரக்கலங்களிடத் தன் நாட்டுக்குச் சென்றான்.
மணிபல்வைத் தீவில் இருந்து தன் நாட்டுக்குச் சொறு
இரத்தின வியாபாரி தன் நாட்டில் உண்ணிச்சிறபாசாரியர்களை
அழைத்து அவர்களுடன் மணிபல்வைத்தீவில் அம்பிகைக்கு
ஆலயம் அமைக்க வேண்டியதைப்பற்றி ஒரோசௌ செய்
நாள் அவர்களில் ஆலோகணப்படி ஆலயம் அமைப்பதற்கு
வேண்டிய கட்டிடப் பொருட்களையும் சிறபாசாரியர்களையும்
வேண்டுமோயும் தன் பிரதிஷ்டிருந்து மரக்கலங்களில் ஏற்ற
நிதி திருப்பணிக்கு வேண்டிய திருவிழந்துடன் மணிபல்வைத்
தீவில் வந்து இறக்கினான். அங்கு நாசத்தால் பூஜிக்கப்
பட்ட இந்திரனுல் பிரதிஷ்டானை செய்யப்பட்ட அம்பிகை
யின் பிரதிஷ்டானையே மூலங்தானமாக வைத்து அம்பிகைக்கு
வாமபாகத்தைக் கொடுத்தாருளிய கருணாநிதிவாகிய சிவபிரா
னையும் அம்பிகையின் பிரதிஷ்டானையின் அருளாலும் பிரதிஷ்டானை
செய்து சிவகோடிகள் வழிபட்டு உய்யும் வண்ணம் ஆயைத்
ஏற்க வட்டி முடிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தான். முறைப்
டி கோவிலிலை கட்டுகிறதான். சிவபிரானையும் அம்பிகை

யையும் நாகமிராசராசேஸ்வர் பூஜையாகிப் *நாகமிராசராசேஸ்வரி என்ற பெயருடன் பிரதிஷ்டை செய்வதற்கு உரிய மூத்தங்களைச் செய்வதற்காகத் தன் நாட்டுக்கு மீண்டான். நாகமிராசராசேஸ்வரி, நாகமிராசராசேஸ்வரி திருவுருவச் சிலைகளை முறைப்படிவார்ப்பித்தான். ஆயத்தின் பூஜை கைங்கரியங்களுக்கு வேண்டிய பாத்திரம் முதலிய பொருட்களையும் கூட, கொடி ஆவைட்டம் முதலிய அலங்காரம் பொருட்களையும் காாமி வீதிவையை வருவதற்கு வேண்டிய வாசனைகள் தேர் அமைப்பதற்காகிய பொருட்களையும் இன்னும் ஆயத்துக்கூடுத் தேவையான பிற தளபாடங்களையும் சேகரித்தான். கும்பாபிழேஷுக்கம் செய்வதற்குத் தகுதி வாய்ந்த தயீனுர் பட்டர் அகிலது நாயனுர் பட்டர் என்னும் பெயரை உடைய குருக்களையும் அவரது குடும்பத்தினரையும் ஆயை பெய்காவலுக்கு வேண்டிய ஆட்களையும் அவர்களின் குடும்பத்தினரையும் மாங்களங்களில் ஏற்றிக்கொண்டு மனீபல்வைத்திவுக்கு வந்து சேர்ந்தான். ஒரு சபதினத்தில் ஸ்ரீநாகராசராசேவரர்⁹ நாகராசராசேவரி என்னும் திருநாமத்துடன் ஆயத்தின் மூலஸ்தாவத்தில் இந்திரன் பிரதிஷ்டை செய்திருந்த கூண பிடத்தில் சிலபிராணையும் அம்பிகையையும் பிரதிஷ்டை செய்து விநாயகர், சுப்பிரமணியர், வைரவர் முதலிய மூர்த்தங்களையும் பிரதிஷ்டை செய்து மருந்து காத்தி கும்பாபிழேஷுக்கதை விதிப்படி சிறப்பக்கச் செய்து கூடித் தான். நிதியபூசை முதலியவைகளைச் செய்வித்து உறை வகால இரதோந்சவத்திற்குச் செப்புத்தேர் ஒன்றும் பவ ஈந்தேர் ஒன்றும் செய்து வைத்தான். இந்தியக்கு * நாகேஸ்வரம் அல்லது நாகேச்சரம் என்று பெயரிட்டு கூவை பூஜை கைங்கரியங்களுக்கு வேண்டிய பொருளையும்,

* அம்பிகையின் உற்சவ காலத்தில் வசத்து மன்றப்பத்தருகே குருக்கள் அம்பிகைக்கு மலர் கொரிந்து அர்ச்சிக்கும் பொழுது ஸ்ரீ நாகராசராசேவரி என்று மலர் கொரிந்து அர்ச்சிப்பதைக் காணலாம்.

† முதலீல் இரக்கிள சியாபாரி நாகம் வழிபட்டதைக் கண்டதால் இந்தியக்கு நாகேஸ்வரம் அல்லது நாகேச்சரம் என்று பெயரிட்டு கொண்டான்.

பட்டர் குடும்பத்தினருக்கும் மெய்காவல் ஆட்களில் குடும்பத்தினருக்கும் செலவுகளுக்குப் போதிய பொரு ஜாயும் ஆலயத்தின் குருக்களும் பூஜையாகிய நயினர் பட்டரிடம் கொடுத்தான். ஆலயத்தில் பூஜாகளைக்கரியம்கள் திறப்பாக நடந்துவரச்செய்து கவாயிணயும் அம்மனையும் பலமுறை வணங்கித் துவித்தத் தன் நாட்டுக்கூச் சென் ஸுன். அந்த இரத்தினவீயபாரியும் சுற்றிதாரும் காலத் துக்கக்காலம் மனிப்பிலவுத்திற்கு மாத்திரை வந்து போன தாக்க கர்ணபாம்பஞ்சயாகப் பெரியோர்கள் கூறி வந்தனர். மனிப்பிலவுத்திவு பிற்காலத்தில் ஆலயத்தில் பூஜைகிப் பயினார் பட்டரின் பெய்காலி நாகநயினர்தீவு என்று வழங்க காயிற்று. நயினர் பட்டராஹும் அவருக்கூப் பிந்திய காலத் தில் அவரின் பரம்பரையின்காலாஹும், வேனாளர், கொல்லர், தச்சர், வண்ணர், நாவிதர், பள்ளர், பறையர், மரக்கலத் தொழிலாளர் முதலியவர்கள் இந்தியில் சூடியேற்றப்பட்ட நாடுக் கெரியோர்கள் கூறக் கேட்டிருக்கின்றன.

இ, பி. 1620க்கும் 1644க்கும் இகடப்பட்ட காலத்தில் காழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் காஷ்மோஶப் பகுதிகளைத் தமது ஆட்சிக்குள் கைந்திடுந்த போர்த்துக்கேயெர்கள் அப் பகுதியில் உள்ள ஆலயங்களை எல்லாம் இடித்து அழித்தத் தகரமட்டமாக்கி அந்த ஆலயங்களை இடித்த ஏற்கொள்க்கொண்டு கோட்டைகளைக் கட்டினார்கள். இப்படிப் போர்த் துக்கேயெர்கள் ஆலயங்களை எல்லாம் இடித்து அழித்தபோது நயினர்தீவு நாகராகராசேகவார், நாகாராசேகவரி என்னும் நாகபூஷணி அம்பிகையின் ஆலயத்தையும் இடித்துத் தகரமட்டமாக்கினர். ஆலயத்தில் உள்ள பொருட்டைளையும் குறையாடினர். ஆலயத்தில் இருந்த, செப்புத்தேர், பவ ஈத்தேர் இரண்டையும் அழித்துக் கடவில் வீசினர். போர்த்துக்கேயர் ஆலயத்தை இடிக்க ஆராம்த்தபோது ஆலயப் புச்சரூம் மெய்காவலாரர்களும் மனம் கலங்கி எனர். சுவாமியின் விக்ரிரத்தையும் அம்பிகையின் விக்ரிரத்தையும் ஆலயத்தைவிட்டு அப்புறப்படுத்தினர். அக்காலத் தில் ஆலயத்தின் வடக்கேயுள்ள கடற்கரையின் அருகே

அடர்ந்து வளர்ந்ததோர் ஆலகாம் நின்றது. அம்மரத்தின் அடியிலிருந்து பெற்றில் சுவாமியின் விக்கிரகத்தை முதலில் கொண்டுபோய் வைத்தனர். பின்பு அம்பிகையின் விக்கிரகத்தை அந்த ஆலமரப் பொந்தில் வைக்கப்போன்போது அந்தப் பொந்திக் கொண்டுபோய் வைத்த சுவாமியின் விக்கிரகம் இல்லாததைக்கண்டு விசனம் உற்றனர். சுற்றி நும் உள்ள செடிகள் கடற்கரைப்பகுதியைக்கொம் தேடிப் பார்த்தும் சுவாமியின் விக்கிரகம் கூப்படவில்லை. அதன் மேல் அம்பிகையின் விக்கிரகத்தை வேறு இடைநில் வைத்துப் பாதுகாத்தனர். ஆண்டுகள் பல கடந்தன. *கி. பி. 1788 ம் ஆண்டளவில் ஒல்லாந்தரின் ஆட்சிக்காலத்தில் இந்திரன் அம் பிகையைப் பிரதிஷ்டை செய்திருந்த இடத்தை மூலஸ்தான மாக்க கொண்டு நயினர் பட்டரின் வழித்தோன்றலாகிய இராமலிங்கர் இராமச்சந்திரர் என்பார் அம்பிகைக்கு கிழ ஆலயம் அமைத்த அதில் அம்பிகையின் விக்கிரகத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்தார். நயினர் பட்டரின் சந்ததியினாலே அம்பிகைக்குப் பூஜை வழிபாடு செய்யும் அரச்கர்களாய்த் தொண்டு செய்து வந்ததாயும் நயினர் பட்டரின் பின் சந்ததியினரான இளையதம்பி உடையார் என்பவரே ஸ்ரீநாகபஜனி அம்பிகைக்கு நித்திய பூஜை செய்து வந்த நயினர் பட்டரிக் பரம்பரையில் உள்ள கூட்டு அருச்கர் ஆவார் என்றும் 1788 ம் ஆண்டளவில் இராமலிங்கர் இராமச்சந்திரரால் டட்டிய அம்பிகையின் ஆலயத்தை 1792 ம் ஆண்டளவில் ஒல்லாந்தர் அழிக்க முத்தப்பட்ட பொழுது, இராமச்சந்திரர் எனித்தம்பி என்பார் ஒல்லாந்தரிடம் அவர்களின் சமயத்துக்கு உதவி செய்வதாகவும் கிராம வரிசை அறவிட்டுத் தருவதாகவும் கூறி ஆலயத்தை வழிக்க விடாமல் பாதுகாத்ததாகவும் பெரியோர் கூடு கூறக் கேட்டிருக்கின்றோம். ஒல்லாந்தர் இராமச்சந்திரர் கதிரித்தம்பி என்பவருக்குத் தங்கள் சமயத்துக்கு உரிய பெயராக பிரான்சில் தீரித்தம்பி ஏற்று பெயரிட்டு, நயின்தீவுக் கோவிற்பற்று நொத்தாரில் ஆவும் வரி அறவிடு

*ஆராம நயினுடைய கலாமன்றம் 10வது ஆண்டு மலர்

பவராவும் பதவி கொடுக்கதாகவும் இவரால் ஈழதப் பட்ட உறுதிகள் கடிதங்கள் யாழ்ப்பாணம் சரணிப்பதிலுக் கந்தோரில் பிறங்கிள் குதிரித்தம்பி என்ற பெயஞ்சூலுக் பிறங்கிள் குதிரித்தம்பி என்ற கூடயொப்பம் இடப்பட்டும் இகப்பதாயும் அறியக்கிடக்கின்றது. நாகநயினுதீவு என்று நயினுர் பட்டர் காலத்தில் இக்கிடுக்கு வழங்கிவந்தபெயர் பேசர்த்துக்கேயர் காலத்தில் நயினுதீவு என்ற அமைக்கப்பட்ட டதாக்க தெரிகின்றது. + தந்தாலத்தில் அம்பிகையின் ஆல யத்தில் பரங்பரைச் சூஜகர்களாய் இருக்கும் நயினுதீவுப் பிராமண மரபினரின் மூற்றாற்தலீயினர் கி. பி. 1808ம் ஆண்டுக் கிராமச்சந்திரர் குதிரித்தம்பி நொத்தாரீஸ் அவர்களால் நயினுதீவு ஸ்ரீ நாகபூஜனி அக்மன் தேவஸ்தானத்தின் நிதி கிப் பூஜை செய்து வரும் பொருட்டு நயினுதீவில் குடி பேந்திரப்பட்டதாக அறியக் கூடியதாக இருக்கின்றது அம்பிகையின் ஆலயத்தில் வருடாந்த உற்றாம் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த ஜோம்பாய் ஸ்ரீ வேதாக்குட்டி பச்சாமி, வைர வொதுக் குருக்கள் அவர்களின் சந்ததியில் உள்ள குருக்கள் மார்க்கால் செய்யப்பட்டு வருகின்றது. அம்பிகையின் ஆலை பெற்ற மகிளிகள் உதவியோடு, அம்பிகையின் ஆல யம் காலத்துக்குக்காலம் சிறப்பாக அமைக்கப்பட்டு வந்தி ருக்கின்றது.

இல்லாலயம் நயினுச் பட்டரின் சந்ததியினர் சிறாக் நிர்வகிக்கப்பட்டு வருத்தது. 1949ம் ஆண்டு தொடக்கம் யாழ்ப்பாணம் பிரதம நிதிமகைறக்கில் நடந்த 1415ம் இலக்க வழக்கில் தீர்ப்பின் பிரகாரம் வழக்குத் தொடர்வதற்கு முன் ஆலய நிர்வாகத்தில் பங்குபற்றிய நிர்வாக உரிமை யாளர்களைச் சேர்ந்த நாலிவரும் மேற்படி வழக்கின் தீர்ப்பின் பிரகாரம் பொதுமகிள்களால் இதில் செய்யப்பட்ட அங்கேந்தவர்கள் ஜவ்வரயும் சொஷ்ட ஒன்பது அங்கேந்தவர் களைச் சொஷ்ட நயினை ஸ்ரீ நாகபூஜனி அம்பிகையின் ஆலயத் தர்மாந்தர் சபையினால் நிர்வகிக்கப்பட்டு பூஜை

+ ஆசாம்: நயினுதீவு மணிபல்லவ கலாமன்றம் 'காமுகி' என்றும் 10 வது ஆண்டு மல்

கைங்களினாலும் திருவிழாக்களையும் திருப்பணிகளையும் சிறப்பாகச் செய்துவரப்படுகின்றது. ஸ்ரீ நாசபூஜனி அம்பி வைக்கு அழகிய *சித்திரத்தேர் ஒன்று செய்யவேண்டுமென்று அவாவற்ற அம்பிகையின் பக்தர்களாகிய சிறர் ஒன்றுகூடி அக்காத்தில் இலங்கை வடமாகன தூசாங்க அதிபராய் விளங்கிய மாகனம் பொருந்திய ஸ்ரீமான் ம. ஸ்ரீஞ்சநா O. B. E, C G. S, அவர்களைத் தலைவராகவும் யாழ்ப்பாளைய் விவேகானந்த அச்சகத்தின் தலைவராகிய ஸ்ரீமான் வே.சந் தாசம்பிக்கோ அவர்களையும் திரு. கா. ஆறுமுகம் அவர்களையும் இணைக்காரியத்தினாலோகவும் பல பிரமுகர்களைக் கொண்ட நிர்வாகசபை அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட நிர்வாக சபையினையும் அமைத்து நயினுதிவு ஸ்ரீ நாசபூஜனி அம்மன் கோவிலிதேரித் திருப்பணிச்சபை என்ற பெயரில் ஒரு சபையை நிறுவி அத்திருப்பணிச் சபையினரின் அரும் பெரும் முயற்சியால் இத்திருப்பணியில் ஆர்வகி மிக்க அம்பிகையின் பக்தர்களாகிய பல அஸ்பர்களாலும் உபகரிக்கப்பட்ட பொருள் உதவியைக் கொண்டு புதிதாய்* அமைக்கப்பட்ட சித்திரத்தேரின் வெளிளோட்டு வைப்பங்கள் ஏனின்பிபி வருஷம் ஆணி மாதம் 24ம் திங்கித் திங்கட்கிழமை நண்பகல் 12 - 00 மணிக்கு 1957 ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 3ம் திங்கியில் நடைபெற்றது. ஏவினம்பி வருஷம் குளி மாதம் 27ம் திங்கிவியாழ்க்கிழமை தேர்த்திருவிழாத் தினத்தில் காலை 8 - 00 மணி எளவில் தமக்கென அமைத்த திருத்தேரிக் கூம்பாளி எழுந்தருளி வீதிவைம் வந்த காட்சி பக்தர்களைப் பரவசப்படுத்தியது. ஆலயத் தரிமகர்த்தர் சபையினரால் விநாயகப் பெருமானுக்கும் கப்பிரமணியப் பெருமானுக்கும் இரு திருத்தேர்கள் செய்யப்பட்டு இருக்கின்றன.

* ஆகாரம் - நயினுதிவு ஸ்ரீ நாசபூஜனி அம்மன் கோயில் தேர்த்திருப்பணிச்சபை மலர்

* ஸ்ரீநாசபூஜனி அம்பிகையின் புதிய சித்திரத்தேரை அமைத்து அழியாம் புகைமுப் பெற்றவர் பாரத நாட்டின் திருமெந்தல்வேலி மாவட்டம் நான் கோவிலிச் சேர்ந்த தாழ்க்குடி என்னும் கிராமத்தைப் பற்றப்பட்டாகக் கொண்டவராகிய S. குமாரசுவாமி ஸ்தபதியார் அவர்களுக்கும்.

ஆயத் தர்மகர்த்தர் சூபவீனி நிசிவரத்தில் ஆயத் தின் சோபுர வாசலில் மண்டபம் சிறப்பாகக் கட்டப்பட்டு இருக்கின்றது. இப்பொழுது ஆயத்தின் தெற்கு வாசலுக் கும் சோபுரவேலை நடந்துகொண்டு இருக்கின்றது. அடுத்து யாத்திரீஸ்ரீன் தங்குவதற்கு மட்டும் கட்டுவதற்கும் முயற்சி செய்து வருகின்றனர்.

போரித்துக்கோயேரி ஆயத்தை இடிக்கும்பொழுது ஒரு மரப் பொற்றிக் கூஜகர்களால் ஓளித்துவைக்கப்பட்ட நாக ராசராஜேஸ்வரர் விக்கிரகத்தை நயினைத்திவகுசு வடக்கே யுள்ள புளியேத்தி என்னும் தீவிலிருந்து இந்திவகுசுச் சிறு மரக்கலத்தில் வந்துபோகும். மீனவரி ஒருவர் மேலே சோல் லப்பட்ட ஆலமரப் பொற்றிக் கொடுக்கலை வைத்து எடுக்கும் பழக்கத்தில், அந்த ஆலமரப் பொற்றிக் கூடு பொருளை வைக்கப் போன்போது அங்கு சுவாமியின் விக்கிரகம் இருப்பதைக் கண்டு ஆனந்த பரவசம் அடைந்து, உடனே சுவாமியின் விக்கிரகத்தை எவரும் அறியாவன்றை தணது மரக்கலத்தில் கடத்திக்கோண்டு போனதாகவும், பிறகாலத்தில் புளியேத்தி என்னும் அந்தச் சிறிய தீவீல் சிவனுக்கு ஆலயம் அமைத்து, இங்கிருந்த மீனவராளி கடத்திச் சென்ற நாகராசராஜேஸ்வரர் விக்கிரகத்தைப் பிரதிஷ்டித செய்து வணக்கிவருவதாகவும் பெரியோர்களால் கர்ணபரம்பரையாகக் கூறப்பட்டு வருகின்றது.

இந்த மணிபல்லவம் என்னும் சயினைத்தில் இந்திரனால் பிரதிஷ்டித செய்து வணக்கிவப்பட்டது. அம்பிளையின் பிரதிஷ்டித கடத்த அப்பிளையின் ஆணைப்படி இந்தியாவில் உள்ள இராத்தின வியாபாரியால் ஆலயம் அமைக்கப்பட்டு ஆயத்தீன் பிரதம தகுவாகவும், பஜாராகவும், ஆயத்தைப் பரிபாலிப் பவாசாவும் அந்த இராத்தின வியாபாரியால் அவரின் நாட்டு விருந்து அமைத்துவரப்பட்டு மணிபல்லவம் என்னும் இந்த நயினைத்தில் முதன்முதலாகக் குடியமர்த்தப்பட்ட நயினர் பட்டானினதும் அவரின் கடுப்பத்தினான்தும் காலம் சிதாடகம் இதுவரை இந்த நயினைத்தில் காஷிக்கும் மக்களுக்கும், இந்தினின் அயல் தீவுளிலும், முழு யாழ்ப்பாணக் குடா

நாட்டில் கூசிக்கும் மக்களுக்கும், சமுதாயத்தின் பல பகுதிகளிலும் வசிக்கும் மக்களுக்கும் அம்பிகையின் அருள் ஓவி பரவி யதால், அம்பிகையை வழிபட்டு நல்வாழ்வு வாழ விரும்பிய மக்கள் கூட்டப், அயன் ஊர்களிலிருந்து கூட்டங்கூட்டமாகக் கூட்டுறவு நிறைவேண்டும், அம்பிகையின் ஆவயத்துக்கு வந்து வணங்கி, அம்பிகையின் அருளால் சுலை பாக்கியங்களையும் பெற்று, தாயின் அங்கின் அரவணைய்பால் இன்புற்றிருக்கும் குழந்தை ஸோப்போல் எந்தேந்தமும் அம்பிகையை நினைத்து வாழும் பக்தர்களின் கூட்டத்தைத் தமிழ்மக்கள் வாழுமிடங்களில் பரவுவதைக் காணலாம். அம்பிகையை நமது முன்னேறும் நாமும் நமது பிற்சந்ததியினரும், தமிழ்த்தாயின் மக்கள் அணிவரும் வணங்கி உய்யும் பாக்கியம் கிடைத்தலைம், ஆபுத்திரன் என்னும் சீடியாரின் மரணத்தினால் தன்கிகு ஏற்பட்ட பிரச்சமற்றத்தி தோவுத்தைப் போக்கிக்கொள்ள நினைத்த இந்திரன், *ஆபுத்திரன் மரணமடைந்த இந்த மனிபலிலவத்தீவு என்னும் நயினாத்திவில் ஆபுத்திரனுக்கு அமுதசரபி என்னும் பசிப்பணி தீர்க்கும் பாத்திரத்தைக் கொடுத்த அம்பிகையைப் பிரதிஷ்டை செய்து வணங்கியமையால் கிடைக்கப்பெற்ற பெரும் பேரூரும் என்பது மனிபலிலவத்தைப் பற்றியும்; ஆபுத்திரன், மனிபோகலையைப் பற்றியும் கொந்தி உ.வே. சாமிநாத ஜூயர் அவர்களால் கி. பி. 1898 இல் பறுப்பித்துத் தமிழ்நாட்டிற்குத்தாவிய மனிபோகலை என்னும் நூலில் ஆயமிக்கி அறியக்கிடக்கின்றது என்பதை யுக்கூறி இவ்வுலகம் உள்ளளவும் அம்பிகையின் குருதை கடாட்சம் ஆண்ம சோடிகளுக்கு என்கிறன்றும் வற்றிய நீருற்றுப்போல் கிடைக்க அருள்பாவிக்க வேணுகின்று அபிகையை பாதாரயிந்தத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி வேண்டிக்கொண்டு இந்துடன் இந்நாலை முடிக்கின்றன.

அம்பிகையின் அருள் ஓவி என்றென்றும் பெருகுக,

முற்றிற்று

* அம்பிகை ஆபுத்திரனுக்குப் பசிப்பணி தீர்க்கும் அமுதசரபி என்னும் அமுதசரக்கும் பாத்திரத்தைக் கொடுத்தமையால் அவனுக்குத் தஞம் பெருகியது.

097141

13.1.92 2 147

62.07.112
55555555
26347115
42828115
411302115
A.7.112
26347115

~~165~~
~~190~~

நயினுதேவ மு' நாடபூரனி அமுதசுரபி அன்னதானகபை
(வரைவுள்ளது) சுரபில் அதன் ஸ்தாபன உறுப்பினரும்
வர்த்தகருமான திரு. வே. க த. தமிழுத்து அவர்களால்
வெளியிடப்பட்டது.

பதிப்புரிமை அன்னதானகபைக்கே.

செட்டியர் அச்சும், யாழ்ப்பாணம்.